

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2014. gada 10. decembrī*

Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Francijas biomedicīnisko analīžu tirgus — Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 101. panta pārkāpums — Uzņēmumu apvienība — Arodapvienība — Pārbaudes un izmeklēšanas priekšmets — LESD 101. panta piemērošanas nosacījumi — Pārkāpums mērķa dēļ — Minimālā cena un šķēršļi laboratoriju grupu attīstībai — Vienots un turpināts pārkāpums — Pierādījumi — Kļūdas faktu vērtējumā un kļūdas tiesību piemērošanā — Naudas soda apmērs — 2006. gada pamatnostādņu naudas sodu apmēra noteikšanai 37. punkts — Neierobežota kompetence

Lieta T-90/11

Ordre national des pharmaciens (ONP), Parīze (Francija),

Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP), Parīze,

Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG), Parīze,

ko pārstāv *O. Saumon, L. Defalque, T. Bontinck* un *A. Guillerme, avocats*,

prasītājas,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *F. Castilla Contreras, C. Giolito, B. Mongin* un *N. von Lingen*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Labco, ko pārstāv *N. Korogiannakis, M. Coppet* un *B. Dederichs, avocats*,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību atcelt Komisijas 2010. gada 8. decembra Lēmumu C(2010) 8952, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu (Lieta 39510 – *Labco/ONP*) un pakārtoti – prasību samazināt naudas soda apmēru.

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs G. Berardis [*G. Berardis*], tiesneši O. Cūcs [*O. Cziucz*] (referents) un A. Popesku [*A. Popescu*],

sekretāre K. Hērena [*C. Heeren*], administratore,

* Tiesvedības valoda – franču.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 6. februāra tiesas sēdi,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

- 1 Ar 2010. gada 8. decembra Lēmumu C(2010) 8952, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu (Lieta 39510 – *Labco/ONP*) (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) Eiropas Komisija konstatēja, ka prasītājas, proti, *Ordre national des pharmaciens* (*ONP*) un tās lēmējinstādes – *Conseil national de l’Ordre des pharmaciens* (*CNOP*) un *Conseil central de la Section G de Ordre national des pharmaciens* (*CCG*) – (turpmāk tekstā kopā – “*Ordre*”), ir pārkāpušas LESD 101. pantu, pieņemot, pirmkārt, lēmumus, kuru mērķis ir Francijas biomedicīnisko analīžu tirgū noteikt minimālās cenas, un, otrkārt, lēmumus, kuru mērķis ir noteikt ierobežojumus laboratoriju grupu attīstībai šajā tirgū (apstrīdētā lēmuma 1. pants), un tām kopīgi un solidāri uzlika naudas sodu EUR 5 miljonu apmērā (apstrīdētā lēmuma 3. pants).
- 2 Kā aprakstīts apstrīdētā lēmuma preambulas 44. un 45. apsvērumā, *ONP* ir Francijas arodapvienība, kurai Francijas valsts ir deleģējusi četrus pamatuzdevumus, kas raksturo tās sabiedriskā pakalpojuma [sniedzēja] būtību. *ONP* un tās padomju darbība ir reglamentēta Francijas *code de la santé publique* [Sabiedrības veselības aizsardzības kodeksā] (turpmāk tekstā – “*CSP*”), kura L 4231-1. pantā ir noteikts:

“[*ONP*] darbības mērķis ir:
 - 1) nodrošināt profesionālo pienākumu ievērošanu;
 - 2) nodrošināt profesijas prestiža un neatkarības aizsardzību;
 - 3) uzraudzīt farmaceitu profesionālo kvalifikāciju;
 - 4) piedalīties sabiedrības veselības un veselības aprūpes pakalpojumu kvalitātes veicināšanā, it īpaši nodrošinot profesionālās darbības drošību.
[*ONP*] ir apvienoti Francijā strādājošie farmaceiti.”
- 3 *ONP* darbības un uzdevumi, Farmaceitu ētikas kodekss un *ONP* uzbūve ir aprakstīti apstrīdētā lēmuma preambulas 44.–62. apsvērumā. No tiem izriet tostarp, ka *ONP* iekārto un atjaunina Farmaceitu valsts reģistru (turpmāk tekstā – “reģistrs”), kurā reģistrēšanās ir likumisks priekšnosacījums ar farmaceita profesiju saistītas darbības veikšanai (*CSP* L 4221-1., L 4232-3. un L 4232-16. pants).
- 4 Attiecīgais tirgus ir biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgus Francijā. Tas ir aprakstīts apstrīdētā lēmuma preambulas 5.–38. apsvērumā. Jautājumā par šā tirgus dalībniekiem apstrīdētajā lēmumā ir norādīts, ka Francijā ar biomedicīnu nodarbojas galvenokārt farmaceiti, un ar šo apstākli ir izskaidrojama *ONP* svarīgā loma, savukārt ārstu arodapvienība ārstu biologu darbību ietekmē līdztekus (preambulas 11. apsvēruma). Biomedicīniskās analīzes var tikt veiktas tikai biomedicīnisko analīžu laboratorijās (turpmāk tekstā arī – “laboratorijas”) to vadītāju un vadītāju vietnieku uzraudzībā (preambulas 12. apsvēruma). Laboratorijas bieži vien ir izmēra ziņā mazas (50 % gadījumā to apgrozījums ir mazāks par EUR 1,5 miljoniem un 30 % gadījumā tās darbojas individuālo uzņēmumu formā), lai gan Francijā aktīvi darbojas vairākas laboratoriju grupas (preambulas 13. un 14. apsvēruma).

- 5 Lielākā laboratoriju grupa, proti, konkrēti Francijā un Spānijā, kā arī vairākās citās Eiropas valstīs aktīvi strādājošā Eiropas mēroga laboratoriju grupa *Labco*, kas ir iestājusies šajā lietā, ir aprakstīta apstrīdētā lēmuma preambulas 14.–17. apsvērumā. Turklāt Francijā aktīvi strādā arī tādas nozīmīgas laboratoriju grupas kā *Unilabs SA*, kura aktīvi darbojas arī vairākās valstīs gan Eiropas Savienībā, gan ārpus tās, un *holding financière Générale de santé* [Veselības aprūpes vispārējais finanšu holdings] (preambulas 18. un 19. apsvērumi). Ir arī divas specializētas laboratoriju grupas – *Pasteur Cerba* un *Biomnis*, kas piedāvā no citu laboratoriju piedāvājuma atšķirīgu pakalpojumu sortimentu augstās tehnoloģijas pakalpojumu segmentos (preambulas 20.–22. apsvērumi).
- 6 Francijas tiesiskais regulējums, kura ietvaros noris laboratoriju attīstība, ir aprakstīts apstrīdētā lēmuma preambulas 63.–109. apsvērumā.
- 7 Šī procedūra tika uzsākta, pamatojoties uz *Labco* 2007. gada 12. oktobrī iesniegto sūdzību par *Ordre* pieņemtajiem lēmumiem, kuru mērķis ir bremzēt *Labco* attīstību un ierobežot tās spēju konkurēt biomedicīnisko analīžu tirgū ar citām laboratorijām, kuru īpašnieki ievēl *Ordre* vadību (apstrīdētā lēmuma preambulas 110. un 111. apsvērumi).
- 8 2008. gada 12. un 13. novembrī *Ordre* un laboratorijas *Champagnat-Desmoulins-Philippakis* telpās saskaņā ar Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.; Īpašais izdevums latviešu valodā, 8. nod., 2. sēj., 205. lpp.), 20. panta 4. punktu tika veikta pārbaude. Abi šo pārbaudzi pamatā esošie lēmumi, tostarp Komisijas 2008. gada 29. oktobra Lēmums C(2008) 6494 lietā COMP/39510, kurā noteikts, ka attiecībā uz *Ordre* veicama pārbaude (turpmāk tekstā – “lēmums par pārbaudi”), tika apstrīdēti Vispārējā tiesā (Vispārējās tiesas 2010. gada 26. oktobra spriedums lietā T-23/09 *CNOP* un *CCG*/Komisija, Krājums, II-5291. lpp., un Vispārējās tiesas 2010. gada 16. jūnija rīkojums lietā T-24/09 *Biocaps*/Komisija, Krājumā nav publicēts).
- 9 2009. gadā Komisija nosūtīja informācijas pieprasījumus *Ordre*, kā arī piecām laboratorijas izmantojošajām brīvās aroddarbības sabiedrībām [*sociétés d'exercice libéral*] (*SEL*), uz kuriem tās atbildēja. Paziņojums par iebildumiem tika pieņemts 2009. gada 19. oktobrī. *Ordre* uz to atbildēja 2010. gada 11. janvārī. 2010. gada 10. februārī notika uzklauššana. 2010. gada 26. februārī Komisija nosūtīja *Ordre* papildinformācijas pieprasījumu, uz kuru šī pēdējā atbildēja.
- 10 Apstrīdētajā lēmumā Komisija būtībā konstatē, ka *Ordre* ir pieņēmusi uzņēmumu apvienības lēmumus, kas ir pieskaitāmi konkurences ierobežojumiem mērķa dēļ un ir vienots un turpināts LESD 101. panta pārkāpums, kurš aizsācies vēlākais kopš 2003. gada oktobra un, visnotaļ ticami, nav beidzies pat pēc paziņojuma par iebildumiem nosūtīšanas. Šī rīcība tiek attiecināta uz visu *Ordre* lēmumu kopumu, kas tās biedru vairākuma saimnieciskajās interesēs, nevis vispārējās interesēs pieņemti ar komplementāriem un nedalāmiem mērķiem, pirmkārt, liegt laboratoriju grupām attīstīties un, otrkārt, censties uzspiest minimālo cenu Francijas biomedicīnisko analīžu tirgū.
- 11 Jautājumā par naudas soda apmēra aprēķinu Komisija paskaidro, ka, ņemot vērā gan to, ka šī lieta ir saistīta ar pirmo gadījumu kopš Regulas Nr. 1/2003 stāšanās spēkā, kad var tikt piesaukta uzņēmumu apvienības biedru finansiālā atbildība, lai nodrošinātu apvienībai uzliktā naudas soda kādas daļas samaksu, gan to, ka ir iespējams, ka šie biedri nav pilnībā apzinājušies attiecīgo tiesību normu tvērumu un ka uzņēmumu apvienībai pārmestās rīcības nebija slepenas, Komisija piemēro pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – “pamatnostādnes”), 37. [punktu]. Tātad tā neizmanto šajās pamatnostādnēs izklāstīto vispārīgo metodoloģiju un *ONP*, *CNOP* un *CCG* kopīgi un solidāri uzlikto naudas sodu nosaka EUR 5 miljonu apmērā, kas nepārsniedz 10 % no katra attiecīgajā tirgū aktīvi strādājošā biedra kopējā apgrozījuma summas.

Tiesvedība un prasījumi

- 12 Ar Vispārējās tiesas kancelejā 2011. gada 21. februārī iesniegto prasības pieteikumu *Ordre* cēla šo prasību.
- 13 Ar pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2011. gada 22. jūlijā, *Labco* un *Unilabs* lūdza atļauju iestāties lietā Komisijas prasījumu atbalstam. Ar Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētāja 2011. gada 8. novembra rīkojumu abām šīm sabiedrībām tika ļauts iestāties lietā. Tā kā 2011. gada 19. decembrī iesniegtajā vēstulē *Unilabs* informēja Vispārējo tiesu par to, ka atsauc savu pieteikumu par iestāšanos lietā, tā ar Vispārējās tiesas trešās palātas priekšsēdētāja 2012. gada 15. februāra rīkojumu tika izslēgta no lietas.
- 14 Mainoties Vispārējās tiesas palātu sastāvam, tiesnesis referents tagad darbojas devītajā palātā, kurai tāpēc tika nodota šī lieta.
- 15 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (devītā palāta) nolēma uzsākt mutvārdu procesu un, veicot Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzētos procesa organizatoriskos pasākumus, rakstveidā uzdeva lietas dalībniekiem jautājumus, uz kuriem tie atbildēja noteiktajā termiņā.
- 16 Tika uzklauti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un atbildes uz Vispārējās tiesas 2014. gada 6. februāra tiesas sēdē uzdotajiem mutvārdu jautājumiem.
- 17 *Ordre* prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:
- atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - pakārtoti samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru, ņemot vērā esošos vainu mikstinošos apstākļus un tās kā uzņēmumu apvienības savdabību;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 18 *Labco* atbalstītās Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai būtībā ir šādi:
- prasību noraidīt;
 - piespriest *Ordre* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

- 19 *Ordre* ceļ, pirmkārt, prasību atcelt lēmumu, kuras pamatošanai tā izklāsta deviņus prasības pamatus, un, otrkārt, pakārtotu prasību samazināt naudas soda apmēru, kuras pamatošanai tā izklāsta vienu vienīgu prasības pamatu par kļūdu vērtējumā un interpretācijā, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. un 4. punktu un pamatnostādņu 37. punktu.

1. Par prasību atcelt lēmumu

- 20 Savas prasības atcelt lēmumu pamatošanai *Ordre* izvirza būtībā deviņus prasības pamatus.
- 21 Pirmais prasības pamats ir par kļūdu LESD 101. panta interpretācijā un piemērošanā, ņemot vērā Tiesas 2002. gada 19. februāra spriedumu lietā C-309/99 *Wouters* u.c. (*Recueil*, I-1577. lpp.; turpmāk tekstā – “spriedums *Wouters*”).

- 22 Otrais, trešais, ceturtais, piektais un sestais prasības pamats attiecas uz rīcību, kas vērsta pret laboratoriju grupu attīstību.
- 23 Konkrētāk, otrais un trešais prasības pamats attiecas uz *SEL* pastāvēšanas laikā esošajiem paziņošanas pienākumiem. Otrais prasības pamats būtībā attiecas uz kļūdu vērtējumā, kas izriet no Francijas tiesību aktu nepareizas interpretācijas jautājumā par prefekta un *CCG* attiecīgo lomu, kad kādas *SEL* pastāvēšanas gaitā notiek pārmaiņas. Trešais prasības pamats būtībā ir par to, ka neesot ievērotas Francijas tiesību aktos paredzētā paziņošanas pienākuma piemērošanas joma un *CCG* loma saistībā ar tās uzdevumu *a posteriori* pārbaudīt sabiedrību dokumentus.
- 24 Ceturtais un piektais prasības pamats ir par *SEL* kapitāla izveidošanas un grozīšanas kārtību. Ceturtais prasības pamats būtībā ir par to, ka neesot ņemta vērā *CCG* kā akcionāra profesionālās neatkarības garanta loma saistībā ar tās minimālo līdzdalību *SEL* kapitālā. Piektais pamats būtībā ir par kļūdu vērtējumā attiecībā uz likumdevēja nodomu saistībā ar *SEL* kapitāldaļu sadalīšanu virs 25 % robežvērtības un *SEL* kapitāldaļu sadalīšanā piemērojamā tiesiskā regulējuma neievērošanu.
- 25 Sestais prasības pamats būtībā ir par kļūdu LESD 101. panta interpretācijā un piemērošanā, ciktāl uzliktie disciplinārsodi pastiprinot attiecīgo lēmumu iespējamās vai faktiskās sekas.
- 26 Septītais, astotais un devītais prasības pamats attiecas uz iejaukšanos tirgus cenās.
- 27 Septītais prasības pamats, kas izklāstīts kā galvenais, būtībā ir par pilnvaru pārsniegšanu, ņemot vērā pārbaudes pilnvaru robežu neievērošanu. Pakārtoti izklāstītie astotais un devītais prasības pamats būtībā ir attiecīgi par kļūdu vērtējumā jautājumā par piemērojamā tiesiskā regulējuma tvērumu un likumdevēja nodomu saistībā ar atlaižu noteikšanu un praktizēšanu un kļūdu faktu vērtējumā, kā rezultātā radusies kļūda tiesību piemērošanā.
- 28 Visbeidzot replikas rakstā *Ordre* šķiet apšaubām arī Komisijas secinājumus jautājumā par vienota un turpināta pārkāpuma esamību, un šā prasības pamata pieņemamību Komisija apstrīd.

Par pirmo prasības pamatu par kļūdu LESD 101. panta interpretācijā un piemērošanā, ņemot vērā spriedumu Wouters

- 29 *Ordre* apgalvo, ka tās uzdevums ir nodrošināt profesijas neatkarības aizsardzību, kā arī piedalīties sabiedrības veselības un tās aprūpes pakalpojumu kvalitātes, tostarp profesionālās darbības drošības, veicināšanā, kā tas esot ticis no jauna apstiprināts Tiesas 2010. gada 16. decembra spriedumā lietā C-89/09 Komisija/Francijs (Krājums, I-12941. lpp.). Tās ieskatā, Komisijai esot vajadzējis uzskatīt, ka tās darbība bijusi, pirmkārt, valsts iestādes darbība, uz kuru neattiecas LESD 101. pants, un, otrkārt, – pat ja arī tā būtu pieņēmusi lēmumus uzņēmumu apvienības statusā, – attaisnota ar sabiedrības veselības aizsardzības apsvērumiem.
- 30 Jautājumā par tai pārmestajām konkrētajām darbībām *Ordre* norāda, ka pienākums paziņot dokumentus par akciju atsavināšanām, akciju īpašumtiesību bez lietojuma tiesībām nodalīšanu no to lietojuma tiesībām un statūtos izdarītajiem grozījumiem laboratorijām esot uzlikts ar mērķi pārliecināties par Francijas likuma ievērošanu.
- 31 Jautājumā par *SEL* statūtu grozījumiem un vadītāju maiņu sabiedrības pastāvēšanas gaitā *CCG* kompetence esot sasaistīta, jo galīgo lēmumu par šīm izmaiņām pieņemt ir prefekta ziņā un līdz ar to *Ordre* rīkojas kā valsts iestāde, gluži kā teikts iepriekš 21. punktā minētajā spriedumā *Wouters*. Tāpat esot ar šajā ziņā *CSP* paredzēto paziņošanas pienākumu, jo *CCG* uzdevums *a posteriori* pārbaudīt *SEL* ar laboratorijām noslēgtos līgumus ir noteikts likumā un iegūtā informācija tiek pārsūtīta prefektam, kurš pieņem galīgo lēmumu. Replikas rakstā *Ordre* piebilst, ka, ciktāl – kā Vispārējā tiesā apgalvo

Komisija – jautājumā par attiecīgajām prefekta un *CCG* lomām saistībā ar *SEL* pastāvēšanas gaitā notikušajām izmaiņām apstrīdētais lēmums attiecas tikai uz lēmumiem par reģistrēšanos reģistrā, minētā reģistra pārvaldība ir pakārtota atļaujām.

- 32 Jautājumā par pārmetumiem, kas tai apstrīdētajā lēmumā ir izdarīti saistībā ar saukšanu pie disciplinārbildības, *Ordre* apgalvo, ka disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošana ir publiskās varas prerogatīva.
- 33 Visbeidzot *Ordre* apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija neizsakās par iepriekš 21. punktā minētā sprieduma *Wouters* attiecināšanu uz tās rīcību saistībā ar pārmērīgu atlaižu aizliegumu. Tā norāda, ka šī rīcība arī esot attaisnojama ar sabiedrības veselības aizsardzības apsvērumiem.
- 34 *Labco* atbalstītā Komisija apgalvo, ka LESD 101. pantā minētos uzņēmumu apvienības lēmumus *Ordre* ir pieņēmusi tieši tai pārmestajos apstākļos, jo nevienā no šiem gadījumiem tā nav rīkojusies kā valsts iestāde.
- 35 Šajā ziņā jānorāda, ka iepriekš 21. punktā minētajā spriedumā *Wouters* Tiesa ir atgādinājusi vairākus principus, kas ļauj noskaidrot, kādos apstākļos arodapvienības rīcība varētu tikt kvalificēta kā uzņēmumu apvienības lēmums, ar kuru tiek ierobežota konkurence, pārkāpjot LESD 101. panta 1. punktu.
- 36 Pirmkārt, LESD konkurences noteikumi neattiecas uz darbību, kas pēc rakstura, tai piemērojamajiem noteikumiem un mērķa nepieder saimnieciskās darbības jomai vai ir saistīta ar valsts varas prerogatīvu izmantošanu (iepriekš 21. punktā minētais spriedums *Wouters*, 57. punkts, un Tiesas 2013. gada 28. februāra spriedums lietā *C-1/12 Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, 40. punkts).
- 37 Otrkārt, LESD 101. panta 1. punktā noteiktais aizliegums automātiski nebūt neattiecas uz ikvienu uzņēmumu apvienības lēmumu, kas ierobežo pušu vai vienas no pusēm rīcības brīvību. Proti, lai šo tiesību normu varētu piemērot kādā konkrētā gadījumā, vispirms ir jāņem vērā vispārīgais konteksts, kādā ir pieņemts attiecīgais uzņēmumu apvienības lēmums vai rodas tā sekas, un konkrētāk – tā mērķi, kas šajā gadījumā ir sniegt nepieciešamās garantijas attiecīgo pakalpojumu gala patērētājiem. Pēc tam ir jāpārbauda, vai no tā izrietošās konkurenci ierobežojošās sekas ir nesaraujami saistītas ar minēto mērķu sasniegšanu (iepriekš 21. punktā minētais spriedums *Wouters*, 97. punkts, un Tiesas 2013. gada 18. jūlija spriedums lietā *C-136/12 Consiglio nazionale dei geologi un Autorità garante della concorrenza e del mercato*, 53. punkts).
- 38 No šīs judikatūras izriet, ka vispārējo interešu apsvērumi, konkrēti interese, lai profesionālā darbība tiktu veikta pienācīgi, var attaisnot LESD 101. panta 1. punkta nepiemērošanu kādiem konkurences ierobežojumiem, kad tie ir vajadzīgi.
- 39 Šajā lietā iepriekš 21. punktā minētā sprieduma *Wouters* piemērojamību Komisija izvērtē apstrīdētā lēmuma preambulas 684.–691. apsvērumā. Tajos tā noraida tostarp atbildē uz paziņojumu par iebildumiem *Ordre* izklāstīto argumentu, ka identificētie ierobežojumi ir attaisnoti ar sabiedrības veselības aizsardzību, proti, vispārējo interešu apsvērumu, kura dēļ LESD 101. pants tās rīcībai neesot piemērojams. Komisijas ieskatā, *Ordre* būtībā balstās uz principu par biologa neatkarību kā līdzekli, lai sasniegtu sabiedrības veselības aizsardzības mērķi, šo principu interpretējot plaši un strīdīgi, kas ir, pirmkārt, sistēmiski nelabvēlīgi ārējā kapitāla piesaistei šai profesijai pat tad, kad šis kapitāls neietekmē biologa lemšanas brīvību, un, otrkārt, rada vēl konkurences ierobežojumus papildus Francijas likumdevēja jau noteiktajiem, lai gan *Ordre* pat nav reglamentēšanas pilnvaru. Komisija vienlīdz norāda uz *Ordre* praksi cenu jautājumā, kuras mērķis esot nevis aizsargāt vispārējās intereses vai profesijas neatkarību, bet gan biomedicīnisko analīžu tirgū aktīvi strādājošo farmaceitu biologu saimnieciskās intereses, kaitējot konkurencei un pacientiem. Tā kā identificētie ierobežojumi nav vajadzīgi vispārējo interešu apmierināšanai, Komisija secina, ka iepriekš minētajā spriedumā *Wouters* noteiktais izņēmums šajā lietā nav piemērojams.

- 40 Šajā ziņā ir konstatēts, ka atšķirībā no iepriekš 21. punktā minētajā spriedumā *Wouters* aplūkotās arodapvienības *Ordre* nav apveltīta ar reglamentēšanas pilnvarām.
- 41 Ir svarīgi arī precizēt, ka pretēji tam, kā bija lietā, kurā taisīts iepriekš 8. punktā minētais spriedums *CNOP* un *CCG/Komisija*, vairs netiek apstrīdēts, ka *Ordre* ir arodapvienība, kurā apvienojušies farmaceiti, no kuriem vismaz kāda daļa veic saimniecisko darbību un var tikt kvalificēti par uzņēmumiem (minētā sprieduma 70.–72. punkts).
- 42 *Ordre* būtībā apgalvo, ka darbības, kas tai pārņemtas apstrīdētajā lēmumā un kopsavilkumā izklāstītas iepriekš 10. punktā, vai nu ir veiktas saistībā ar tās publiskās varas prerogatīvām un tāpēc neietilpst saimnieciskajā jomā un nav kvalificējamās par uzņēmumu apvienības lēmumiem LESD 101. panta izpratnē, vai arī ir uzņēmumu apvienības lēmumi šīs tiesību normas izpratnē, taču, lai arī būdami ierobežojoši un neatbilstoši LESD 101. panta 3. punkta nosacījumiem, tie ir raksturīgi vai vajadzīgi ar patērētājiem sniegtajām garantijām saistīta leģitīma mērķa sasniegšanai.
- 43 Lai gan ir zināma neskaidrība, ko *Ordre* radījusi savos procesuālajos rakstos un konstatējusi Komisija, no lietas materiāliem izriet, ka *Ordre* uzskata, ka, ciktāl tai pārņemtas darbības nav valsts pasākumi, bet gan kā uzņēmumu apvienību lēmumi ietilpst LESD 101. panta piemērošanas jomā, tās tomēr nav jāaizliedz. Proti, to ierobežojošās sekas esot vajadzīgas, lai sasniegtu leģitīmu mērķi, kas šajā lietā ir sabiedrības veselības aizsardzība, vajadzības gadījumā ar farmaceita biologa neatkarības principa ievērošanas palīdzību. Vienīgais izņēmums esot darbība saistībā ar *SEL* statūtu grozījumiem, saistībā ar kuriem *Ordre* esot rīkojusies kā valsts iestāde, kas darbojas galīgo lēmumu pieņemošā prefekta padotībā.
- 44 Tātad vairākuma attiecīgo darbību gadījumā pamatjautājums, lai varētu spriest par iepriekš 21. punktā minētajā spriedumā *Wouters* izklāstīto principu piemērojamību, ir par to, vai *Ordre* ir, kā tā apgalvo, rīkojusies Francijas tiesiskā regulējuma robežās. Tādā gadījumā tās rīcība ir saistīta ar tiesību aktu piemērošanu un noder likumā paredzētā mērķa sasniegšanai. Tas vienlīdz sakāms gan par tās rīcību, kas vērsta pret laboratoriju grupu attīstību, gan par rīcību atlaižu jautājumā.
- 45 Taču jautājumā par iepriekš 21. punktā minētajā spriedumā *Wouters* izklāstīto principu konkrēto piemērošanu attiecīgajām rīcībām jānorāda, ka, lai arī *Ordre* šo prasības pamatu nosaka kā prelimināru attiecībā pret pārējiem prasības pamatiem, Vispārējā tiesa uzskata, ka ir lietderīgi uz to atbildēt pēc tam, kad izvērtēti iebildumi, kurus *Ordre* izklāstījusi saistībā ar pārējiem prasības pamatiem par piemērojamo tiesību normu interpretāciju un tās konkrētajām darbībām. Tāpēc iepriekš 21. punktā minētajā spriedumā *Wouters* izklāstīto principu piemērojamībai šajā lietā tiks iztirzāta ar prasību atcelt lēmumu saistīto prasības pamatu izvērtējuma noslēgumā.
- 46 Tomēr šajā posmā ir lietderīgi izvērtēt *Ordre* argumentu saistībā ar iepriekš 29. punktā minēto spriedumu Komisija/Francijs. Kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 695. un 696. apsvērumā, minētais spriedums ir par to, vai Francijas biomedicīnisko analīžu laboratoriju regulējums, kurā ir noteikti ierobežojumi attiecībā uz kapitāla piederību nebiologiem, ir saderīgs ar LESD 49. pantu par brīvību veikt uzņēmējdarbību.
- 47 Šajā spriedumā Tiesa uzskatīja, ka pašreiz *CSP* R 6212-82. pantā ietvertais noteikums par to, ka biologa profesiju nepraktizējošo līdzīpašnieku līdzdalība laboratoriju kapitālā nedrīkst pārsniegt 25 %, nepārsniedz to, kas vajadzīgs, lai sasniegtu piesaukto sabiedrības veselības mērķi (80.–89. punkts). Sprieduma 82. punktā Tiesa atgādina par rīcības brīvību, ar kuru ir apveltīta dalībvalsts, varēdama uzskatīt, ka pastāv risks, ka tiesību normas, kurām ir jānodrošina biologu profesionālā neatkarība, praksē varētu tikt pārkāptas, jo personas, kurai nav biologa izglītības, interese gūt peļņu var nebūt līdzsvarota līdzvērtīgi tam, kā tas būtu neatkarīgu biologu gadījumā, un ka biologu kā darbinieku subordinācija *SEL* ar ierobežotu atbildību, kas vada biomedicīnisko analīžu laboratorijas un kurā kapitāldaļu vairākums piederētu personām, kurām nav biologa izglītības, varētu apgrūtināt iebildumu celšanu pret šo personu sniegtajiem norādījumiem. Tajā pašā punktā tā piebilst, ka šīs personas,

kurām nav biologa izglītības, varētu vēlētis atteikties no atsevišķu saimnieciski ne tik ienesīgu vai sarežģītāku pārbaužu veikšanas vai samazināt pacientiem pirmsanalītiskajā vai pēcanalītiskajā posmā sniegto konsultāciju apjomu, kuru esamība ir raksturīga bioloģiskās medicīnas organizēšanas veida Francijā raksturiezīme.

- 48 Lai arī saistībā ar apstrīdētajā lēmumā pārmestajām rīcībām *Ordre* apgalvo, ka nodrošina tā paša veida noteikumu piemērošanu, apstrīdētā lēmuma preambulas 102. apsvērumā Komisija apgalvo, ka neviens no iebildumiem, kas izvirzīti pret *Ordre*, nav saistīts ar *Ordre* lēmumu, ar kuru domāts panākt CSP R 6212-82. panta ievērošanu. Šis jautājums tiks sīkāk iztirzāts arī saistībā ar prasības pamatiem par rīcību, kas vērsta pret laboratoriju grupu attīstību.
- 49 Katrā ziņā Komisija pamatoti uzskata, ka šī judikatūra nav izšķiroša, lai izspriestu, vai rīcības, kas pārmestas *Ordre*, ir LESD 101. panta 1. punkta pārkāpums. Proti, kā apstrīdētā lēmuma preambulas 696. apsvērumā apgalvo Komisija, tas, ka dalībvalstīm ir atzītas tiesības noteikt brīvības veikt uzņēmējdarbību ierobežojumus sabiedrības veselības aizsardzības vārdā, neļauj privātpersonām vai to pārstāvības iestādēm apiet Līguma noteikumus konkurences tiesību jautājumā, nosakot konkurences ierobežojumus, ko pati valsts neparedz.
- 50 Tātad jautājums, vai Komisija pareizi piemērojusi iepriekš 21. punktā minēto spriedumu *Wouters*, tādējādi, kā galīgi atbildams uz pirmo prasības pamatu, tiks iztirzāts ar prasību atcelt apstrīdēto lēmumu saistīto prasības pamatu izvērtējuma noslēgumā.

Par prasības pamatiem par rīcību, kas vērsta pret laboratoriju grupu attīstību

- 51 Pirms tiek izvērtēti konkrētie iebildumi, ko *Ordre* izklāsta jautājumā par attiecīgo rīcību, ievadam jāatgādina gan vispārējos vilcienos tas, kas apstrīdētajā lēmumā teikts par minēto rīcību, gan principi jautājumā par pierādījumu apjomu un pārbaudes tiesā apjomu, kā arī jāizvērtē *Ordre* izklāstīto iebildumu tvērums.
- 52 Pret laboratoriju grupu attīstību vērsto *Ordre* rīcību veido apstrīdētā lēmuma preambulas 127. apsvērumā identificētie četru veidu lēmumi: pirmkārt, lēmumi, ar kuriem paredzēts aizliegt *SEL* kapitāldaļu sadalīšanu; otrkārt, lēmumi ar kuriem paredzēts noteikt, ka akciju kustība ir tūlītēji jāpaziņo; treškārt, lēmumi, ar kuriem paredzēts noteikt, ka farmaceitiem bioloģiem jāpieder līdzdalības minimumam kapitālā, un, ceturtkārt, lēmumi, ar kuriem paredzēts noteikt, ka ikviena statūtu grozīšana vai vadītāja iecelšana ir pakārtojama *Ordre* iepriekšējam apstiprinājumam. Minētā rīcība tiek sīki izvērtēta apstrīdētā lēmuma 5.2. nodaļā (preambulas 222.–494. apsvērumi). Apstrīdētā lēmuma preambulas 667.–676. apsvērumā šis rīcības sekas kopsavilkumā ir izklāstītas šādi:

“[..]

- (667) [..] šajā lietā esošie pierādījumi apliecina, kā izklāstīts 5.2. nodaļā, ka lēmumu par laboratorijām, kas saistītas ar grupām, mērķis ir palēnināt un, ja iespējams, apturēt šo grupu attīstību un tādējādi ierobežot vai kontrolēt ražošanu, tehnisko attīstību un ieguldījumus.
- (668) Šis mērķis ir tostarp uzskatāmi parādīts kādas ONP iestādes 2003. gada 27. marta sanāksmes protokolā[:] “Redzams, ka tīri juridiskā ziņā pret *SEL* daļu vai akciju sadalīšanu nevar iebilst [..], Padome nolemj, ka jā sagatavo detalizēts atzinums, ka *Unilabs* sabiedrību labā veiktā sadalīšana ir jāatsaka ētikas apsvērumu dēļ”. Tas uzskatāmi parādīts arī G nodaļas vadības 2005. gada vēlēšanu pamfletā, kurā norādīts uz finanšu grupām: “Nav nekādu šaubu, ka mērķi esam sadzinuši rokā, tagad tas jāpiebeidz”.

- (669) Attiecīgie lēmumi parādās kopš 2003. gada marta, kad *ONP* tiek ieņemts kurss uz to, lai tiktu izstrādāta “jauna doktrīna”, atbilstoši kurai “*Labco* sabiedrību labā veiktā sadalīšana tiktu atteikta”, un vēlāk kopš 2003. gada oktobra, pēc tam kopš 2004. gada kā vēstules, ko *ONP* nosūtīja ar grupām saistītajām laboratorijām. Šīs *ONP* rīcības izpausmes nav, cik Komisijai zināms, joprojām beigušās.
- (670) Vairāki faktori ļauj konstatēt saimniecisko mērķi ierobežot konkurenci tirgū, ko *ONP* cenšas sasniegt ar šā otrā veida izpausmēm. Konkurences draudus, ko laboratoriju grupu attīstība rada daudzajām mazajām tirgū aktīvi strādājošajām laboratorijām, ātri konstatēja *ONP*, kas savas darbības vērša galvenokārt uz vienu faktoru, proti, kapitāla kontroli. Tādējādi *ONP* sodīja par to, ka nav izpildīti apgalvotie pienākumi saistībā ar kapitāla piederību un *SEL* pastāvēšanas dokumentu paziņošanu, lai radītu šķēršļus šo laboratoriju grupu attīstībai un/vai to palēninātu.
- (671) Tālab, kā apliecināts daudzos 5.2. nodaļā minētajos lietas materiālos, kā, piemēram, piezīmēs “Biomedicīna un finansisti” vai “*SEL* sūdzību par *Labco* saraksts”, *ONP* sistemātiski vajāja ar grupām saistītās laboratorijas. Līdztekus *ONP* tikpat sistemātiski uzsāka disciplinārlietas pret attiecīgajām laboratorijām un tajās praktizējošajiem farmaceitiem (skat. 5. nodaļu). Visām laboratorijām un visiem farmaceitiem, par ko ir 5.2. nodaļā minētie dokumenti un lēmumi, kopīga iezīme ir to piederība laboratoriju grupām (konkrēti *Labco*, *Unilabs* un *Confindex*), kas, *ONP* ieskatā, rada konkurences risku vairākumam tās biedru.
- (672) Proti, grupu līdzdalība laboratoriju kapitālā tām ļauj investēt ļoti veiktspējīgā aprīkojumā, lai īstenotu lielražošanas ietaupījumu, izvērst piedāvāto analīžu sortimentu un ātrāk sagatavot rezultātus, kā norādīts 2.2.2.2. nodaļā. *ONP*, konkrēti G nodaļas vadība, nevar nezināt par to, kā jaunākais laboratoriju aprīkojums ļauj vairot kvalitāti, ātrumu un ražīgumu, konkrēti tāpēc, ka G nodaļas Centrālajā padomē ir divi slimnīcu biologi.
- (673) Otrkārt, pat ja disciplināratbildības sankcijas, ko *ONP* piemērojusi laboratorijām kādā no grupām, pret kurām vērsti tās lēmumi, būtu likumīgi attaisnotas, šīs sankcijas ir objektīvi nesamērīgas, tostarp salīdzinājumā ar sankcijām, kas par kvalitātes standarta (kas ir obligāts kopš 1994. gada) neievērošanu piemērotas aptuveni vienai trešdaļai no tirgū aktīvi strādājošajām laboratorijām, un sankcijām, kuras *ONP* vispārīgi piemēro *SEL* vai farmaceitiem bioloģiem nopietnu sabiedrības veselības apsvērumu dēļ, kā norādīts 5.4. nodaļā.
- (674) Visbeidzot, 5.2. nodaļā ir pierādīts, ka attaisnojumi, ko *ONP* min, lai pamatotu savu lēmumus, ar kuriem paredzēts ierobežot laboratoriju grupu attīstību tirgū, ir pretrunā tiem, kurus tā minējusi, lai pamatotu savas nostājas jautājumā par tā dēvētajām etalona laboratorijām, kas tieši nekonkurē ar milzīgo tirgū aktīvi strādājošo laboratoriju vairākumu.
- (675) Tādējādi “praktizējošo profesionāļu neatkarības” aizsardzība, *ONP* ieskatā, var tikt balstīta uz citiem kritērijiem, kad laboratorijas, kurās šie profesionāļi strādā, nekonkurē ar tām, kuru saimnieciskās intereses aizstāv *ONP*. Turklāt *ONP* apstrīdēto juridisko veidojumu likumību Francijas valsts ir vairākkārtīgi skaidri apstiprinājusi. Turklāt *ONP* nevar pretendēt uz profesionāļu aizsargāšanu, ja pat Francijas valsts nav uzskatījusi par vajadzīgu noteikt ierobežojumus darījumiem, kas veikti tikai un vienīgi starp profesionāļiem [bioloģiem, kas ir fiziskas vai juridiskas personas (*SEL*)], lai novērstu profesionālās neatkarības apdraudējumu. Šajā gadījumā ar reglamentēšanas pilnvarām neapveltītā *ONP* nevar, aizstājot likumdošanas varu, noteikt šos ierobežojumus.
- (676) Tādējādi, radot šķēršļus tirgū aktīvi strādājošo profesionāļu saimnieciskajām darbībām vai liedzot tirgū piesaistīt ārējos kapitālus, *ONP* vēlas ierobežot vai kontrolēt ražošanu, tehnisko attīstību un ieguldījumus.”

- 53 Jautājumā par pierādīšanas kārtību jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai ir jāiesniedz pierādījumi par tās konstatētajiem pārkāpumiem un jānorāda pierādījumi, kas juridiski pietiekami pierāda pārkāpumu veidojošo faktu esamību (Tiesas 1998. gada 17. decembra spriedums lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, I-8417. lpp., 58. punkts, un Vispārējās tiesas 2006. gada 27. septembra spriedums apvienotajās lietās T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP un T-61/02 OP *Dresdner Bank* u.c./Komisija, Krājums, II-3567. lpp., 59. punkts).
- 54 Tādējādi ir vajadzīgs, lai Komisija iesniegtu konkrētus un saskanīgus pierādījumus, lai radītu stingru pārliecību, ka pārkāpums ir izdarīts (Tiesas 1984. gada 28. marta spriedums apvienotajās lietās 29/83 un 30/83 *Compagnie royale asturienne des mines* un *Rheinzink*/Komisija, *Recueil*, 1679. lpp., 20. punkts, un Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedums lietā T-54/03 *Lafarge*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 55. punkts). Tātad Komisijas iesniegtajiem pierādījumiem ir jāļauj bez pamatotām šaubām secināt pārkāpuma esamību (iepriekš 53. punktā minētais spriedums *Dresdner Bank* u.c./Komisija, 137. un 144. punkts).
- 55 Jautājumā par pierādīšanas līdzekļiem, ko var sniegt, lai pierādītu LESD 101. panta pārkāpumu, Savienības tiesībās prevalē pierādījumu brīvas novērtēšanas princips (Vispārējās tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedums lietā T-50/00 *Dalmine*/Komisija, Krājums, II-2395. lpp., 72. punkts, un 2011. gada 12. jūlija spriedums lietā T-112/07 *Hitachi* u.c./Komisija, Krājums, II-3871. lpp., 64. punkts).
- 56 Pazīmes, uz kurām lēmumā atsaukusies Komisija, lai pierādītu, ka uzņēmums izdarījis LESD 101. panta 1. punkta pārkāpumu, ir jāizvērtē nevis savrupi, bet kopumā (Tiesas 1972. gada 14. jūlija spriedums lietā 48/69 *ICI*/Komisija, *Recueil*, 619. lpp., 68. punkts, un Vispārējās tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedums lietā T-53/03 *BPB*/Komisija, Krājums, II-1333. lpp., 185. punkts). Dažādi pierādījumi var viens otru apstiprināt (Vispārējās tiesas 2004. gada 8. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T-78/00 *JFE Engineering* u.c./Komisija, Krājums, II-2501. lpp., 275. punkts).
- 57 Attiecībā uz lēmuma par LESD 101. panta piemērošanu pārbaudi tiesā jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja Vispārējā tiesā ir celta prasība atcelt šādu lēmumu, tai parasti ir pilnībā jāpārbauda, vai ir vai nav izpildīti minētā panta piemērošanas nosacījumi (Tiesas 1985. gada 11. jūlija spriedums lietā 42/84 *Remia* u.c./Komisija, *Recueil*, 2545. lpp., 34. punkts, un Vispārējās tiesas 2000. gada 26. oktobra spriedums lietā T-41/96 *Bayer*/Komisija, *Recueil*, II-3383. lpp., 62. punkts). Proti, Savienības tiesai ir jāpārbauda tostarp ne vien izvirzīto pierādījumu saturiskā pareizība, ticamība un saskaņotība, bet arī – vai šie pierādījumi veido atbilstošu datu kopumu, kas ir jāņem vērā, lai izvērtētu sarežģītu situāciju, un vai šie pierādījumi ļauj pamatot no tiem izdarītos secinājumus (skat. Tiesas 2011. gada 8. decembra spriedumu lietā C-386/10 P *Chalkor*/Komisija, Krājums, I-13085, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 58 Šajā lietā no apstrīdētā lēmuma 5.2. nodaļas un iepriekš 52. punktā citētā 7. nodaļas fragmenta izriet, ka Komisija balstās uz dokumentāriem pierādījumiem, lai pamatotu savu secinājumu par pārkāpuma esamību saistībā ar lēmumiem, ar kuriem paredzēts liegt attīstīties laboratoriju grupām un kuri ir kvalificējami par šķēršļiem ražošanai, tehniskajai attīstībai un ieguldījumiem attiecīgajā tirgū un tāpēc ir acīmredzams Eiropas konkurences tiesību pārkāpums (preambulas 755. apsvērums par pārkāpuma smagumu).
- 59 Šā secinājuma pamatošanai būtiskie dokumentārie pierādījumi ir iztīrāti apstrīdētā lēmuma 5.2.1. nodaļā (preambulas 222.–237. apsvērums). Šajā apstrīdētā lēmuma daļā Komisija apraksta to, kas, tās ieskatā, ir *Ordre* “plānota stratēģija”, lai radītu šķēršļus laboratoriju grupām, kuru tā izseina no kāda dokumentu kopuma un konkrētām darbībām.
- 60 Par šo apstrīdētā lēmuma daļu *Ordre* neizvirza konkrētus argumentus, bet tostarp otrajā, trešajā, ceturtajā un piektajā prasības pamatā, kas izvērtēti turpinājumā, apgalvo būtībā, ka Komisija ir pārpratusi Francijas likumu un likumdevēja nodomu, kuru izpausme esot rodama *Ordre* darbībās. Turklāt tā neizvirza arī argumentus saistībā ar apstrīdētā lēmuma 5.3. nodaļu, kurā Komisija uzskata,

ka tā esot labvēlīgi attiekušies pret specializētajam laboratoriju grupām, kas darbojas kā citu laboratoriju apakšuzņēmēji un tāvad nekonkurē tieši. *Ordre* neesot tostarp bijis iebildumu pret to, ka šajās struktūrās strādājošo farmaceitu biologu turējumā ir tikai 15 % no to kapitāla, turpretim tā esot prasījusi līdzdalību vismaz 50 % apmērā to laboratoriju grupu gadījumā, kuras konkurē tirgū. Visbeidzot šajā prasībā *Ordre* neizvirza arīdzan konkrētus argumentus konkrētus attiecībā uz apstrīdētā lēmuma 5.5.2. nodaļu (preambulas 537.–547. apsvērums), kurā Komisija uzskata, pirmkārt, ka *Ordre* vadība ir darījusi zināmus tās pret konkurenci vērstos mērķus tās kolēģiju vēlēšanās, tostarp to vēlēšanu programmās vai tās biļetenā veiktajās publikācijās. Piemēram, apstrīdētā lēmuma preambulas 527. apsvērumā ir atsauce uz *CCG* priekšsēdētāja pausto gribu “izjaukt finansu grupu kapitālistiskās ambīcijas un atsevišķu biologu mantisko stratēģiju”. Tajā Komisija apraksta arī *Ordre* iestāžu izklāstītos saimnieciskos mērķus.

- 61 Tomēr apstākļi, ka Komisija ar šo pierādījumu palīdzību konstatējusi, ka attiecībā uz laboratoriju grupām pastāv zināma *Ordre* vadības rīcība ar iepriekšēju nodomu vai pat stratēģija, ir būtisks, lai izvērtētu konkrēto kontekstu, kurā iekļaujas tās darbības, kas izpaužas kā likuma interpretācijas aizstāvēšana un stingra piemērošana apstākļos, kad vajadzības gadījumā būtu aizstāvas vairākas interpretācijas, un tas, Komisijas ieskatā, pierāda, ka likums interpretēts saimnieciskiem mērķiem. Proti, pat ja nodoms nav nepieciešamais elements, lai konstatētu attiecīgo darbību ierobežojošo raksturu (šajā ziņā skat. Tiesas 2013. gada 14. marta spriedumu lietā *C-32/11 Allianz Hungária Biztosító* u.c., 54. punkts un tajā minētā judikatūra), tam ir ne mazsvarīga loma šajā lietā, ņemot vērā uzdevumus, kurus likumdevējs devis *Ordre* un kuru ietvaros tās rīcībai ir jābūt.
- 62 Ievērojot tieši šos apsvērumus, ir izvērtējams, vai Komisija, kā *Ordre* apgalvo, esot kļūdījusies piemērojamo tiesiskā regulējuma ietvaru interpretācijā, un *in fine* (tālāk 343.–348. punktā) secināms, vai *Ordre* var pretendēt, ka tās rīcībai nevajadzētu būtu sodāmai saistībā ar LESD 101. pantu, ņemot vērā iepriekš 21. punktā minēto spriedumu *Wouters*.
- 63 Prasības pamatus par *SEL* kapitāla izveidošanu un grozīšanu (ceturtais un piektais prasības pamats) Vispārējā tiesa atzīst par lietderīgu izvērtēt pirms prasības pamatiem par *SEL* pastāvēšanas laikā esošajiem paziņošanas pienākumiem (otrais un trešais prasības pamati), sesto prasības pamatu izvērtējot *in fine*.

Par prasības pamatiem par *SEL* kapitāla izveidošanu un grozīšanu

- 64 Ceturtais un piektais prasības pamats ir par ietekmi, kādu uz *SEL* uzbūvi rada tās reglamentējošā tiesiskā regulējuma ietvaru virzība uz šo sabiedrību kapitāla atvēršanu ārējiem finansistiem. Tiesiskais regulējums, par kura interpretāciju ir strīds, ir aprakstīts apstrīdētā lēmuma preambulas 91.–102. un 431. un nākamajos apsvērumos.
- 65 1990. gada 31. decembra Likuma Nr. 90-1258 par praktizēšanu tādās brīvajās profesijās sabiedrību formā, uz kurām attiecas normatīvie akti vai kuru nosaukums ir aizsargājams objekts, un par finanšu līdzdalības sabiedrībām praktizēšanai brīvajās profesijās (1991. gada 5. janvāra *JORF [Journal officiel de la République française]*, 216. lpp.) 1. pantā ir noteikts, ka, “lai nodarbotos ar brīvo profesiju, uz kurām attiecas normatīvie akti vai kuru nosaukums ir aizsargājams objekts, var izveidot [*code de commerce* [Komerclikuma]] reglamentētas sabiedrības ar ierobežotu atbildību, akciju sabiedrības vai akciju komandītsabiedrības, ja vien šā likuma I sadaļā nav noteikts citādi”. No tā izriet, ka *SEL* var tikt izveidotas laboratoriju darbībai un ka tās, kā minēts apstrīdētā lēmuma preambulas 91. apsvērumā, var būt kādā no komercsabiedrību ierastajām juridiskajām formām, tostarp akciju sabiedrības ar ierobežotu atbildību (*SELARL*) un akciju sabiedrības (*SELAFA*). Iespējams izveidot arī akciju komandītsabiedrības (*SELCA*). Iespēja izmantot vienkāršotās akciju sabiedrības (*SELAS*) tika radīta vēlāk.
- 66 Likuma Nr. 90-1258 5. panta pirmajā daļā ir norādīts, ka “vairāk nekā pusei no pamatkapitāla un balsstiesību [...] ir jāpieder nozares speciālistiem, kuri savu profesionālo darbību veic šajā sabiedrībā”.

67 Turklāt jāatgādina, kas noteikts CSP R 6212-82. pantā, kurš tajā ieviests ar Likumu Nr. 90-1258 īstenojošo 1992. gada 17. jūnija Dekrētu Nr. 92-545 par sabiedrībām, kas izveidotas, lai praktizētu biomedicīnisko analīžu laboratoriju vadītāja un vadītāja vietnieka brīvajā profesijā (1992. gada 21. jūnija JORF, 8106. lpp.). Par šo tiesību normu bija strīds iepriekš 29. punktā minētajā spriedumā Komisija/Francijs. Tajā ir teikts:

“Vienai vai vairākām personām, kuras neatbilst [...] Likuma Nr. 90-1258 5. panta pirmajā daļā [...] paredzētajiem nosacījumiem, drīkst piederēt lielākais viena ceturtdaļa no tās [SEL] kapitāla, kas izveidota, lai praktizētu biomedicīnisko analīžu laboratoriju vadītāja vai vadītāja vietnieka brīvajā profesijā.

Tomēr, ja [SEL] ir izveidota akciju komandītsabiedrības formā, tad citām personām, kuras nav norādītas iepriekš minētā 1990. gada 31. decembra likuma 5. pantā, piederošo kapitāldaļu procentuālais īpatsvars drīkst pārsniegt iepriekšējā daļā noteikto procentuālo īpatsvaru, tomēr tas nedrīkst sasniegt 50 % no tās kapitāla.”

68 Ar 2001. gada 11. decembra Likuma Nr. 2001-1168 par steidzamiem pasākumiem ekonomikas un finanšu reformu jomā (2001. gada 12. decembra JORF, 19703. lpp.; turpmāk tekstā – “Murcef likums”) palīdzību SEL kapitāls tika padarīts atvērtāks ārējiem dalībniekiem, paverot iespēju līdzdalības tiesības nošķirt no balsstiesībām. Tādējādi Likums Nr. 90-1258 tika papildināts ar 5-1. pantu, kas stājas spēkā 2001. gada 12. decembrī. Šā 5-1. panta pirmajā daļā ir noteikts, ka, “atkāpjoties no 5. panta pirmās daļas, vairāk nekā puse no [SEL] kapitāla var atrasties to fizisko vai juridisko personu turējumā, kuras nodarbojas ar profesiju, kura ir [sabiedrības] darbības mērķis”.

69 Šis 5-1. pants tika papildināts ar 2005. gada 2. augusta Likumu Nr. 2005-882 par labu mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (2005. gada 3. augusta JORF 12639. lpp.). Toreiz 5-1. pants tika papildināts ar otro daļu, ka Francijas *Conseil d'État* dekrētos, ņemot vērā katras profesijas, izņemot juridiskās un tiesu profesijas, vajadzības, var noteikt, ka pirmā daļa nav piemērojama gadījumā, ja šī atkāpe varētu apdraudēt nodarbošanos ar attiecīgo profesiju, šīs profesijas pārstāvju neatkarību vai tās ētikas normas.

70 Šo tiesību aktu interpretēšanā nozīme ir arī vairākiem ministriju apkārtrakstiem.

71 Pirmkārt, 1997. gada 29. janvāra Apkārtrakstā DCIS Nr. 970019 (turpmāk tekstā – “Apkārtraksts Nr. 970019”) ir teikts, ka, “ņemot vērā tiesību normu pašreizējo stāvokli, laboratorijas vadītāja līdzdalība [SEL] kapitālā var būt minimāla”.

72 Otrkārt, 1998. gada 22. septembra Apkārtrakstā DGS/SQ 3 Nr. 98-585 (turpmāk tekstā – “Apkārtraksts Nr. 98-585”) ir noteikts šādi: “citas ārstniecības profesijas pārstāvim nevar piederēt [SEL] kapitāla daļas ar uzufukta tiesībām. Uzufukts attiecībā uz vērstpapīriem piešķir vairākas lietojuma tiesības (tiesības uz dividendēm, tiesības aizstāt trūkstošo īpašnieku bez lietojuma tiesībām rezervju sadales vai kapitāla palielināšanas gadījumā) un pārvaldības pilnvaras (dalība parastajās pilnsapulcēs, tiesības celt vairāku veidu prasības tiesā).”

73 Treškārt, 2005. gada 14. novembra Apkārtrakstā DHOS/05 Nr. 2005-506 (turpmāk tekstā – “Apkārtraksts Nr. 2005-506”) ir paskaidrots, ka “Likuma [Nr. 90-1258] 5-1. pantā [...] ir paredzēta atkāpe no šā principa”, ka “ši tiesību norma ir piemērojama SELAFA, SELCA un SELAS, jo šajās sabiedrībās ir iespējams mainīt balsstiesību attiecību ar kapitālu”, un ka “ši tiesību norma ir piemērojama arī SELARL, veicot nemantiskos ieguldījumus tajās”.

74 No tā izriet, ka attiecīgajā laikposmā bija piemērojami šādi pamatprincipi: pirmkārt, ne vairāk kā viena ceturtdaļa laboratoriju SEL kapitāla varēja piederēt šai profesijai nepiederīgām personām (CSP R 6212-82. pants) un, otrkārt, profesionāļiem, kas nodarbojas ar to pašu profesiju, bet nav piederīgi

laboratorijām, varēja piederēt vairāk nekā puse laboratoriju *SEL* kapitāla (Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta pirmā daļa), ja vien laboratorijā praktizējošajiem profesionāļiem ir vairāk nekā puse balsstiesību (Likuma Nr. 90-1258 5. panta pirmā daļa).

75 No apstrīdētā lēmuma izriet, ka laboratoriju grupas ir izmantojušas ar *Murcef* likumu ieviestajā Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta pirmajā daļā piedāvātās atvēršanās iespējas būtībā ar divējādam metodēm.

76 Pirmā metode izpaužas kā balsstiesību nošķiršana no finansiālās līdzdalības, ar divkāršu vai vairākkārtīgu balsstiesību palīdzību piešķirot tādu balsstiesību skaitu, kas neatbilst dažādajiem *SEL* dalībniekiem piederošo kapitāla daļu skaitam. Tā tiek apstrīdēta ceturtajā prasības pamatā.

77 Otrā metode ir saistīta ar akciju sadalīšanu, kas būtībā izpaužas kā *SEL* vērstpapīru īpašumtiesību sadalīšana lietojuma tiesībā, kas dod tiesības balsot par peļņas sadali un tiesības saņemt dividendes, un īpašumtiesībās bez lietojuma tiesībām (apstrīdētā lēmuma preambulas 239. apsvērums). Šī metode tiek apstrīdēta piektajā prasības pamatā.

– Par ceturto prasības pamatu, kas būtībā ir par to, ka neesot ņemta vērā *CCG* kā akcionāra profesionālās neatkarības garanta loma saistībā ar tās minimālo līdzdalību *SEL* kapitālā

78 Ceturtais prasības pamats attiecas uz apstrīdētā lēmuma 5.2.2.3. nodaļu (preambulas 373.–449. apsvērums) “Farmaceitu minimālā līdzdalība *SEL* kapitālā”, kurā Komisija uzskata, ka ar laboratoriju grupām saistīto *SEL* apvienošanās kontekstā *Ordre* ir mēģinājusi uzspiest, lai farmaceitiem, kas savu darbību veic attiecīgajās *SEL*, piederētu kāds minimums to kapitāla, un ar šo lēmumu esot domāts palēnināt šādas apvienošanās un bremsēt laboratoriju grupu attīstību. Apstrīdētajā lēmumā ir aplūkotas divējādas *Ordre* darbības. Pirmkārt, Komisijas ieskatā, *Ordre* apgalvoja, ka ētikas apsvērumu dēļ *SELAS* vai *SELARL* dalībniekiem, kas ir nepiederīgi profesionāļi, nav iespējams piešķirt tādu balsstiesību skaitu, kas būtu mazāks par viņiem piederošo akciju skaitu, lai arī visos Komisijas norādītajos gadījumos darījumi tika veikti starp profesionāļiem, un tāpēc profesionālā neatkarība netika apdraudēta (preambulas 374. un 375. apsvērums). Otrkārt, *Ordre* aizstāvēja nostāju, ka tad, ja farmaceitiem sabiedrību kapitālā piederētu pārāk niecīga daļa, tiktu aizskartas arī ētikas normas, konkrēti, farmaceita profesionālā neatkarība, lai arī, Komisijas ieskatā, profesionālā neatkarība ir garantēta esošajās tiesību normās (preambulas 377. apsvērums). Komisija min vairākus konkrētus šīs nostājas piemērus (preambulas 378.–430. apsvērums).

79 *Ordre* būtībā apgalvo, ka tās kontrole jautājumā par *SEL* profesionālo dalībnieku minimālo sabiedrības kapitāla turējumu ietilpst tās likumiskajos uzdevumos, ar kuriem paredzēts nodrošināt praktizējošā biologa profesionālo neatkarību. Tās ieskatā, tieši šajā kontekstā tā iebilda pret tādām shēmām, kā *Labco* izmantotā, kurās paredzēts kādā laboratorijā savu darbību veicošajiem profesionāļiem paturēt balsstiesību vairākumu, bet tikai simbolisku līdzdalību kapitālā, tādējādi viņiem liedzot gūto peļņu un faktiski dalību laboratorijas darba vadīšanā. Liedzot laboratorijas vadītājam dividendes, tas esot pakļauts kontrolējošā akcionāra prasībām un saņemot atlīdzību ar šā akcionāra noteiktajiem nosacījumiem, kas ir līdzvērtīgi algai, un tārad atkarībā no laboratorijas veikuma, kas apdraudot tostarp viņas finansiālo neatkarību. Komisijas analīze atbalstot likuma mērķa neievērošanu. Šajā ziņā *Ordre* atsaucas arī uz parlamentārajām debatēm, kuru rezultātā tika pieņemts Likums Nr. 2005-882, ar kuru Likuma Nr. 90-1258 5-1. pants tika papildināts ar otro daļu, kas liecina par zināmu atkāpju esamību. *Ordre* turklāt apgalvo, ka iepriekš 29. punktā minētajā spriedumā Komisija/Francija ir apstiprināts tās vērtējums, kā arī nostāja, ko konkrētos gadījumos ieņem ārstu arodapvienība.

80 Turklāt, *Ordre* ieskatā, *SELARL* iekšienē nav iespējams līdzdalību kapitālā nošķirt no balsstiesībām, neizmantojot nemantisko ieguldījumu.

- 81 *Labco* atbalstītā Komisija apstrīd *Ordre* argumentus. Tā apgalvo būtībā, ka iespēja nodalīt kapitāla īpašumu no balsstiesību turējuma ir paredzēta Likuma Nr. 90-1258 5-1. pantā un apstiprināta Ministrijas apkārtrakstā. Likumā arī esot paredzēta profesionāļu kontrole pār *SEL* darbību. Tās ieskatā, *Ordre* nedrīkstēja ar uzņēmumu apvienības lēmumu neitralizēt likuma piemērošanu, jo tās kompetence ir jāīsteno spēkā esošā tiesiskā regulējuma ietvaros.
- 82 *Labco* turklāt uzstāj, ka tās uzbūve esot gluži likumīga.
- 83 Šis prasības pamats būtībā attiecas uz *Ordre* iebildumu pret tādām juridiskām shēmām kā *Labco* izmantotā, kurās kāda holdinga sabiedrība iegūst mazākuma līdzdalību ne vairāk kā 25 % apmērā laboratoriju *SEL*, kuras savukārt iegūst vairākuma līdzdalības citās *SEL*, tomēr parūpējoties, lai starpniecēm *SEL* nepiederētu vairākums balsstiesību šajās citās *SEL*. Tādējādi biologam, kas veic savu darbību šajās pēdējās minētajās *SEL*, pieder vairākums balsstiesību, bet iespējami viņam ir tikai minimāla līdzdalība kapitālā, un pret to iebilst *Ordre*.
- 84 Pretēji tam, ko apgalvo *Ordre*, Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta pirmā daļa, kas 2001. gada nogalē tika ieviesta ar *Murcef* likumu, nav neskaidra jautājumā par šādas konstrukcijas likumību pārkāpuma laikā (proti, no 2003. gada 14. oktobra līdz 2009. gada 21. oktobrim).
- 85 Proti, no minētā likuma 5-1. panta pirmās daļas skaidri izriet, ka *SEL* nepiederīgam fiziskām vai juridiskām personām drīkst piederēt vairākums tās kapitāla, bet ne balsstiesību, ja vien šīs personas nodarbojas attiecīgās *SEL* darbības mērķim atbilstošā profesijā. Tātad kapitālā nošķiršana no balsstiesībām ir iespējama, piemēram, trešo farmaceitu biologu vai laboratoriju ekspluatējošas *SEL* labā, ja vien tiem nepieder vairākums balsstiesību.
- 86 Šāda attīstības gaita turklāt agrāk bija paredzēta Apkārtrakstā Nr. 970019, kurā bija noteikts, ka laboratorijas vadītāja līdzdalība *SEL* kapitālā var būt minimāla, un tiek atbalstīta Apkārtrakstā Nr. 2005-506, nosakot, ka ir iespējams mainīt balsstiesību attiecību ar kapitālu *SELAF*, *SELCA* un *SELAS*. Šo pēdējo minēto apkārtrakstu, kā redzams tās formulējumā, Francijas Veselības ministrija ir izdevusi īpaši tālab, lai prefektiem izskaidrotu būtiskos principus, kas ievērojami tostarp Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta piemērošanā.
- 87 Šajā ziņā Komisija pareizi apgalvo, ka *Ordre* izklāstītais arguments par profesionālās neatkarības aizsardzību nevar būt izšķirošs šajā diskusijā.
- 88 Farmaceita biologa finansiālā neatkarība patiešām ir īpaši minēta *CSP* R 4235-18. pantā, kurā noteikts, ka “farmaceits nedrīkst uzņemties nevienas jebkāda veida tādas finansiālas, komerciālas, tehniskas vai morālas saistības, kas varētu apdraudēt viņa neatkarību profesionālas darbības veikšanā, tostarp slēdzot līgumus, nolīgumus vai vienošanās profesionālam mērķim”. Nav strīda par to, ka šīs tiesību normas piemērošana ietilpst *Ordre* uzdevumos.
- 89 Tomēr šī tiesību norma nevar ļaut *Ordre* iebilst pret uzbūvēm, kas ir atbilstīgas likumam, tostarp, kad tās attiecas uz kapitāla piederību farmaceitiem bioloģiem vai laboratoriju ekspluatējošām sabiedrībām, kas ir vienlīdz pakļauti ētikas normām, nevis nepiederīgiem neprofesionāļiem, uz kuriem attiecas *CSP* R 6212-82. panta noteikums par to, ka neprofesionāļiem drīkst piederēt ne vairāk kā 25 % no laboratorijas kapitāla. Tātad šajā ziņā izšķirošs nav arīdzan iepriekš 29. punktā minētais spriedums Komisija/Francija par tiesību normas spēkā esamību, ievērojot brīvību veikt uzņēmējdarbību.
- 90 Gan ģenerālvokāta P. Mengoci [*P. Mengozzi*] secinājumu lietā, kurā taisīts iepriekš 29. punktā minētais spriedums Francija/Komisija (Krājums, I-12944. lpp.), fragmentos, gan pašā minētajā spriedumā patiešām ir izdarīta atsauce uz Komisijas norādīto iespēju pieņemt no brīvības veikt uzņēmējdarbību tiesību viedokļa pielaidīgāku kārtību nekā noteikumu, ka nebioloģiem drīkst piederēt ne vairāk kā 25 % laboratoriju *SEL* kapitāla, kas nozīmētu nošķirt balsstiesības no finansiālajām tiesībām. Tomēr ir skaidrs, ka šāda kārtība, kas ļautu, ka vajadzības gadījumā neprofesionāļiem pieder

līdzdalības virs 25 % no kapitāla, ja vien profesionāļiem joprojām paliek balsstiesību vairākums, nav tā, ko Francijas likumdevējs paredzējis, padarot pielaidīgāku *Murcef* likumu un ieviešot Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta pirmo daļu. Šī pēdējā minētā tiesību norma, kurā ir paredzēta iespēja kapitālā vairākumu iegūt *SEL* nepiederīgiem profesionāļiem, netika izskatīta lietā, kura taisīts iepriekš 29. punktā minētais spriedums Komisija/Francija. Apstāklis, ka minētajā spriedumā (tā 85. punktā), kā arī iepriekš minētajos ģenerālvokāta P. Mengoci secinājumos (212. un 213. punkts) ir norādīts uz iespējamu spiedienu, ko trešā persona, kurai pieder kapitāldaļu vairākums, varētu īstenot pret laboratorijās strādājošajiem biologiem, vienīgi apstiprina, ka ir noteikums, kas bloķē kapitāla piederību nebiologiem 25 % apmērā salīdzinājumā ar tiem pielaidīgāko kārtību.

- 91 No iepriekš izklāstītās analīzes izriet, ka Francijas likumdevējs, grozot ar *Murcef* likumu ieviesto kārtību, ir uzskatījis, ka biologa neatkarība var tikt pietiekami garantēta, kopīgi izmantojot divējādus aizsargpasākumus: ierobežojot *SEL* kapitāla līdzdalības piederību šai profesijai nepiederīgām personām ne vairāk kā 25 % apmērā un paturot balsstiesību vairākumu personām, kuras savu profesionālo darbību veic *SEL*. Tātad *Ordre* bija jārikojas šo ierobežojumu ietvaros, jo princips par profesionālo neatkarību, kuras jēdziens *CSP* R 4235-18. pantā ir definēts plaši, nedrīkst būt aizbildinājums, lai ierobežotu piekļuvi *SEL* kapitālam likumam atbilstīgos veidojumos.
- 92 Turklāt, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 377. apsvērumā, profesionāļu kontrole pār *SEL* darbību un tātad viņu profesionālā neatkarība ir garantēta ne tikai ar balsstiesību vairākuma turējumu, kas izriet ne tikai no Likuma Nr. 90-1258 5. un 5-1. panta kopīgas piemērošanas, bet arī no citām minētā likuma tiesību normām, kurās paredzēta tostarp sabiedrībā profesionālo darbību veicošo dalībnieku minimālā klātbūtne lēmējinstādēs un viņu ziņā nodots apsvērt noteiktus nolīgumus par nosacījumiem, kādos viņi veic savu profesionālo darbību.
- 93 *Ordre* nevar arīdzan lietderīgi šajā ziņā lietderīgi atsaukties uz parlamentārajiem Likuma Nr. 2005-882 sagatavošanas materiāliem. Šo argumentu Komisija izvērtē apstrīdētā lēmuma preambulas 440. un 441. apsvērumā. Proti, runa ir par kāda Francijas parlamenta locekļa *Lang* kunga nostāju saistībā ar likumprojekta ierosinājumu kapitāldaļu sadalīšanas aizliegšanai, kura gan beidzot pieņemtajā likumā netika paredzēta. Parlamenta locekļa nostāja, ka *Labco* shēma ļauj šai pēdējai gūt visu peļņu un noteikt biologu darba atlīdzību pretrunā *CSP*, nevar būt attaisnojums, lai *Ordre* iejauktos attiecībā uz likumam atbilstošām uzbūvēm. Tas pats sakāms par apstrīdētā lēmuma preambulas 441. apsvērumā minēto veselības ministra atbildi uz kādu parlamenta jautājumu. Analogiski izšķirošs nav arīdzan apstāklis, ka Likuma Nr. 90-1258 5-1. pants otrajā daļā ir paredzēta iespēja leģislēt ar dekrētu ļaunprātīgas izmantošanas gadījumā, jo neviens dekrēts par šādiem gadījumiem faktiski nav ticis pieņemts.
- 94 Turklāt jautājumā par lietas dalībnieku diskusiju, konkrēti par to, vai nošķirt tiesības uz kapitālu no balsstiesībām šīs lietas faktisko apstākļu laikā nebija iespējams *SELARL* gadījumā, *Ordre* atsaucas uz to, ka Francijas Komerclikuma (turpmāk tekstā – “*CDC*”) L 223-28. panta par *SARL* tvērums esot vispārīgs. Šajā pantā ir noteikts, ka ikvienam dalībniekam ir tiesības piedalīties lēmumu pieņemšanā un ir tam piederošo kapitāldaļu skaitam atbilstošs skaits balsu.
- 95 *Ordre* ieskatā, šī tiesību norma ir piemērojama *SELARL* un tātad izslēdz nošķiršanas iespēju to gadījumā.
- 96 Šajā ziņā savā atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumiem un tiesas sēdē Komisija vairs neapstrīd, ka ar Apkārtraksta Nr. 2005-506 palīdzību Francijas administrācija ir norādījusi, ka uz *SELARL* Likuma Nr. 90-1258 5-1. pants neattiecas, izņemot nemantisko ieguldījumu gadījumus. Tomēr nemantisko ieguldījumu hipotēze, kad dalībnieks sabiedrības rīcībā nodod savas tehnoloģiskās zināšanas, savu darbu vai pakalpojumus, šīs lietas ietvaros nav jāizvērtē sīkāk.

- 97 Tomēr neatkarīgi no tiesas sēdē *Ordre* minētā argumenta, ka Apkārtrakstā Nr. 2005-506 esot vienīgi atspoguļots likumā noteiktais vai jautājums par to, vai turpretim attiecīgajā apkārtrakstā šis aspekts ir interpretēts *contra legem*, nav apšaubāms, ka līdz šā apkārtraksta pieņemšanai 2005. gadā sabiedrības neapstrīdami varēja uzskatīt, ka Likuma Nr. 90-1258 5-1. pants kā *lex specialis* bija pārāks pār vispārīgajām Komerclikuma tiesību normām.
- 98 Proti, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 388. apsvērumā, Likuma Nr. 90-1258 1. pantā ir paskaidrots, ka *SEL* tiek reglamentētas Komerclikuma II grāmatas tiesību normās, “ja vien šā likuma I sadaļā nav noteikts citādi”. Taču 5-1. pants ietilpst minētajā I sadaļā.
- 99 Turklāt nekas neļauj secināt, ka likumdevējs, *Murcef* likumā ieviešot jaunu kārtību, būtu vēlējis radīt diskrimināciju starp dažādu veidu *SEL*, jo 5-1. panta tekstā ir runāts par *SEL* kapitālu, tās nekonkretizējot, un tātad attiecībā uz visiem *SEL* veidiem.
- 100 Šajos apstākļos Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka līdz 2005. gadam bija iespējamās atšķirīgas *SELARL* skarošā tiesiskā regulējuma interpretācijas un ka *Ordre* sistemātiski izvēlējās uzspiest to interpretāciju, kas ir visnelabvēlīgākā tirgus atvēršanai laboratoriju grupām. Tas tā ir, pat ja apstrīdētā lēmuma preambulas 435. apsvērumā Apkārtraksta Nr. 2005-506 teksts nav atspoguļots pareizi, norādot, ka no tā izriet, ka Likuma Nr. 98-1258 5-1. pants piemērojams *SELARL*, tās nešķirojot. Proti, konkrētie *Ordre* iejaukšanās gadījumi attiecībā uz *SELARL*, tostarp attiecībā uz *SEL Laboratoire d’Isle* (apstrīdētā lēmuma preambulas 378. un nākamie apsvērumi) un *Norden* (apstrīdētā lēmuma preambulas 391. apsvērumi) katrā ziņā ir notikuši līdz 2005. gadam, un tādējādi Komisijas analīze, kurā norādīts, ka *Ordre* iejaukšanās attiecībā uz tām bijusi pārmērīga, nav apšaubāma.
- 101 Turklāt Komisija ir minējusi vairākas citas iejaukšanās, kas neattiecas uz *SELARL*.
- 102 Šajā ziņā Komisijas analīzi, kurā apstrīdētas tostarp *Ordre* iejaukšanās attiecībā uz *SELAS Laboratoire Central* un *Groupe biologic Lam*, kas saistītas ar *Labco*, vai attiecībā uz *SELAS JPBS*, *Exsel Bio* un *Labocentre*, neatspēko *Ordre* arguments, ka, ievērojot to, cik maza daļa akciju pieder darbību veicošajiem dalībniekiem salīdzinājumā ar akciju kopskaitu, tai bija jā rūpējas par praktizējošā farmaceita biologa finansiālo neatkarību attiecībā pret ārējiem dalībniekiem, kuriem ir saimnieciskā kontrole par veidojumu. Proti, likumā ir skaidri paredzēta iespēja dalībniekiem, kas savu darbību veic laboratorijā, paturēt mazu vai pat ļoti mazu daļu kapitāla, ja vien viņiem ir balsstiesību vairākums. Šo secinājumu nemaina arī apstākļi, ka praktizējošie dalībnieki vajadzības gadījumā saņēma no peļņas neatkarīgu atlīdzību. Tāpat, kā to pareizi norāda Komisija, *Ordre* darbību likumība nav pierādama arī ar apstākli, ka Ārstu arodapvienība ir iebildusi pret situācijām, kad *SELAS* praktizējošajam ārstam ir balsstiesību vairākums, bet tikai simboliska daļa kapitālā.
- 103 Turklāt jautājumā par tiesas sēdē apspriesto *Ordre* argumentu, ka esot vajadzējis pārbaudīt, vai *SELAS* ārējiem dalībniekiem nav piešķirts par tiem piederošo akciju skaitu mazāks balsstiesību skaits, kas šā veida sabiedrības gadījumā nav iespējams, jākonstatē, ka tas ir ne tikai neskaidrs, bet arī katrā ziņā noraidāms iepriekš 98. un 99. punkta izklāstīto iemeslu dēļ.
- 104 Visbeidzot jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā ir minēti vairāki dokumenti, no kuriem izriet, ka *Ordre* zināja, ka ir juridiski iespējams, ka šo profesiju praktizējošajiem investoriem pieder kapitāla vairākums, ja vien balsstiesību vairākums pieder *SEL* praktizējošajiem profesionāļiem, ko tostarp apliecina apstākļi, ka tā ir centusies panākt leģislatīvu grozījumu, kurā tiktu paredzēts, ka sabiedrībā praktizējošajiem dalībniekiem jāpieder kādam kapitāla procentuālās daļas minimumam (skat. pierādījumus, kas minēti apstrīdētā lēmuma 523. zemsvītras piezīmē un preambulas 442.–449. apsvērumā). Šie pierādījumi, kas ir saistīti ar tiem, kuri izklāstīti tostarp apstrīdētā lēmuma 5.5. nodaļā par izpaustajiem mērķiem iebilst pret finanšu grupu ieviešanu šajā profesijā, pamato Komisijas nostāju, ka *Ordre* iejaukšanās ir veikta, pildot tās pienākumu piemērot likumu un sistemātiski par jaunu grupu veidojumiem. Šajā ziņā vienlīdz norādāms uz apstākli, ka *Ordre* vēstulēs

SELARL Laboratoire d'Isle un *Norden* ir izdarīta atsauce uz *Ordre* principiālo nostāju pret akciju sadalīšanu (pat ja formāli šajā hipotēzē nav sadalīšanas šā vārda tiešā izpratnē), kas ir izvērtēts turpinājumā saistībā ar piekto prasības pamatu.

105 No iepriekš izklāstītā izriet, ka ceturtais prasības pamats ir jānoraida.

– Par piekto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu vērtējumā attiecībā uz likumdevēja nodomu saistībā ar *SEL* kapitāldaļu sadalīšanu virs 25 % robežvērtības un *SEL* kapitāldaļu sadalīšanā piemērojamā tiesiskā regulējuma neievērošanu

106 Šis prasības pamats attiecas uz apstrīdētā lēmuma 5.2.2.1. nodaļu (apstrīdētā lēmuma preambulas 239.–295. apsvērums) “*SEL* kapitāldaļu sadalīšana”, kurā Komisija pārmet, ka *Ordre* esot aizliegusi akciju sadalīšanu *SEL*. Strīdīgie *Ordre* lēmumi esot attiekušies, pirmkārt, uz brīdinājumu *SEL* vai minētajās *SEL* praktizējošajiem dalībniekiem/farmaceitiem, lai panāktu, ka statūtos tiek svītrotas visas norādes par sadalīšanu vai arī ka tiek veikta savienošana, un, otrkārt, disciplinārbildības procedūru uzsākšanu pret attiecīgajiem farmaceitiem biologiem, aizbildinoties ar farmaceita profesiju reglamentējošo noteikumu pārkāpumu (preambulas 242.–244. apsvērums), kuru izpaušmes Komisija apraksta piemēros ar *SELAFA Schaffner Jean Bart Mathieu Wallon* (preambulas 248.–253. apsvērums) un *SELARL Labco Artois* (preambulas 256.–258. apsvērums).

107 *Ordre* būtībā apgalvo, ka *CSP* R 6212-82. panta noteiktā 25 % robežvērtība, kādā kapitāls var piederēt neprofesionāliem trešajām personām, attiecas gan uz pilnu īpašumtiesību, gan sadalītajām daļām. Tā apgalvo, ka esot pret sadalīšanām iebildusi tikai gadījumos, kad nebija garantēts, ka, pirmkārt, puse balsstiesību paliek attiecīgajā veidojumā praktizējošajiem profesionāļiem, un, otrkārt, neprofesionāliem trešajām personām pieder mazāk nekā ceturtdaļa sabiedrības kapitāla. Gadījumi ar *Unilabs*, *SELAFA Schaffner Jean Bart Mathieu Wallon* un sabiedrību *Biolab Centre Labo* attiecoties uz šā iemesla dēļ atteiktajām shēmām. Taču *CCG* esot vienlīdz nācies izskatīt gadījumus, kad sabiedrībās kapitāldaļas bija sadalītas, tomēr tas tika atļauts likumā noteiktajās 25 % robežās.

108 Replikas rakstā *Ordre* apgalvo, ka Komisija jauc īpašumtiesību sadalīšanas metodi ar Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta pirmajā daļā paredzēto metodi. Tā atsaucas arī uz *Cour administrative d'appel de Paris* [Parīzes Administratīvās apelācijas tiesas] (Francija) 2011. gada 31. marta spriedumu, kurā negrozīts tika atstāts *Tribunal administratif de Paris* [Parīzes Administratīvās tiesas] 2009. gada 12. maija spriedums un apstiprināts, ka *Unilabs* izmantotā shēma ir prettiesiska.

109 Komisija apgalvo, ka sadalīšanas jautājumā *Ordre* ir ieņēmusi principiālu nostāju, kuras rezultātā notika iejaukšanās gadījumos, kad sadalīšanas bija gluži likumīgas un tostarp atbilstošas *CSP* R 6212-82. pantam.

110 Kā norādīts iepriekš 77. punktā, sadalīšanas metode izpaužas kā *SEL* daļu īpašumtiesību sadalīšana lietojuma tiesībās, kas dod tiesības balsot par peļņas sadali un tiesības saņemt dividendes, un īpašumtiesībās bez lietojuma tiesībām (apstrīdētā lēmuma preambulas 239. apsvērums).

111 Ievadam jānorāda, ka *Ordre* nekļūdās, apgalvodama, ka Komisijas dokumentos redzams, ka metode balsstiesību nošķiršanai no finansiālās līdzdalības un sadalīšanas metode tiek zināmā mērā sajauktas, kad tā iebildumu rakstā un atbildē uz repliku norāda uz Likuma Nr. 90-1258 5-1. pantā attiecībā uz *SELARL* paredzēto balsstiesību nošķiršanu no tiesībām uz kapitālu un laboratoriju *Isle* un *Norden* gadījumiem, kuros nav redzams, ka būtu sadalīšanas problēmas šā vārda tiešā izpratnē. Turklāt šie jautājumi ir izvērtēti saistībā ar ceturto prasības pamatu. Tomēr šajā ziņā nav noliedzams, ka *Ordre* iespējami veicinājusi šo apgalvoto neskaidrību, jo tā pati ir norādījusi uz savu principiālo iebildumu pret sadalīšanas metodi vairākās vēstulēs šim pēdējam minētajām laboratorijām, lai gan to izdarītie statūtu grozījumi attiecās uz nošķiršanas paņēmieni (apstrīdētā lēmuma preambulas 380. un 392. apsvērums).

- 112 Tomēr šai diskusijai šā prasības pamata izspriešanā nav nozīmes. Kā Komisija norādīja tiesas sēdē, abas šīs metodes varēja pielietot, lai izmantotu Likuma Nr. 90-1258 5-1. pantā pavērtās iespējas ļaut piesaistīt vairāk ārējā kapitāla *SEL*.
- 113 Jākonstatē, ka Vispārējā tiesā *Ordre* neapstrīd iespēju pielietot šo metodi attiecībā uz *SEL*, bet apgalvo, ka to darot, jāievēro visas piemērojamās tiesību normas. Tās rīcība esot bijusi tikai rūpēties par to, ka tiek ievēroti no šīm tiesību normās izrietošie noteikumi, tostarp par to, ka, pirmkārt, balsstiesību vairākumam jābūt *SEL* praktizējošo dalībnieku rokās un, otrkārt, neprofesionāliem nedrīkst piederēt vairāk kā 25 % kapitāla (izņemot konkrēto akciju komandītsabiedrību gadījumu, par kuru šajā lietā nav strīda).
- 114 Komisija neapstrīd, ka sadalīšanas metodes pielietošanas rezultātā nedrīkst pārkāpt šīs likumā noteiktās robežas, par kuru interpretāciju nav šaubu, bet uzskata, ka *Ordre* faktiski ir darījusi ko vairāk, tostarp propagandējot vispārīgu šīs metodes aizliegumu.
- 115 Šis *Ordre* mērķis iebilst pret ikvienu sadalīšanu ir dokumentēts apstrīdētā lēmuma preambulas 277.–287. apsvērumā. No tā, piemēram, izriet, ka, pat ja CCG 2003. gada 27. martā secina, ka “redzams, ka tīri juridiskā ziņā pret *SEL* daļu vai akciju sadalīšanu nevar iebilst”, tā nolemj, “ka jāsigatavo detalizēts atzinums, ka *Unilabs* sabiedrību labā veiktā sadalīšana ir jāatsaka ētikas apsvērumu dēļ” (preambulas 282. apsvēruma). Tāpat kādā 2003. gada oktobra iekšējā dokumentā ir apliecināts, ka *Ordre* iestādes ir ieņēmušas principiālu nostāju iebilst “pret ikvienu kapitāldaļu sadalīšanu sabiedrībās, kas izveidotas aptiekas laboratorijas vai biomedicīnisko analīžu laboratorijas ekspluatēšanai” (preambulas 284. apsvēruma).
- 116 No tā vienlīdz izriet, ka *Ordre* atzīst sadalīšanu tikai īpašos un pārejošos *SEL* pensionāru vai šajā sabiedrībā praktizējošo profesionāļu mantiniekus gadījumos. Tiesas sēdē *Ordre* paskaidroja, ka šādos gadījumos situācija bija īslaicīga un lietojuma tiesības saplūdis ar īpašumtiesībām bez lietojuma tiesībām, un tādējādi daļu veselums no jauna nonāks laboratorijas vadītāja rokās.
- 117 Jākonstatē, ka Komisija pareizi uzskata, ka faktisko apstākļu iestāšanās laikā piemērojamajā tiesiskajā regulējumā šādu ierobežojumu nav. Replikas rakstā *Ordre* turklāt apgalvo, ka tās iejaukšanās iemesls esot noteikums par to, ka neprofesionāliem drīkst piederēt ne vairāk kā 25 %.
- 118 2005. gada parlamentārās debātes par piemērojamā likuma grozījumu ierosinājumu patiešām apliecina, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 275. un 291.–295. apsvērumā un Vispārējā tiesā norādījusi *Ordre*, ka sadalīšanu vajadzētu aizliegt kā likuma apiešanu. Taču *Ordre* atbalstītais šis grozījums teksta ierosinājums, kurā paredzēts noteikt, ka *SEL* daļas drīkst piederēt ar pilnām īpašumtiesībām, izņemot aiziešanas pensijā vai mantošanas gadījumus, nav nekad ticis pieņemts, un tāpēc, kā tas jau norādīts saistībā ar ceturto prasības pamatu (skat. iepriekš 93. punktu), šis argumentu *Ordre* nevar lietderīgi izvirzīt. Tas vienīgi apstiprina, ka likumā šādi ierobežojumi nebija paredzēti un ka to *Ordre* ir centusies mainīt lobīja ceļā, kas turklāt ir gluži leģitīmi.
- 119 Tomēr *Ordre* trāpīgi norāda, ka no *Ordre* norādītā *Tribunal administratif de Paris* 2009. gada 12. maija sprieduma, kas atstāts negrozīts ar *Cour administrative d'appel* 2011. gada 31. marta spriedumu un iztirzāts apstrīdētā lēmuma preambulas 269. un 270. apsvērumā, izriet, ka *Unilabs* izmantotais veidojums tika nosodīts saistībā ar prasību par *Ordre* lēmumu attiecībā uz *SEL Biolab Centre Labo*. Francijas administratīvā tiesa tostarp uzskatīja, ka ar to, ka sabiedrībai *Unilabs France* pieder 25 % šīs *SEL* kapitāla un sabiedrībai *Unilabs* pieder 75 % šā paša kapitāla ar lietojuma tiesībām, lai gan abas sabiedrības bija nepiederīgas profesijai, bija pārkāpts noteikums, ka kapitāldaļu piederība *SEL* neprofesionāliem dalībniekiem virs 25 % robežvērtības ir aizliegta, šai robežvērtībai attiecoties gan uz kapitāldaļām, kas atrodas pilnīgā īpašumā, gan uz sadalītajām kapitāldaļām.

- 120 Taču pat tad, ja šajos spriedumos ir apstiprināta *Ordre* aizstāvētā interpretācija attiecībā uz *Unilabs* uzbūvi, tajos tik un tā netiek apšaubīta Komisijas apstrīdētajā lēmumā izklāstītā argumentācija. Proti, pirmkārt, *SEL Biolab Centre Labo* gadījums nav uzskatīts par konkrētu *Ordre* iejaukšanās gadījumu apstrīdētā lēmuma preambulas 242. un nākamajos apsvērumos, jo Komisija neapstrīd, ka šajā gadījumā ir gaismā nākusi problēma, ka pārkāpts noteikums par to, ka neprofesionāliem sabiedrības kapitālā drīkst piederēt ne vairāk kā 25 %. Otrkārt, ciktāl Komisija patiešām atsaucas uz dokumentāriem pierādījumiem par *Ordre* nostāju ieņemšanu jautājumā par sadalīšanu, kā tas darīts *Unilabs* gadījumā, tie tiek izmantoti, lai parādītu nevis rūpes par 25 % noteikuma ievērošanu, bet gan principiālu nostāju, ka sadalīšanas metode ir vispārīgi aizliedzama, izņemot dažus iepriekš minētos izņēmuma gadījumus. Proti, *Ordre* tiek pārmesta tieši šis principiālās nostājas aizstāvēšana attiecībā uz sadalīšanas metodi pat tad, kad ar tās piemērošanu netiktu pārkāpta 25 % robeža, kādā *SEL* kapitāls drīkst piederēt neprofesionāļiem.
- 121 Komisijas tēzi pamato nostāja, ko *Ordre* ieņēmusi attiecībā uz *SELARL Labco Artois* (apstrīdētā lēmuma preambulas 256.–258. apsvērumi), kurai *Ordre* pieprasīja atsūtīt statūtus bez nekādas norādes uz sadalīšanas jēdzienu pēc tam, kad attiecīgo *SELARL* bija akreditējis prefekts, un neatsaucoties uz 25 % noteikuma pārkāpuma draudiem. Turklāt šajā prasības pamatā *Ordre* neizklāsta nevienu argumentu par Komisijas analīzi jautājumā par šo veidojumu.
- 122 Pēc tam vēl jāizvērtē apstrīdētajā lēmumā vienlīdz minētais gadījums, kad *Ordre* iejaukusies attiecībā pret *SELAF A Schaffner Jean Bart Matthieu Wallon*.
- 123 Jautājumā par *SELAF A Schaffner Jean Bart Matthieu Wallon Ordre* apgalvo, ka tās iebildums pret *SEL* statūtus veikto sadalīšanu bija leģitīms, pat ja, kā uzsvērts apstrīdētā lēmuma preambulas 248. apsvērumā, tas attiecās tikai uz 5 % sabiedrības kapitāla, ievērojot, ka *SARL*, kuras labā šī sadalīšana bija veikta, jau piederēja 25 % kapitāldaļu pilnīgā īpašumā.
- 124 Šajā ziņā, jānorāda, ka *Ordre* iesniegtajā attiecīgās *SEL* ārkārtas pilnsapulces protokolā nav skaidri redzams, ka attiecīgā *SARL* aktīvi nedarbojās laboratoriju nozarē, kā apgalvo *Ordre*. To, šķiet, iespējams secināt no apstākļa, ka šajā protokolā tā ir norādīta kā vienkārša *SARL*, nevis kā *SELARL*. Tomēr Komisija apgalvo šī sabiedrība pieder ārstiem biologiem. Savukārt *Labco* tiesas sēdē apgalvoja, ka šīs sabiedrības darbu vada biologs, un tas izriet arī no iepriekš minētā protokola, tomēr tas faktiski nav pretrunā *Ordre* vērtējumam, ka tā ir komercsabiedrība.
- 125 Tomēr galīgu nostāju jautājumā par attiecīgās sabiedrības statusu ieņemt nav vajadzības, jo, kā izriet no citētajām vēstulēm, *Ordre* aizstāvēja principiālu nostāju, pieprasīdama, lai statūtus nebūtu nevienas norādes uz jebkādu sadalīšanu neatkarīgi no kapitāla daļas piederības.
- 126 Tādējādi no iepriekš izklāstītā izriet, ka Komisija varēja nekļūdīdamās uzskatīt, ka *Ordre* ir ieņēmusi principiālu nostāju jautājumā par sadalīšanu, kas nebija atbilstoša faktisko apstākļu iestāšanās laikā piemērojamam tiesiskajam regulējumam un kuras dēļ tā iebilda pret likumam atbilstošiem veidojumiem.
- 127 Tātad piektais prasības pamats ir jānoraida.

Par prasības pamatiem par *SEL* pastāvēšanas laikā esošajiem paziņošanas pienākumiem

– Par otro prasības pamatu, kas būtībā attiecas uz kļūdu vērtējumā, kura izriet no Francijas tiesību aktu piemērošanas jomas nepareizas interpretācijas jautājumā par *CCG* prefekta attiecīgo lomu, kad kādas *SEL* pastāvēšanas gaitā notiek pārmaiņas

- 128 Šā prasības pamata izvērtēšanai būtiskā apstrīdētā lēmuma daļa ir tā 5.2.2.4. nodaļa “*SEL* statūtu grozījumu un līgumu stāšanās spēkā” (konkrēti preambulas 450. un nākamie apsvērumi).

- 129 Tiesiskais regulējums, par kura interpretāciju ir strīds, ir aprakstīts apstrīdētā lēmuma preambulas 63.–92. un 460.–467. apsvērumā. Tas attiecas uz divējādiem *SEL* pienākumiem, kas ir, pirmkārt, administratīva rakstura un saistībā ar atļaujām, kuras jāiegūst no Francijas iestādēm, un, otrkārt, profesionālās ētikas pienākumi, proti, reģistrēšanās reģistrā. Šie pienākumi rodas divos dažādos posmos – *SEL* dibinot un tās pastāvēšanas laikā grozot tās statūtus.
- 130 Jau iepriekš paskaidrots, ka kopš Likuma Nr. 90-1258 *SEL* var tikt izveidotas vienas vai vairāku laboratoriju ekspluatēšanai.
- 131 Jautājumā par jaunajām *SEL* uzlikto pienākumu administratīvo aspektu lietas dalībnieki ir vienisprātis, ka šis sabiedrības tiek izveidotas ar atliekošu nosacījumu, ka tās akreditē publiskā administrācija, proti, to juridiskās adreses atrašanās vietas departamenta prefekts, kā izriet no *CSP* R 6212-75. panta, kas ietverts *CSP* regulējuma daļā par laboratoriju ekspluatējošajām *SEL*. *CSP* R 6212-77. pantā ir konkretizēta šajā gadījumā iesniedzamā informācija, kuras vidū ir statūti un dalībnieku apliecinājums par ieguldījumu iedabu un sabiedrības kapitāla sadalījumu.
- 132 Vienlīdz jānorāda, kā izriet no *SEL* piemērojamā *CDC* L 210-6. panta, ka sabiedrības ierastās pārveides rezultātā nenotiek jaunas juridiskas personas radīšana.
- 133 Turklāt *CSP* leģislatīvajā daļā jautājumā par laboratorijām iekļautā *CSP* L 6211-2. panta redakcijā, kas bija spēkā līdz 2010. gada 15. janvārim, pirmajā daļā ir teikts, ka neviena laboratorija nevar darboties bez administratīvas atļaujas. *CSP* R 3112-88. pantā ir paskaidrots, ka pieteikumam administratīvai atļaujai ir noteikti jāpievieno dokumenti, kas apliecina dalībnieku reģistrēšanos arodapvienības reģistrā vai viņu pieteikumu šajā ziņā, kā arī attiecīgo dokumentu atbilstību ētikas normām pārbaudošās arodapvienības apsvērumi.
- 134 *CSP* regulatīvajā daļā par laboratoriju ekspluatējošajām *SEL*, proti, R 6212-78. pantā, ir paskaidrots, ka par akreditēšanas pieteikumu un pieteikumu laboratorijas atļaujai tiek lemts vienlaikus.
- 135 No profesionālās ētikas viedokļa, kā izriet no *CSP* R 6212-88. panta, vienu vai vairākas laboratorijas ekspluatējošās *SEL* ir pakļautas pienākumam reģistrēties arodapvienības reģistrā.
- 136 Jautājumā par sabiedrības pastāvēšanas gaitā izdarītajiem grozījumiem *CSP* L 6211-2. panta ceturtajā daļā ir noteikts, ka “ikvienas pēc atļaujas lēmuma notiekošas izmaiņas attiecībā uz vai nu vadītāja, vai tā vietnieka personu, vai ekspluatācijas nosacījumiem ir jādeklarē”. No šā panta piektās daļas izriet, ka atļauja tiek atsaukta, ja vairs netiek izpildīti likumiskie vai reglamentējošie nosacījumi.
- 137 Šajā ziņā apstrīdētajā lēmumā tiek pārmests, ka *Ordre* esot vēlējies aizkavēt ar *SEL* saistīto statūtu grozījumu un līgumu spēkā stāšanos, norādot, ka šie grozījumi esot spēkā tikai pēc pārgrozošo prefekta lēmumu saņemšanas un sekojošas reģistrācijas arodapvienībā, kā arī prasījusi, lai skaidri noteikumi par to tiktu ietverti *SEL* pārveides aktos (apstrīdētā lēmuma preambulas 450. un nākamie apsvērumi). Komisijas ieskatā, šādu prasību formulēšana mākslīgi paaugstina ar šīm pārveidēm saistīto saimniecisko risku. Vairākus šīs rīcības piemērus Komisija min tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 453.–459. apsvērumā. Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 492.–494. apsvērumā Komisija apraksta *SEL* *Aubert H* gadījumu, kad *Ordre* rīcības rezultātā tika apturēta laboratorijas darbība. Komisija uzskata, kā paskaidrots apstrīdētā lēmuma preambulas 460. apsvērumā, ka administratīva atļauja ir jāsaņem tikai jaunas *SEL* dibināšanas gadījumā, šo dibināšanu atliekot līdz prefekta akreditācija saņemšanai, turpretim vēlākās pārveidēs (piemēram, *SEL* *ARL* pārveide *SEL* *AFA*), kurās netiek radīta jauna *SEL*, ir tikai pienākums deklarēt attiecīgos grozījumus, neatliekot to spēkā stāšanos.
- 138 *Ordre* apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi pirmo kļūdu tiesiskā regulējuma interpretācijā, uzskatīdama, ka *SEL* pastāvēšanas gaitā notiekošo grozījumu paziņošanas pienākums ir deklaratīvs. Tās ieskatā, šī kārtība ir pakārtota prefekta akreditācijai, jo deklaratīvā kārtība attiecas tikai uz laboratorijas atļauju, nevis akreditāciju.

- 139 Otrā kļūda vērtējumā esot par prefekta un *CCG* attiecīgajām lomām saistībā ar *SEL* pastāvēšanas gaitā notiekošajiem statūtu grozījumiem, un tās rezultātā esot radusies kļūda tiesību piemērošanā. Tās ieskatā, tā kā *SEL* vispirms jālūdz prefekta akreditācija šādiem tās pastāvēšanas laikā notiekošajiem grozījumiem, *CCG* iejaukšanās saistībā ar vadītāja un/vai *SEL* reģistrācijas grozīšanu ir atkarīga tieši no grozījumiem atļaujās un akreditācijās, ko izdod prefekts, un tādējādi *Ordre* kompetence šajā ziņā ir saistīta.
- 140 Savas argumentācijas pamatošanai *Ordre* atsaucas uz izmeklēšanas aptvertajā laikposmā piemērojamo Apkārtrakstu Nr. 98-585, kuru Komisija esot norādījusi tikai apstrīdētā lēmuma 562. zemsvītras piezīmē un kurš neesot ticis atcelts ar Komisijas šajā ziņā piesaukto Apkārtrakstu Nr. 2005-506. Turklāt tā iesniedza tabulu, kurā esot uzskatāmi parādīta *SEL* akreditācijas datumu sakrītība ar datumiem, kad vai nu to reģistrēšanai, vai to uzbūves maiņas rezultātā izdarīti ieraksti reģistrā. Tā uzsver, ka, piemērojot Apkārtrakstu Nr. 98-585, prefekti gandrīz sistemātiski pieņēmuši akreditāciju pārgrozošus lēmumus. Tātad tās iejaukšanās attiecībā uz *SEL*, atgādinot akreditācijas procedūru, nepaaugstinot saimniecisko risku, bet gan, gluži otrādi, ļaujot *SEL* padarīt modrākas attiecībā uz risku, ka akreditācija var tikt atsaukta gadījumā, ja ar iecerētajam izmaiņām kaut kas nav kārtībā.
- 141 Visbeidzot *Ordre* atgādina, ka visai akreditācijas un tās grozīšanas procedūrai ir stingri noteikts mērķis aizsargāt sabiedrības veselību un ka ir jāuzskata, ka šajā jomā tā rikojas kā valsts iestāde ārpus LESD 101. panta piemērošanas jomas, jo tās uzdevums ir noteikts likumā un galīgo lēmumu pieņemt ir valsts ziņā. Tās ieskatā, katrā ziņā pat tad, kad arodapvienība rikojas kā uzņēmumu apvienība, tās konkurenci ierobežojošie lēmumi var būt attaisnoti ar tādu prioritāru interešu apsvērumu kā sabiedrības veselība.
- 142 *Labco* atbalstītā Komisija apstrīd šos argumentus. Tā uzstāj, ka *SEL* pastāvēšanas gaitā notiekošo grozījumu paziņošana ir deklaratīva. Turklāt Komisija un *Labco* apgalvo, ka apstrīdētā lēmuma 5.2.2.4. nodaļa ir nevis par *Ordre* lomu administratīvajā akreditācijas procedūrā, kurā tai esot konsultatīva loma, bet gan par lēmumiem, ko pati *Ordre* pieņem gluži pastāvīgi, lai reģistrētu *SEL* statūtu grozījumus reģistrā. Visbeidzot Komisija apstrīd, ka attiecīgā *Ordre* rīcība būtu ārpus LESD 101. panta piemērošanas jomas.
- 143 Vispārējā tiesa precizējot paskaidro, ka *Ordre* argumentācija attiecas uz jautājumiem par to, pirmkārt, vai *SEL* pastāvēšanas gaitā notiekošo grozījumu paziņošana, kā paredzēts CSP L 6211-2. pantā, ir veicama vienkāršā deklaratīvā kārtībā un, otrkārt, vai saistībā ar šiem grozījumiem *Ordre* loma ir pakārtota prefekta lomai vai arī tā drīkst rīkoties pastāvīgi.
- 144 Par pirmo no šiem jautājumiem jākonstatē, ka iepriekš 136. punktā citētā CSP L 6211-2. panta formulējumā ir norāde uz ikvienas pēc laboratorijas atļaujas lēmuma notiekošas izmaiņas attiecībā uz vai nu vadītāja, vai tā vietnieka personu, vai ekspluatācijas nosacījumiem deklarativumu. No tā izriet, ka *SEL* pastāvēšanas laikā notiekošo grozījumu gadījumā nav atliekošas iedarbības.
- 145 Šī interpretācija ir apstiprināta Apkārtrakstā Nr. 2005-506. Šajā apkārtrakstā ir konkrēti izskaidroti vispārīgie Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta piemērošanas nosacījumi. Jautājumā par sabiedrību statūtu saderīgumu *SEL* reglamentējošajām tiesību normām tajā ir prefektiem paskaidrots, kā jārikojas nesaderīguma gadījumā. Jautājumā par *SEL* pastāvēšanas gaitā notikušiem statūtu grozījumiem tajā ir norādīts:

“Jums jābūt informētiem par šiem grozījumiem [CSP] L 6211-2. pantā paredzētās deklarācijas veidā.

Saskaņā ar šā paša kodeksa R 6212-79. panta otro daļu, pēc tam, kad sabiedrībai ir ticis ļauts sniegt savus apsvērumus [...], ja prettiesiskie grozījumi nav svītroti, Jums būtu jāatsauc sabiedrības akreditācija, kā arī laboratoriju atļauja [...].”

- 146 *Ordre* iebilst pret šo vērtējumu, ka paziņošanas deklarativums attiecas tikai uz pieteikumu laboratorijas atļaujai, jo *SEL*, kurā notikušas izmaiņas, joprojām ir jāsaņem jauna akreditācija. Šajā ziņā tā atsauca konkrēti uz Apkārtrakstu Nr. 98-585.
- 147 Apkārtrakstā Nr. 98-585 patiešām ir rodama norāde uz pienākumu lūgt jaunu akreditāciju *SEL* darbības gaitā notiekošu grozījumu gadījumā. Tādējādi jautājumā par sabiedrības reģistrāciju Francijas uzņēmumu un komercreģistrā Apkārtrakstā Nr. 98-585 ir norādīts, ka “vēlākiem sabiedrības statūtu grozījumiem [...], [šai sabiedrībai] vispirms jālūdz akreditācija saistībā ar šiem grozījumiem, vēlāk, pēc tam, kad saņemta akreditācija, jāiesniedz [Francijas uzņēmumu un komercreģistrā] jaunie statūti”.
- 148 Šajā kontekstā *Ordre* turklāt atsauca arī uz *CSP* R 6212-76. pantu. Šajā tiesību normā ir precizējot paskaidrots, ka pieteikums tādas *SEL* akreditēšanai, kas ir izveidota, lai ekspluatētu laboratoriju, ir jāiesniedz departamenta prefektam vai nu vienlaikus ar pieteikumu laboratorijas darbības atļaujai, kas paredzēta *CSP* L 6211-2. panta pirmajā daļā (skat. iepriekš 133. punktu), laboratorijas izveides gadījumā, vai vienlaikus ar grozījumu deklarāciju *CSP* L 6211-2. panta ceturtās daļas izpratnē (skat. iepriekš 136. punktu), ja *SEL* ekspluatējamā(-s) laboratorija(-s) jau pastāv.
- 149 Abi lietas dalībnieki, Vispārējās tiesas rakstiski un tiesas sēdē iztaujāti par šo abu apkārtrakstu interpretāciju un līdzaspastāvēšanu laikā, šajā jautājumā joprojām nav vienprātis.
- 150 Tomēr var tikt izdarīti turpinājumā izklāstītie secinājumi.
- 151 Pirmkārt, 2005. gada 14. novembrī pieņemtajā un tūlītēji piemērojamajā Apkārtrakstā Nr. 2005/206 ir apstiprināts, ka ar Likuma Nr. 90-1258 5-1. panta piemērošanu saistītie *SEL* grozījumi ir pakārtoti deklarativai kārtībai gan *SEL* akreditācijai, gan laboratorijas atļaujas aspektam, jo šajā apkārtrakstā ir skaidri norādīts uz šiem abiem aspektiem, kā izriet no iepriekš 145. punktā esošā citāta. Tikai gadījumā, ja tiek konstatēti pretlikumīgi grozījumi, administrācija, pieprasījusi attiecīgās *SEL* apsvērumus, var atsaukt akreditāciju, ja prettiesiskie grozījumi nav svītroti.
- 152 Otrkārt, šo interpretāciju neatspēko neviena tiesību norma. *CSP* R 6212-76. pants attiecas uz jaunizveidotu, nevis pārveidotu *SEL* gadījumiem. Proti, atsauce šajā nupat minētajā tiesību normā uz grozījumu deklarāciju (skat. iepriekš 148. punktu) attiecas uz gadījumu, kad tiek saņemta sākotnējā akreditācija *SEL*, kas ir izveidota, lai ekspluatētu jau pastāvošu laboratoriju. Tādējādi attiecīgā tiesību norma neattiecas uz *SEL* uzbūves maiņu un tātad no tās nav iespējams secināt, ka pēc tam, kad attiecīgā *SEL* saņēmusi sākotnējo akreditāciju, vajadzētu jaunu akreditāciju attiecībā uz vēlākām strukturālām izmaiņām.
- 153 Treškārt, jautājumā par to, ka pat pēc Apkārtraksta Nr. 2005/206 pieņemšanas prefekti turpināja pieņemt akreditāciju pārgrozošus lēmumus atbilstoši praksei, kas bija balstīta uz Apkārtrakstu Nr. 98-585, atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu Komisija pareizi apgalvo, ka šāda prakse neliek apšaubīt, ka attiecībā uz *SEL* pastāvēšanas gaitā notiekošajiem grozījumiem pastāv deklaratīva kārtība: tā nav paredzēta likumā, bet ir izskaidrojama ar interesi zināmus grozījumus darīt zināmus plašākai sabiedrībai. Turklāt, kā izriet no Komisijas iesniegtajiem pierādījumiem, daudzos minētajos lēmumos ir skaidri norādīts uz grozījumu kārtības deklarativumu un kā juridisko bāzi vismaz konkrēti nenorāda *CSP* R 6212-75. pantu, kas attiecas uz jaunas *SEL* pienākumu saņemt akreditāciju ar atliekošu nosacījumu.
- 154 Tādējādi *Ordre* iebildums par to, ka Komisija pieļāva kļūdu, ņemdama vērā deklaratīvu kārtību attiecībā uz *SEL* grozījumiem, ir katrā ziņā jānoraida saistībā ar laikposmu pēc 2005. gada 14. novembra, kad pieņemts tūlītēji piemērojamais Apkārtraksts Nr. 2005/206, kura laikā notikuši vairākums apstrīdētā lēmuma preambulas 450.–494. apsvērumā minēto *Ordre* iestāžu iejaukšanās gadījumu pret *SEL*.

- 155 Jautājumā par laikposmu pirms Apkārtraksta Nr. 2005/206 pieņemšanas, proti, no 2003. gada 14. oktobra līdz 2005. gada 14. novembrim, lai arī apstrīdētajā lēmumā diemžēl gandrīz nekas nav teikts par Apkārtraksta Nr. 98-585 ietekmi šajā ziņā, atskaitot 562. zemspītras piezīmē izdarīto atsauci uz apstākli, ka tajā ir ietverta atšķirīga piemērojamās kārtības interpretācija norādē, ka “sabiedrībai vispirms jālūdz akreditācija saistībā ar šiem grozījumiem”, no tā tik un tā neizriet, ka Komisija šajā lietā būtu nepareizi interpretējusi Francijas tiesību aktus.
- 156 Proti, tā kā Apkārtrakstā Nr. 98-585 ir paredzēta akreditācijas procedūra, lai gan likumā ir noteikta deklaratīva kārtība, Komisija pamatoti vaicā, vai šajā apkārtrakstā ir pareizi transponēts tiesiskais regulējums. Šajā ziņā apstrīdētā lēmuma preambulas 467. un 468. apsvērumā Komisija min līdz 2005. gadam sagatavotos dokumentus, kas var atspēkot no minētā apkārtraksta izrietošo vērtējumu. Runa ir tostarp par kādu Esonas departamenta (Francija) veselības aprūpes un sociālo lietu vadītāja 2004. gada jūlija vēstuli kādam advokātu birojam jautājumā par pienākumu vienkārši deklarēt “vēlākas tehniskā personāla izmaiņas” un apstrīdētā lēmuma preambulas 468. apsvērumā minētajiem *Ordre* 2003. gada oktobra un 2004. gada jūnija iekšējiem dokumentiem par *a posteriori* kontroli un no CSP L 6211-2. panta izrietošo deklarēšanas kārtību. Tiem pierindojama apstrīdētā lēmuma 555. zemspītras piezīmē citētā *Ordre* 2004. gada 27. maija *Laboratoire d’Isle* adresētajā vēstulē izdarītā norāde, ka jautājumā par “atliekošajiem nosacījumiem esam ieinteresētajām personām izskaidrojuši, ka, lai arī tie aplūkojamajā gadījumā nav obligāti, tie ir gluži vienkārši pasākums biologu aizsardzībai saistībā ar grozījumiem, ko tās iecerējušas īstenot”.
- 157 Tādējādi nav konstatēts, ka jautājumā par *SEL* statūtu grozījumu un līgumu stāšanos spēkā Komisija būtu pieļāvusi kļūdu piemērojamā tiesiskā regulējuma interpretācijā.
- 158 Šajos apstākļos ir jānoraida *Ordre* iebildums par to, ka apstrīdētā lēmuma 5.2.2.4. nodaļā Komisija esot nepareizi interpretējusi Francijas tiesību aktus.
- 159 Kas attiecas uz otro *Ordre* izvirzīto jautājumu par tās it kā prefektam pakārtoto lomu, Komisija neapstrīd, ka pie prefekta kārtojamajās akreditācijas procedūrās tai ir konsultatīva loma un ka paziņojumi tai šajā ziņā tiek veikti tālab, lai tai ļautu šo lomu pildīt.
- 160 Citādi jautājumam par to, vai, kā *Ordre* apgalvo, tai ir prefektam pakārtota loma un tikai sasaistīta kompetence saistībā ar reģistrēšanu reģistrā, kā tas uzskatāmi esot parādīts prasības pieteikumā iesniegtajā tabulā par pārgrozošo lēmumu datumu sakritību ar datumiem, kad reģistrā grozījumi reģistrēti virknei *SEL*, nav izšķirošas nozīmes saistībā ar pārmetumiem, kas *Ordre* izklāstīti apstrīdētā lēmuma 5.2.2.4. nodaļā. Šajā ziņā nav arīdzan izšķirošas nozīmes tam, vai *Ordre* rīcība reģistrā veicamo ierakstu gadījumā aprobežojas vienīgi ar prefekta lēmumu ieģrāmatošanu un nekavē grozījumu stāšanos spēkā vai pat nav izraisījusi reģistrācijas atteikumu, kā to cenšas pierādīt *Ordre*. Šo tēzi turklāt apstrīd Komisija, kas atsaucas tostarp uz *SEL AFA Aubert H* gadījumu apstrīdētajā lēmumā (preambulas 492. un 493. apsvērumi) un Vispārējā tiesā.
- 161 Proti, iepazīstoties ar apstrīdēto lēmumu, redzams, ka, pat ja tā vairākkārt ļoti pārliecināti atsaucas uz “lēmumiem”, ar kuriem gribēts uzspiest “iepriekšēju [*Ordre*] apstiprinājumu” *SEL* grozījumiem, 5.2.2.4. nodaļā Komisija pārmet, ka *Ordre*, pirmkārt, *SEL* grozījumu spēkā stāšanās iespēju atzinusi tikai pēc pārgrozošā prefekta lēmuma saņemšanas un sekojošās reģistrēšanas reģistrā un, otrkārt, atgādinājusi vajadzību atbilstoši grozīt *SEL* pārveides dokumentāciju, vai nu vēstulēs, kas tieši adresētas *SEL*, vai netieši – izmantojot prefektam paredzētos apsvērumus, kuru norakstu saņem attiecīgie dalībnieki (*CSP R 6212-77. pants*).
- 162 Taču neatkarīgi no tā, vai un kas ir “apstiprinājis” grozījumus, no iepriekš izklāstītā vērtējuma izriet, ka šī *Ordre* rīcība nav atbilstoša tiesiskajam regulējumam, kā tas interpretēts Apkārtrakstā Nr. 2005/206, un katrā ziņā pārsniedz pašas sev piedēvētās tīri konsultatīvās lomas robežas. Tātad šajā ziņā *Ordre* nevar arīdzan lietderīgi piesaukt iepriekš 21. punktā minētā sprieduma *Wouters* principus.

163 Līdz ar to otrais prasības pamats ir jānoraida.

– Par trešo prasības pamatu, kas būtībā ir par to, ka neesot ievērotas Francijas tiesību aktos paredzētā paziņošanas pienākuma piemērošanas joma un CCG loma saistībā ar tās uzdevumu *a posteriori* pārbaudīt sabiedrību dokumentus

164 Šis prasības pamats attiecas uz apstrīdētā lēmuma 5.2.2.2. nodaļu “Akciju pārdošanas dokumentu paziņošana” (preambulas 296. un nākamie apsvērumi).

165 Tas ir par to, kā interpretējams CSP L 4221-19. pants, kas 2005. gadā ieviests CSP legīslatīvajā daļā par noteikumiem attiecībā uz nodarbošanos ar farmaceita profesiju. Minētā panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka “kādā sabiedrībā praktizējošajiem farmaceitiem ir jāpaziņo savas arodapvienības padomei ne tikai šīs sabiedrības statūti un to papildinājumi, bet arī nolīgumi un to papildinājumi attiecībā uz tās darbību vai attiecībām starp dalībniekiem”. Tā otrajā daļā ir paskaidrots, ka šos dokumentus “jāpaziņo nākamajā mēnesī pēc nolīguma noslēgšanas vai papildinājuma izdarīšanas”.

166 Vienlīdz būtiski ir arī CSP legīslatīvajā daļā *ietvertie* CSP L 6221-4. un L 6221-5. pants, konkrēti, par laboratoriju vadītāju funkciju pildīšanas nosacījumiem.

167 CSP L 6221-4. panta pirmajā daļā ir norādīts, ka laboratoriju vadītājiem ir jāpaziņo savas piederības arodapvienības padomei līgumi un papildinājumi par viņu profesijas praktizēšanu, kā arī gadījumā, ja viņiem nepieder īpašumā savi darba materiāli vai telpas, kurās viņi praktizē vai praktizēs savu profesiju, līgumi vai papildinājumi, ar kuriem viņiem tiek nodrošināts šo materiālu un telpu lietojums. Šīs tiesību normas ceturtajā daļā ir teikts, ka šie paziņojumi ir jāveic nākamajā mēnesī pēc līguma noslēgšanas vai papildinājuma izdarīšanas.

168 CSP L 6221-5. panta pirmajā daļā ir paskaidrots, ka laboratorijas ekspluatēšanai izveidoto sabiedrību statūti un sabiedrības pastāvēšanas gaitā šajos statūtos izdarītie grozījumi ir ar vadītāja vai vadītāju gādību jāpaziņo nākamajā mēnesī pēc to parakstīšanas to arodapvienību padomēs, kuru darbības teritorijās atrodas laboratorija un kurām ir piederīgi tās vadītāji un vadītāju vietnieki.

169 CSP L 6221-8. pantā ir paredzēts, ka CSP L 6221-4. un L 6221-5. pantā minēto līgumu, papildinājumu un statūtu nepaziņošana vai nepatiesa paziņošana ir disciplinārs pārkāpums, par kuru var tikt piemērotas sankcijas.

170 Apstrīdētā lēmuma 5.2.2.2. nodaļā Komisija būtībā uzskata, ka laikā no 2006. gada janvāra līdz vismaz 2009. gada martam, pamatodamās uz kādu 2006. gada 18. janvāra lēmumu (turpmāk tekstā – “2006. gada 18. janvāra lēmums”) un pašas likuma interpretāciju, *Ordre*, lai aizkavētu laboratoriju grupu, konkrēti, *Labco* attīstību, ļoti daudzas reizes pieprasīja, lai tai tiktu paziņots par grupas *SEL* kapitāla akciju kustību (preambulas 296. apsvērumi). Turklāt atteikuma gadījumā vai tad, ja attiecīgā kustība bija notikusi vairākus mēnešus pirms paziņojuma, *Ordre* iesniedza sūdzību un sistemātiski uzsāka disciplinārlietas attiecībā uz šīm *SEL* (preambulas 297. apsvērumi). Komisija vienlīdz pārmet, ka *Ordre* izmantojusi reģistrēšanās veidlapu, kurā, nepamatojoties uz nevienu tiesību aktu, tiek prasīta informācija par *SEL* līdzdalību citās laboratoriju *SEL* (preambulas 355.–358. apsvērumi).

171 Šajā ziņā, *Ordre* būtībā apgalvo, ka Komisija ir pārpratusi *SEL* paziņošanas pienākuma tvērumu jautājumā par akciju kustību, kā arī *Ordre* lomu šajā ziņā. Savus iebildumus tā izklāsta divās daļās.

172 Pirmajā daļā *Ordre* izklāsta, ka ar tās 2006. gada 18. janvāra lēmumā izteikto prasību, lai *SEL* tai paziņotu visus nolīgumus par to sabiedrības kapitālā finansēšanas veidu un piederību, tiek stingri piemērots CSP L 4221-19. pants, kā apstiprināts Apkārtrakstā Nr. 98-558. Tā atsaucas arī uz CSP L 6221-4. un L 6221-5. pantu. Tās ieskatā, tā kā likumdevējs nav vēlējies nošķirt dažādus *SEL* veidus,

šādi noteiktajam paziņošanas pienākumam būtu jāattiecas arī uz tām *SEL* formām (*SELAFA* un *SELAS*), kurās kapitāla sadalījums netiek noteikts statūtos. Tāpēc Komisija nevarot uz šā pamata secināt, ka *Ordre* īsteno vajāšanas stratēģiju.

- 173 Otrajā daļā *Ordre* apgalvo, ka Komisija atstājusi bez ievēribas *CCG* lomu saistībā ar tās uzdevumu *a posteriori* pārbaudīt *SEL* un laboratoriju dokumentus, kā arī tās pienākumu sniegt apsvērumus prefektam akreditācijas procedūrā. Turklāt tā apstrīd, ka ar reģistrēšanās veidlapu būtu radījusi jaunus pienākumus. Visbeidzot *Ordre* atgādina, ka tās rīcība jautājumā par dokumentu paziņošanu ietilpst tās publiskās varas prerogatīvās.
- 174 *Labco* atbalstīta, Komisija jautājumā par pirmo daļu uzskata, ka ar 2006. gada 18. janvāra lēmumu *Ordre* ir pārsniegusi tai piešķirto pilnvaru robežas vai vismaz pielietojusi pārmērīgi ierobežojošu tiesiskā regulējuma interpretāciju. Turklāt jautājums neesot ne par kādu profesionālās neatkarības problemātiku un minētā lēmuma rezultātā esot veikti iebiedēšanas pasākumi. Savukārt par otro daļu tā domā, ka 2006. gada 18. janvāra lēmums, atbilstības apliecinājuma radīšana un reģistrēšanās veidlapas izmantošana esot daļa no vajāšanas stratēģijas, lai atklātu *SEL* piederību grupām un bremzētu to attīstību. Visbeidzot Komisija apstrīd, ka *Ordre* uzstādītās prasības ietilptu tās publiskās varas prerogatīvās.
- 175 Vispārējā tiesa uzskata, ka abas šīs daļas ir jāiztīrā kopīgi.
- 176 Pirmkārt, uzreiz jānorāda, ka Komisija neapstrīd, ka saistībā ar reģistra pārvaldības uzdevumu *Ordre*, proti, *CCG*, ziņā ir pārbaudīt noteiktu informāciju par farmaceitu darbību un reģistrā reģistrētajām *SEL*. Netiek arīdzan apstrīdēts, ka *Ordre* uzdevumos ietilpst uzraudzīt, kā tiek piemēroti, pirmkārt, *CSP* R 6212-82. pants ar noteikumu, ka ne vairāk kā 25 % laboratoriju *SEL* kapitāla var piederēt neprofesionāļiem un, otrkārt, noteikums, ka praktizējošajam biologam jāpieder balsstiesību vairākumam, kā izriet no Likuma Nr. 90-1258 5. un 5-1. panta.
- 177 Šī kontrole ir *a posteriori* kontrole, kā izriet no piemērojamajām tiesību normām, kurās ikreiz norādīts parasti vienu mēnesi ilgs termiņš, lai paziņotu noteiktu informāciju *Ordre*. Paziņošanas pienākumu svarīgumu tomēr uzsver apstākļi, ka to neievērošanas rezultātā var tikt piemērotas disciplinārtbildības sankcijas, kā izriet konkrēti no *CSP* L 6221-8. panta.
- 178 Otrkārt, jautājumā par laboratoriju *SEL* veicamajiem paziņojumiem vispiemērotākā atsauce ir *CSP* L 4221-19. pants, jo *CSP* L 6221-4. un L 6221-5. pants, kā *Ordre* paskaidro, tika formulēti laikā, kad laboratoriju *SEL* nepastāvēja. Turklāt tieši uz šo tiesību normu *Ordre* galvenokārt ir atsaukusies savās darbībās pret Komisijas šajā ziņā uzskaitītajām *SEL*. Tāpēc būtu jāizvērtē 2006. gada 18. janvāra lēmums, ko *Ordre* pieņēmusi pēc minētās likuma normas ieviešanas. Vispirms atgādinot *CSP* L 4221-19. panta pirmās daļas saturu (skat. iepriekš 165. punktu), attiecīgajā lēmumā ir teikts:
- “Arī kopš 2006. gada 1. marta visi ar sabiedrības statūtiem, darbību un attiecībām starp dalībniekiem saistītie sabiedrības akti ir jāpaziņo [*CCG*]. Tātad konkrēti tie ir nolīgumi par sabiedrības finansēšanas veidiem un sabiedrības kapitāla piederību, kā arī dalībnieku vienošanās.
- Ikreiz, kad [laboratorijas] ekspluatējošā brīvās aroddarbības sabiedrībā tiek izdarīti kādi grozījumi, tur praktizējošajiem farmaceitiem biologiem ir rakstiski jāapliecina, ka tajos ir ievērots [*CSP*] L 4221-19. panta noteiktais”.

- 179 Jautājumā par to, vai šajā lēmumā ir paplašināti interpretēts *CSP* L 4221-19. pantā rodamais formulējums “nolīgumi un to papildinājumi attiecībā uz tās darbību vai attiecībām starp dalībniekiem”, apstrīdētā lēmuma preambulas 368. apsvērumā ir paskaidrots, ka ar nolīgumiem par attiecībām starp dalībniekiem saprotamas akcionāru vai dalībnieku vienošanās, kas papildina statūtus un kuru mērķis ir nodrošināt to parakstītajiem tiesības un noteikt viņu saistības attiecībā uz sabiedrības pārvaldību vai mazākumakcionāru aizsardzību, bet ne akciju pārdošanas līgumi.

- 180 Šī Komisijas izklāstītā interpretācija ir loģiska. *SEL* finansēšanas veidi un to kapitāla piederība, uz kuriem norādīts 2006. gada 18. janvāra lēmumā, ir cita veida informācija, kas aptver ko vairāk nekā tikai *SEL* darbības nosacījumus vai attiecības starp tās dalībniekiem.
- 181 Turklāt dokumentus par kapitāla kustību attiecībā uz *SEL* katrā ziņā neaptver arī *CSP* L 6221-4. pantā rodamais formulējums “līgumi un papildinājumi par viņu profesijas praktizēšanu”, ja vien šis formulējums netiek interpretēts tik plaši, ka tas aptvertu visus laboratoriju vadītāju juridiskos aktus.
- 182 Turklāt arī *CSP* L 6221-5. pantā nav acīmredzami rodams pamatojums *Ordre* aizstāvētajai interpretācijai, ar kuru paziņošanas pienākumi tiek izvērsti attiecināti arī uz akciju kustību. Šī tiesību norma attiecas uz vadītāju pienākumu ziņot *Ordre* padomei *SEL* statūtus un sabiedrības pastāvēšanas gaitā izdarītos grozījumus nākamajā mēnesī pēc to parakstīšanas. Taču šajā ziņā Komisija apgalvo un *Ordre* neapstrīd konkrēti to, ka kapitāldaļu sadalījums netiek dokumentēts statūtos *SEL* un *SELAS* formā esošajās sabiedrībās, uz kurām attiecas Komisijas norādītie informācijas sniegšanas pieprasījumi.
- 183 *Ordre* tomēr apgalvo, ka likumdevējs nav varējis vēlēt savstarpēji nošķirt dažādus *SEL* veidus. Tomēr jākonstatē, ka tas var arī nebūt pietiekams iemesls, lai *Ordre* uzliktu pienākumus *SEL*, ja likumā tas netiek darīts.
- 184 Tātad pienākums paziņot par akciju kustību *SEL* neizriet no tiesību normām, kuras šajā ziņā piesaukusi *Ordre*.
- 185 Treškārt, nav noliedzams, ka plašais *SEL* uzliktais apliecināšanas pienākums, kas noteikts iepriekš 178. punktā citētā 2006. gada 18. janvāra lēmuma izvilcuma otrajā daļā, ir šo jomu reglamentējošā tiesiskā regulējuma papildinājums, kas *SEL* paziņošanas pienākumu apgrūtina. Tas pats sakāms par reģistrēšanās veidlapu, ko *Ordre* kopš 2008. gada nosūtīja visām Ārstu arodpvienības reģistrā reģistrētajām *SEL*, kurās praktizēja farmaceiti biologi, ņemot vērā jauno, kopš 2008. gada februāra pildāmo pienākumu šīm *SEL* reģistrēties abos reģistros. Kā Komisija norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 356. apsvērumā, minētajā veidlapā tiek prasīta informācija par *SEL* līdzdalību citās laboratoriju *SEL*. Šajā ziņā, lai arī agrāk, kā norāda *Ordre*, iespējami bijušas citas veidlapas, Komisija pareizi uzsver, ka nupat minētā prasība sniegt informāciju apstrīdētajā lēmumā minētajā veidlapā, kas nav pamatota ne ar vienu tiesību aktu, ir visnotaļ plaša un ka to varēja izmantot, lai ar savstarpējās līdzdalības palīdzību atklātu ar grupām saistītās laboratorijas.
- 186 Ceturtkārt, ir svarīgi atgādināt, ka Komisijas pārmetumi par strīdīgo *Ordre* rīcību ir lasāmi tai piedēvēto nodomu gaismā. Proti, Komisija nenoliedz, ka tiesiskā regulējuma ietvari var tikt interpretēti dažādi. Tomēr jāņem vērā apstrīdētā lēmuma 5.5. nodaļā minētie dokumenti, no kuriem izriet stratēģija censties aizkavēt laboratoriju grupu iekļūšanu tirgū, kā arī saistībā ar to skaidri izdarītā *Labco* un ar šo grupu saistīto *SEL* identificēšana. To uzskatāmi apliecina, piemēram, apstrīdētā lēmuma preambulas 556. apsvērumā citētā *Ordre* priekšsēdētāja 2004. gada decembra vēstule Ārstu arodpvienības priekšsēdētājam. Ārstu arodpvienības uzmanība tiek vērsta tostarp uz apstākli, ka tā piekrita reģistrēt *Labco* grupas veidojumus, neiebilstot jautājumā par iesniegtajiem dokumentiem, un ka “šī situācija nedrīkst turpināties”. Turklāt Komisijas rīcībā ir virkne apstrīdētā lēmuma preambulas 305.–351. un nākamajos apsvērumos aprakstītu piemēru, kad ir konstatēti, pirmkārt, atkārtoti pieprasījumi sniegt informāciju par kapitāla piederības maiņu *SEL*, daudzas no kurām pieder *Labco* grupai, atsaucoties tostarp uz *CSP* L 4221-19. pantu, kas var būt interpretējami kā draudi pielietot disciplinārbildības sankcijas, un, otrkārt, šādu sankciju vairākkārtīga faktiskā pielietošana (kā tikai vienu no piemēriem skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 310.–316. apsvērumā aprakstīto *SELAS Laboratoire du Littoral* gadījumu).
- 187 Piektkārt, jautājumā par to, ka *CSP* L 4221-19. pants, *Ordre* ieskatā, esot lasāms, ņemot vērā Apkartrakstu Nr. 98-558, kurā ir norādīts, ka akreditēšanas pieteikumā ir skaidri jākonkretizē kapitāla sadalījums starp dalībniekiem, kas ir profesionāļi, ārējie profesionāļi, agrākie dalībnieki, tiesību pārņēmēji un ārējie dalībnieki, un kurā dokumenti, kas nosūtāmi arodpvienībai, kam jādod savs

atzinums, netiek nošķirti no prefektam nosūtāmajiem dokumentiem, Komisija pareizi apgalvo, ka šis arguments nevar attaisnot vairākas *Ordre* iekļaušanās attiecībā uz *Labco* grupas *SEL*. Proti, pirmkārt, tās attiecas uz grozījumiem esošu *SEL* uzbūvē pēc Apkartraksta Nr. 2005-506, kurā, kā paskaidrots otrajā prasības pamatā, ir apstiprināts tikai pienākums deklarēt šādus grozījumus. Otrkārt, *Ordre* katrā ziņā ir daudzkārtīgi iekļausies ar informācijas pieprasījumiem un attiecīgajā gadījumā saukšanu pie disciplinārtbildības attiecībā uz *SEL* nesaistīti ar akreditācijas procedūrām vai pat pēc tam, kad akreditācijas ir tikusi piešķirta.

188 Sestkārt, jāprāto, vai kādi informācijas pieprasījumi tomēr nav attaisnoti saistībā ar iepriekš 176. un 177. punktā atgādināto *Ordre a posteriori* pārbaudes uzdevumu.

189 Piemēram, attiecībā uz *Labco* grupai piederīgo *SEL Littoral/Charrière Levy* (apstrīdētā lēmuma preambulas 362. apsvērumš), kuras jaunais dalībnieks bija juridiska persona, *Ordre* pieprasīja šīs juridiskās personas dalībnieku nosaukumu sarakstu un to statūtus.

190 Šajā ziņā jautājumā par to, ka jāpārbauda, vai tiek ievērots attiecībā uz neprofesionālo akcionāru kopumam noteiktais 25 % ierobežojums, Komisija pareizi norāda, ka *Ordre* ir arī uzstājusi, lai tiktu paziņota informācija par *SEL* kapitāla piederību, kad bija skaidrs, ka tās bija attiecības starp profesionāļiem. Turklāt *Ordre* atbalstītā tiesiskā regulējuma interpretācija, ka jānodrošina *SEL* praktizējošo biologu neatkarība pret profesionāliem trešajām personām, šķiet esam varējusi būt pamatā informācijas pieprasījumiem, lai noskaidrotu to laboratoriju *SEL* akcionāru kopumu, kas bija akcionāres grozījumus izdarījušajā *SEL*. Taču jau saistībā ar ceturto prasības pamatu ir teikts, ka šī interpretācija ir pretrunā atvēršanai, kuru gribēts panākt ar *Murcef* likumu ieviestajiem grozījumiem (skat. iepriekš 91. punktu).

191 Tāpat uzdevums pārbaudīt, ka praktizējošajam farmaceitam biologam pieder balsstiesību vairākums *SEL*, arī nevar attaisnot ikvienu informācijas pieprasījumu par to *SEL* kapitāla piederību un akcionāru kopumu, kuras pašas ir akcionāres, jo šā noteikuma ievērošana ir pārbaudāma, izmantojot informāciju par balsstiesību attiecībām starp akcionāriem un to identitāti, kas ir ierobežotāka par informāciju, uz kuru attiecas plašais pienākums paziņot par akciju kustību, piedraudot ar disciplinārtbildības sankcijām.

192 No iepriekš izklāstītā izriet, ka Komisijas vērtējums, ka, tā kā nav strīda par to, ka šā tiesiskā regulējuma ietvari var tikt interpretēti dažādi, *Ordre* nav ievērojusi savu likumisko pilnvaru robežas, piesavinādamās zināmas reģlamentēšanas pilnvaras un apgrūtinādama to *SEL* pienākumus, kuras vēlas izmantot likumā paredzētās iespējas atvērt savu kapitālu, nav kļūdains, vēl jo vairāk, ja konkrētās darbības aplūko apstrīdētajā lēmumā tostarp attiecībā pret *Labco* dokumentētās stratēģijas gaismā.

193 Tātad trešais prasības pamats ir jānoraida.

Par sesto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu LESD 101. panta interpretācijā un piemērošanā, ciktāl uzliktie disciplinārsodi pastiprinot attiecīgo lēmumu iespējamās vai faktiskās sekas

194 *Ordre* apgalvo, ka, pat ja Komisija sakās pārmestajos iebildumos neietveram disciplinārtbildības sankcijas, tā tomēr uzskata, ka disciplinārlietu uzsākšana un piemērotās sankcijas pastiprina inkriminēto lēmumu iespējamās vai faktiskās sekas un tādējādi nopeltie pasākumi vienlīdz attiecoties uz disciplinārlietu uzsākšanu un piemērotajām sankcijām. Šajā ziņā tā atgādina, ka disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošana ir viena no tās publiskās varas prerogatīvām, kas ir ārpus konkurences tiesību piemērošanas jomas, un ka Komisija to arī neapstrīd. Taču, uzskatīdama, ka lietu uzsākšana un piemēroto sankciju nozīmīgums padarot tās rīcību vēl vairāk vērstu pret konkurenci, Komisija nonākot pretrunās un pieļaujot kļūdu LESD 101. panta interpretācijā, atstādama bez ievēribas iepriekš 21. punktā minēto spriedumu *Wouters*.

- 195 Komisija apgalvo, ka šis prasības pamats ir neefektīvs, jo par disciplinārbildības sankciju piemērošanu pret *Ordre* nav izvirzīts neviens iebildums. Tomēr tā paskaidro, ka sankciju piemērošanu nedrīkst sajaukt ar sankciju draudiem (vai *Ordre* pilnvaru atgādināšanu šajā jomā) un sūdzību iesniegšanu, kas bija kopplāna neatņemama sastāvdaļa un bija *Ordre* plāna iedarbīguma ķīla. Komisija uzskata, ka, nespriezdama par disciplinārbildības lēmumiem, tā bija tiesīga apstrīdētajā lēmumā izklāstīt visus īstenotā plāna aspektus.
- 196 *Labco* apgalvo arī, ka disciplinārbildības sankciju iespēju *Ordre* izmantojusi kā spiediena izdarišanas līdzekli un kā kopplāna iedarbīguma ķīlu.
- 197 Šajā ziņā jāatgādina – kā norādīts iepriekš 21. punktā minētā sprieduma *Wouters* 57. punktā –, ka Līguma konkurences noteikumi neattiecas uz darbību, kas pēc rakstura, tai piemērojamajiem noteikumiem un mērķa nepieder saimnieciskās darbības jomai (šajā ziņā skat. Tiesas 1993. gada 17. februāra spriedumu apvienotajās lietās C-159/91 un C-160/91 *Poucet* un *Pistre, Recueil*, I-637. lpp., 18. un 19. punkts, attiecībā uz valsts sociālā nodrošinājuma sistēmas pārvaldīšanu), vai darbību, kas saistīta ar valsts varas prerogatīvu izmantošanu (šajā ziņā skat. Tiesas 1994. gada 19. janvāra spriedumu lietā C-364/92 *SAT Fluggesellschaft, Recueil*, I-43. lpp., 30. punkts, attiecībā uz gaisa telpas kontroli un uzraudzību, un 1997. gada 18. marta spriedumu lietā C-343/95 *Diego Cali & Figli, Recueil*, I-1547. lpp., 22. un 23. punkts, attiecībā uz jūras vides piesārņojuma apkarošanas uzraudzību).
- 198 *Ordre* uzskata, ka, tā kā tās disciplinārlietu palātu darbības ir saistītas ar publiskās varas prerogatīvu izmantošanu šīs judikatūras izpratnē un ir ārpus LESD 101. panta piemērošanas jomas, Komisija pat neesot varējusi uzskatīt, ka ar to, ka *Ordre* izmantojusi savas disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaras, tiek pastiprinātas attiecīgo lēmumu iespējamās vai faktiskās sekas.
- 199 Apstrīdētā lēmuma preambulas 514. apsvērumā Komisija secina, ka “šeit aplūkoto rīcību veido visi *Ordre* lēmumi, ar kuriem domāts panākt, lai tirgus dalībnieki tirgū rīkotos noteiktā veidā, kuros ietilpst tostarp *Ordre* vadības veiktā sūdzību iesniegšana par aptiekām vai *SEL*”. Preambulas 515. apsvērumā Komisija tomēr piebilst, ka “turpretim iebildumu vidū nav pārmetumu par *Ordre* iestāžu darbībām, kas izpaužas kā tāda disciplinārlietu izmeklēšana, kuras rezultātā var tikt piemērotas disciplinārbildības sankcijas”. Tomēr preambulas 516. apsvērumā Komisija paskaidro, ka *Ordre* disciplinārlietu pilnvaras, kuras tai deleģējusi valsts, pastiprina tās lēmumu iespējamās vai faktiskās sekas, pat ja tās nemaina pārkāpuma sastāva elementus. Pakārtoti tā konstatē (apstrīdētā lēmuma preambulas 517.–520. apsvērumi), ka visos ar sabiedrību daļu sadalīšanu, kapitāla īpašumu vai statūtu grozījumiem saistītajos gadījumos *Ordre G* nodaļas disciplinārlietu palāta sistemātiski piemēro vairāk vai mazāk ilgstošas aptieku darbības aizliegšanas sankcijas.
- 200 Disciplinārbildības lēmumiem Komisija no jauna pievēršas apstrīdētā lēmuma 6. nodaļā (preambulas 579.–584. apsvērumi), atkārtojot, ka *Ordre* iestāžu veiktā disciplinārlietu izmeklēšana nav viena no inkriminētajām rīcībām, bet ka tā ir gluži vienkārši pakārtoti konstatējusi, ka šis disciplinārbildības sankcijas pastiprina attiecīgās rīcības pret konkurenci vērstās iespējamās vai faktiskās sekas, turpinājumā minos dažus piemērus.
- 201 Turklāt no apstrīdētā lēmuma preambulas 583. apsvēruma izriet, ka *Ordre* jau administratīvajā procedūrā norādīja, ka tās disciplinārlietu palātu lēmumiem LESD 101. pants nav piemērojams. Komisija uz to atbildēja preambulas 584. apsvērumā, apgalvojot, ka jautājums par *Ordre* disciplinārbildības pilnvaru iedabu var tikt atstāts atvērts, jo par disciplinārbildības lēmumu iebildumi nav izvirzīti.
- 202 Visbeidzot apstrīdētā lēmuma preambulas 761. apsvērumā, izvērtējot pārkāpuma smagumu, Komisija min *Ordre* iestāžu rīcību, norādīdama, ka sistemātiska disciplinārlietu uzsākšana, iesniedzot sūdzību pret ar laboratoriju grupām saistītajiem uzņēmumiem, lai pastiprinātu savu pret konkurenci vērsto lēmumu sekas, ir attiecīgās rīcības smagumu pastiprinošs apstāklis.

- 203 Lai arī apstrīdētajā lēmumā ir dažkārt visnotaļ detalizēti aprakstīts, kā *Ordre* izmantojusi savas disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaras, kuras, kā pareizi norāda pati *Ordre*, dažkārt ir neskaidras, no minētā lēmuma 5. nodaļas “Rīcība, par kuru ir šī procedūra” izriet, ka Komisija iekļāvusi *Ordre* disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošanu tai pārņemto konkurenci ierobežojošo darbību vidū (skat. tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 515. apsvērumu, kura saturs ir atgādināts iepriekš 199. punktā). Tas ir arī atkārtots apstrīdētā lēmuma 6. nodaļā, tostarp preambulas 579.–584. apsvērumā (skat. iepriekš 200. punktu).
- 204 Pretēji tam, ko apgalvo *Ordre*, šis Komisijas rīkošanās veids nav pretrunā judikatūrai *Wouters* un nenozīmē LESD 101. panta nepareizu piemērošanu.
- 205 Tā būtu bijis gadījumā, ja Komisija būtu konstatējusi konkurences tiesību pārkāpumu saistībā ar rīcību, kas ir ārpus LESD 101. panta piemērošanas jomas. Taču apstākļi, ka Komisija piesaukusi noteiktas darbības kā pierādījumu, lai kvalificētu rīcības, kas ietilpst minētās tiesību normas piemērošanas jomā, nenozīmē, ka nepareizi būtu piemērots iepriekš 21. punktā minētais spriedums *Wouters* vai LESD 101. pants, jo tas, kā *Ordre* izmantojusi savas disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaras, proti, ar šajā ziņā pieņemtajiem lēmumiem, nav uzskatīts par konkurenci ierobežojošu LESD 101. panta izpratnē.
- 206 Konkrētāk, no apstrīdētā lēmuma izriet, ka minēto disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošanu Komisija ir nošķīrusi no netieši vai tieši izteiktiem draudiem to izmantot vai sūdzību iesniegšanas rīcības, kas minēti tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 761. apsvērumā par pārkāpuma smagumu, kā aspekti, kas varēja pastiprināt tās identificētā kopplāna īstenošanu. Taču jautājumā par sūdzību iesniegšanu Komisija pareizi apgalvo, ka no CSP R 4234-1. panta izriet, ka to var darīt vairāku kategoriju personas. Proti, kā teikts šīs tiesību normas 1. punktā, disciplinārlietu pret farmaceitu var uzsākt tostarp konkrēti ministri un administrācijas amatpersonas, kuru kompetences ir saistītas ar aptieku nozari, kā arī prefekts, noteikti *Ordre* vadības locekļi, cits farmaceits vai privātpersona. Tāpēc nav uzskatāms, ka šī rīcība, kā apgalvo *Ordre*, ietilptu disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošanā.
- 207 Lai kā arī nebūtu, pat ja šajos apstākļos nav vajadzīgs ieņemt galīgu nostāju jautājumā par to, cik lietā mērā *Ordre* disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošana ir saistīta ar publiskās varas prerogatīvas izmantošanu un tāpēc ir ārpus LESD 101. panta piemērošanas jomas, vēl būtu precizējot jāpaskaidro, ka šādas prerogatīvas esamība nevar pilnībā pasargāt pret to, ka tiktu apgalvota konkurenci ierobežojoša rīcība, jo acīmredzami nepienācīga šādu pilnvaru izmantošana katrā ziņā būtu šo pilnvaru nepareiza izmantošana.
- 208 Tātad sestais prasības pamats ir jānoraida.

Par prasības pamatiem attiecībā uz iebildumiem par cenām

Par septīto kā galveno izklāstīto prasības pamatu, kas būtībā ir par pilnvaru pārsniegšanu, kura izriet no pārbaudes pilnvaru robežu neievērošanas

- 209 *Ordre* apgalvo, ka izmeklēšanas pamatā esošajā *Labco* sūdzībā nebija norādīts uz minimālās cenas politikas jautājumu, bet gan vienīgi uz tās it kā esošo vēlmi liegt *Labco* attīstību un ierobežot tās spēju konkurēt ar citām laboratorijām biomedicīnisko analīžu tirgū. Tāpat lēmumā par pārbaudi, Komisijas 2008. gada 19. novembra vēstulē un 2009. gada 3. februāra informācijas pieprasījumā neesot bijušas atsauces uz darbībām cenu jautājumā, šajā pēdējā arīdzan nenorādot uz to, ka izmeklēšana būtu iespējami izvēršama šajā ziņā. 2009. gada 18. jūnija informācijas pieprasījumā esot ietvertas prasības paziņot vēstules par problēmām saistībā ar atlaidēm, bet tas esot darīts bez nekāda konkrēta paskaidrojuma. *Ordre* apgalvo, ka tikai paziņojuma par iebildumiem posmā tā esot uzzinājusi, ka izmeklēšana tika paplašināta no pārbaudes līdz rīcībām cenu un atlaižu jautājumā. Taču, tās ieskatā, lai arī lēmumā par pārbaudi Komisijai nav jāveic stingra to prezumēto pārkāpumu kvalifikācija, par

kuriem ir izmeklēšana, judikatūra par Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu uzliekot pienākumu skaidri norādīt, kādas hipotēzes tā grasās pārbaudīt, taču šajā lietā attiecībā uz cenām tas tā nav noticis.

- 210 *Ordre* piebilst, ka tai šķiet izslēgts, ka lēmumā par pārbaudi izdarītā atsauce uz tik visnotaļ plašu priekšmetu kā “pārkāpumu meklēšana biomedicīnas jomā” varētu būt atbilstīga judikatūrai. Turklāt partikulārs “tostarp” lietojums lēmuma par pārbaudi 1. pantā neesot arī atbilstīgs vajadzīgajām konkrētības prasībām.
- 211 *Ordre* piekrīt, ka Komisija drīkst uzsākt izmeklēšanas procedūru tālab, lai pārbaudītu pārbaudes gaitā netīšām tās uzzinātās informācijas pareizību vai šo informāciju papildinātu, un atzīst, ka tai nekas neliedz uzsākt jaunu izmeklēšanu, pamatojoties uz šo jauno informāciju. Tomēr *Ordre* apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību šajā lietā, pārbaudes gaitā savāko informāciju izmantodama citiem, lēmumā par pārbaudi nenorādītiem mērķiem. Tās ieskatā, visi pārbaudēs iegūtie dokumenti, ar kuriem paredzēts pierādīt nolīgumu par cenām, nevarot būt pierādījums un apstrīdētais lēmums šajā daļā būtu jāatceļ.
- 212 *Ordre* piebilst, ka iepriekš 8. punktā minētajā spriedumā *CNOP* un *CCG*/Komisija šis jautājums nav izspriests, jo šajā ziņā minētajā tiesvedībā izvirzītais prasības pamats tika noraidīts kā nepieņemams novēlotības dēļ.
- 213 Komisija apstrīd, ka tā būtu pārsniegusi savas pilnvaras, un apgalvo, ka jāņem vērā visi pārbaudīto gaitā savākie pierādījumi, kā arī atbildes uz informācijas pieprasījumiem.
- 214 Šis prasības pamats attiecas uz jautājumu par to, vai Komisija drīkstēja apstrīdētajā lēmumā, pamatojoties uz lietas materiāliem, secināt, ka ir pārkāpums saistībā ar minimālas cenas uzspiešanu, izmantojot atlaižu praktizēšanas aizliegumu, ievērojot, ka ar to saistītie pierādījumi tika iegūti, pamatojoties uz kādu sūdzību un lēmumu par pārbaudi, kas, *Ordre* ieskatā, bijuši vienīgi par ierobežojošām darbībām, kuras vērstas pret laboratoriju grupu attīstību. Tātad domāti ir nosacījumi, kādos Komisija veikusi iepriekšējās izmeklēšanas posmu, pamatojoties uz *Labco* 2007. gada 12. oktobra sūdzību un 2007. gada 22. oktobrī uzsāktu izmeklēšanu. Šī iepriekšējā posma nozīmīgie etapi ir tostarp 2008. gada 12. un 13. novembra pārbaude, kas veikta, pamatojoties uz lēmumu par pārbaudi, kā arī informācijas pieprasījumi, kas *Ordre* nosūtīti vēlāk.
- 215 Tas būtībā ir izklāstīts divos iebildumos. Pirmais iebildums ir par to, vai pārbaudes priekšmets un mērķis, kurus Komisijai ir pienākums konkrētizēt lēmumā par pārbaudi saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktu, tika noteikti pārlietu plaši, ievērojot šajā posmā Komisijas rīcībā esošos pierādījumus, kas izrietēja no *Labco* sūdzības. Otrais iebildums ir, pirmkārt, par to, vai dokumenti, kas izņemti pārbaudēs attiecībā uz rīcību atlaižu jautājumā, ir iegūti, pārkāpjot *Ordre* tiesības uz aizstāvību, ievērojot, ka tie neietilpstot nedz to priekšmetā, nedz nolūkā, kas noteikti lēmumā par pārbaudi, un, otrkārt, par nosacījumiem, kādos Komisija drīkst izvērst jau notiekošas izmeklēšanas tvērumu vai tai jāuzsāk jauna izmeklēšana.
- Par pirmo iebildumu
- 216 Daļā, kurā šis iebildums ir par to, ka pierādījumi par atlaidēm it kā esot saņemti nepareizi, jo par tām sūdzībā nav nekādu pazīmju, tas īstenībā ir par to, vai, ievērojot pienākumu, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta, kurā ir noteikts, ka lēmumā par pārbaudi jānorāda pārbaudes priekšmets un mērķis, šis lēmums nav patvaļīgs, jo Komisijas rīcībā neesot bijis pietiekami nopietnu pazīmju, lai to pieņemtu attiecībā uz rīcību atlaižu jautājumā.

- 217 Taču jāatgādina, ka Vispārējai tiesai jau ir ticis lūgts izvērtēt lēmuma par pārbaudi likumību iepriekš 8. punktā minētajā spriedumā *CNOP* un *CCG/Komisija*. Attiecīgais iebildums ir balstīts uz faktiskajiem apstākļiem, kas minētā lēmuma laikā bija prasītāju rīcībā. Tādējādi, tā kā *Labco* sūdzība tika paziņota *Ordre* 2008. gada 10. martā un *Ordre* uz to atbildēja 2008. gada 15. aprīlī, proti, krietni vien pirms 2008. gada 12. un 13. novembra pārbaudes, tai nekas neliedz izvirzīt iebildumu par lēmuma par pārbaudi nesaskanīgumu ar pazīmēm, kas no sūdzības izrietēja laikā, kad iesniegta prasība lietā T-23/09. Katrā ziņā, pat ja arī tas neattiektos uz jautājumu par lēmuma par pārbaudi likumību, kuru jau izskatījusi Vispārējā tiesa un kam attiecībā pret konkrētajiem lietas dalībniekiem turpmāk ir *res judicata* spēks, to tik un tā šajā posmā vairs nevarot izvirzīt, jo citādi tiktu neievēroti LESD 263. pantā paredzētie pārsūdzēšanas termiņi.
- 218 Tātad šis iebildums ir nepieņemams.
- Par otro iebildumu
- 219 Pirmkārt, jānorāda, ka šis iebildums ir saistīts ar to, kā piemērojama judikatūra par pienākumu norādīt pamatojumu, kas izriet no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta, kurā noteikts, ka lēmumā par pārbaudi jānorāda “pārbaudes priekšmets un mērķis”, lai šajā izmeklēšanas posmā aizsargātu attiecīgo uzņēmumu tiesības uz aizstāvību.
- 220 Taču šajā ziņā jāatgādina, ka iepriekš 8. punktā minētajā spriedumā *CNOP* un *CCG/Komisija* Vispārējā tiesa uzskatīja, ka lēmums par pārbaudi bija juridiski pietiekami pamatots. Minētā sprieduma 34. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka pamatojums ļāva tostarp identificēt pārbaudes priekšmetu un mērķi. Katrā ziņā, kā attiecībā uz iebildumu par apgalvoto lēmuma par pārbaudi patvaļīgumu jau minēts iepriekš 217. punktā, lai arī iebildums par lēmuma par pārbaudi pamatojuma nenorādīšanu nevarētu tikt atspēkots ar *res judicata* spēku, to tik un tā šajā posmā vairs nevar izvirzīt, jo citādi tiktu neievēroti LESD 263. pantā norādītie pārsūdzēšanas termiņi.
- 221 Tātad šajā lietā uzskatāms, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija atbilstoši judikatūrai cik vien iespējams precīzi ir norādījusi pieņēmumus, kurus tā bija iecerējusi pārbaudīt, proti, kas tiek meklēts, un faktus, uz kuriem jāattiecas pārbaudei (šajā ziņā attiecībā uz Regulu Nr. 17 skat. Tiesas 1989. gada 17. oktobra spriedumu lietā 85/87 *Dow Benelux/Komisija*, *Recueil*, 3137. lpp., 10. punkts; 1989. gada 21. septembra spriedumu lietās 46/87 un 227/88 *Hoechst/Komisija*, *Recueil*, 2859. lpp., 41. punkts, un 2002. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-94/00 *Roquette Frères*, *Recueil*, I-9011. lpp., 48. punkts).
- 222 Otrkārt, jāizvērtē *Ordre* arguments, ka būtībā pierādījumi, kas iegūti par tās darbību atlaižu jautājumā, būdami nesaistīti ar pārbaudes priekšmetu, esot savākti prettiesiski. Tāpēc tos neesot varēts izmantot kā pierādījumu. Tā piebilst, ka Komisija arīdzan nevarēja uz tiem pamatoties, lai tai adresētu 2009. gada 18. jūnija informācijas pieprasījumu, bet ka tai esot bijis jāuzsāk jauna izmeklēšana attiecībā uz atlaižu darbībām.
- 223 Šajā ziņā ir jānorāda Komisijas arguments, ka ne savā atbildē uz 2009. gada 18. jūnija informācijas pieprasījumu, ne savā atbildē uz paziņojumu par iebildumiem *Ordre* nav apgalvojusi, ka atlaižu jautājums ir jauns vai ārpus pārbaudes tvēruma. Proti, lai arī tas, ka Komisijas administratīvās procedūras laikā uzņēmums tieši vai netieši atzīst faktiskos vai tiesiskos apstākļus, var būt papildu pierādījums, vērtējot tiesā celtās prasības pamatotību, šis fakts nedrīkst ierobežot pašu fiziskām vai juridiskām personām saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu esošo tiesību uz tiesību aizsardzību Vispārējā tiesā izmantošanu (šajā ziņā skat. Tiesas 2010. gada 1. jūlija spriedumu lietā C-407/08 P *Knauf Gips/Komisija*, Krājums, I-6375. lpp., 90. punkts).
- 224 Runājot par lietas būtību, jāatgādina, ka pierādījumus saistībā ar atlaidēm Komisija ir ieguvusi dažādos iepriekšējās izmeklēšanas procedūras posmos. Komisija norāda, un *Ordre* neapstrīd, ka pārbaudēs tika izņemtas piecas vēstules par atlaidēm. Turklāt 2009. gada 18. jūnijā Komisija ir pieprasījusi

informāciju par *Ordre* politiku otrajā informācijas pieprasījumā, kurā vairākos jautājumos tika iztirzāta atlaižu problemātika, konkrēti, pieprasot *Ordre* iesniegt kopiju no vairākām *CCG* nosūtītajām vēstulēm, kurās prasīts sniegt informāciju par laboratoriju piešķirtajām cenas atlaidēm. Turklāt apstrīdētā lēmuma daļa par pārkāpuma konstatēšanu, ciktāl tas attiecas uz atlaidēm (preambulas 133. un nākamie apsvērumi), arī balstās uz *CCG* vadības sanāksmju protokoliem, kuru kopijas ir iegūtas, tostarp pamatojoties uz 2009. gada 3. februāra informācijas pieprasījumu *Ordre*, kā arī uz laboratorijām adresētajiem informācijas pieprasījumiem.

- 225 Tomēr saistībā ar šo iebildumu pamatjautājums ir par to, vai varēja pamatoti uzskatīt, ka pārbaudes priekšmets, kāds tas noteikts lēmumā par pārbaudi, ietver *Ordre* rīcības atlaižu jautājumā.
- 226 Šajā ziņā lēmuma par pārbaudi preambulas pirmajā apsvērumā ir teikts, ka “Komisijas rīcībā ir informācija, ka, sākot vismaz no 2003. gada, Francijā strādājošo farmaceitu, kuri ir apvienojušies [*ONP*], starpā pastāv nolīgumi un/vai saskaņotas darbības un/vai [*ONP*] un/vai [*CNOP*], un/vai [*CCG*] pieņemti lēmumi, kuru mērķis un/vai sekas ir konkurences kopējā tirgū, it īpaši biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū, apgrūtināšana, ierobežošana vai izkropļošana”, un ka “ši rīcība ir izpaudusies kā lēmumi, kuri vērsti uz to, lai apgrūtinātu farmaceitu un/vai juridisko personu piekļuvi biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgum, ierobežotu to darbību šajā tirgū vai izstumtu tos no šī tirgus”.
- 227 Līdzīgi arī lēmuma par pārbaudi 1. panta pirmajā daļā ir norādīts, ka “[*ONP*], [*CNOP*] un [*CCG*] ir pienākums pakļauties pārbaudei, kas attiecas uz to dalību nolīgumos un/vai saskaņotās darbībās starp Francijā strādājošajiem farmaceitiem, kuri ir apvienojušies [*ONP*], un/vai uz šo nolīgumu un/vai saskaņoto darbību iespējamo īstenošanu, kā arī uz [*EKL*] 81. un/vai 82. pantam pretēju lēmumu, kas ir šo nolīgumu un/vai saskaņoto darbību izpausme, pieņemšanu, it īpaši biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū”, un ka “ši rīcība tostarp ir izpaudusies kā lēmumi ar mērķi ierobežot farmaceitu un/vai juridisku personu pieeju biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgum, kā arī ierobežot to darbību šajā tirgū vai izslēgt tos no šī tirgus”.
- 228 Pretēji tam, ko apgalvo *Ordre*, šis apraksts neattiecas vienīgi uz *Ordre* rīcībām konkrēti attiecībā uz laboratoriju grupu attīstību no to uzbūves viedokļa. No tā patiešām ir secināms, ka izmeklēšana attiecas konkrēti uz šādam darbībām. Tas ir konkrēti tad, ja ņem vērā preambulas ceturto apsvērumu, kurā norādīts, ka “Komisijas rīcībā ir informācija, ka Francijā strādājošo farmaceitu, kuri ir apvienojušies [*ONP*], starpā pastāv nolīgumi un/vai saskaņotas darbības attiecībā uz farmaceitiem un/vai juridiskām personām, kuras vēlas sniegt biomedicīnisko analīžu pakalpojumus, kas izpaudusies kā lēmumi par šo personu neiekļaušanu G nodaļas sarakstā, to iekļaušanas sarakstā neatjaunināšanu un/vai aizliegums šīm personām veikt to darbību, un kuru mērķis un/vai sekas ir konkurences biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū ierobežošana”, jo *Ordre* darbības jautājumā par reģistrēšanos reģistrā ir cieši saistītas ar *LABM* grupu uzbūves problemātiku, kā izriet no iepriekš veiktā izvērtējuma par otro līdz sestajam prasības pamatiem.
- 229 Tomēr atsauce, kas lēmuma par pārbaudi preambulas pirmajā apsvērumā un rezolutīvās daļas 1. pantā izdarīta uz *Ordre* un tās iestāžu lēmumiem ierobežot farmaceitu un/vai juridisko personu darbību biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū, var loģiski ietvert dažādas darbības, kam ir šādas sekas, nekā tikai darbības saistībā ar reģistrēšanos reģistrā. Proti, kā trāpīgi norādījusi Komisija, ņemot vērā, ka šī nozare ir ļoti reglamentēta, cena neapstrīdami bija būtisks faktors, pēc kura tirgus dalībnieki varēja atšķirties.
- 230 Tātad *Ordre* arguments, ka šis priekšmets ir “gluži nesaistīts ar iebildumu par atlaidēm”, ir jānoraida.
- 231 Savukārt *Ordre* arguments, ka partikulas “tostarp” lietojums lēmuma par pārbaudi preambulas pirmajā apsvērumā un tās rezolutīvās daļas 1. pantā nevar apmierināt judikatūrā izklāstītās konkrētuma prasības, attiecas uz jautājumu par to, vai lēmums par pārbaudi ir pietiekami pamatots, par kuru Vispārējā tiesa, kā atgādināts iepriekš 220. un 221. punktā, jau ir spriedusi iepriekš 8. punktā minētajā spriedumā *CNOP* un *CCG*/Komisija. Tomēr nebūtu lieki vēlreiz atkārtot, kā *Ordre* to atzīst, ka, pat ja

Komisijai cik vien iespējams precīzi jānorāda pieņēmumus, kurus tā ir iecerējusi pārbaudīt, tai nav jāveic attiecīgo pārkāpumu precīza juridiska kvalifikācija. Tai tiek prasīts tikai pārkāpuma, par kuru ir aizdomas, būtisko iezīmju apraksts, jo tai vēl nav precīzas informācijas, lai sniegtu konkrētu juridisku atzinumu, bet gan vispirms jāpārbauda savu aizdomu pamatotība, kā arī radušos faktu nozīmīgums (šajā ziņā skat. iepriekš 211. punktā minēto spriedumu *Roquette Frères*, 55. punkts un tajā minētā judikatūra). [Skat. arī Vispārējās tiesas 2013. gada 6. septembra spriedumu lietās T-289/11, T-290/11 un T-521/11 *Deutsche Bahn u.c./Komisija*, 173. un 174. punkts, un Tiesas 2014. gada 22. jūnija spriedumu lietā C-37/13 P *Nexans SA u.c./Komisija*, 37. punkts.]

- 232 Šajā ziņā Komisija trāpīgi pievērš uzmanību tam, ka lēmuma par pārbaudi pieņemšanas posmā tās rīcībā nebija vajadzīgās informācijas, lai varētu izšķirt dažādos *Ordre* pret konkurenci biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū vērstās rīcības aspektus. Tādējādi, lai arī Komisija patiešām nav skaidri minējusi *Ordre* iebilšanu pret atlaidēm, tā arīdzan nekoncentrēja uzmanību uz tās iebilšanu pret *SEL* akciju sadalīšanu vai jautājumā par biologa minimālo līdzdalību *SEL* kapitālā. Patiešām ir visnotaļ skaidri redzams, ka nupat minētās rīcības ir ciešāk saistītas ar lēmumā par pārbaudi konkrēti minēto reģistrēšanās reģistrā problemātiku nekā rīcību atlaižu jautājumā, bet ar šo apstākli vēl nepietiek, lai no pārbaudes priekšmeta izslēgtu citu *Ordre* rīcību, ar kuru paredzēts ierobežot farmaceitu un/vai juridisko personu darbību tajā pašā tirgū.
- 233 Turklāt Komisija pareizi apgalvo, ka, pat ja *Ordre* darbības atlaižu jautājumā attiecas arī uz laboratoriju grupās neietilpstošām laboratorijām vai *SEL*, tās vienlīdz ir vērstas uz šīm grupām, jo tām nešaubīgi ir visvieglāk veikt lielražošanas ietaupījumus un vajadzības gadījumā piedāvāt diskontus.
- 234 No iepriekš izklāstītā izvērtējuma izriet, ka lēmuma par pārbaudi priekšmets pamatoti varēja ietvert *Ordre* rīcību atlaižu jautājumā, un tāpēc pierādījumi, kas šajā ziņā iegūti pārbaudēs, ir likumīgi. Tas pats sakāms par tiem pierādījumiem, kas iegūti, pamatojoties uz 2009. gada 3. februāra un 16. jūnija informācijas pieprasījumiem, jo tie tieši vai netieši ir balstīti uz šiem pārbaudēs savāktajiem pierādījumiem.
- 235 Līdz ar to, treškārt, nav vajadzīgs vairāk izvērtēt, ar kādiem nosacījumiem Komisijai ir pienākums uzsākt jaunu izmeklēšanu, lai izvērtētu kādu konkrētu pārkāpuma veidu, vai tā drīkst izvērst jau notiekošas izmeklēšanas tvērumu. Šis ir jautājums par tās judikatūras piemērošanu, kurā ir teikts, ka, lai arī informāciju, kas savākta, veicot pārbaudes, principā nevar izmantot citiem mērķiem kā vien lēmumā par pārbaudi norādītajiem, Komisijai nav aizliegts sākt izmeklēšanas procedūru, lai pārbaudītu precizitāti vai papildinātu informāciju, kuru tā nejausi ir uzzinājusi agrākas pārbaudes gaitā, ja šī informācija norāda uz tādas rīcības pastāvēšanu, kas ir pretrunā Līguma konkurences noteikumiem (šajā ziņā skat. iepriekš 221. punktā minēto spriedumu *Dow Benelux/Komisija*, 18. un 19. punkts).
- 236 Ciktāl Vispārējā tiesa uzskata, ka pārbaudēs savāktā informācija saistībā ar *Ordre* darbībām cenu jautājumā atbilst izmeklēšanas priekšmetam, kāds noteikts lēmumā par pārbaudi, Komisijai – pretēji tam, ko apgalvo *Ordre*, – nebija pienākuma attiecībā uz tām uzsākt jaunu izmeklēšanu.
- 237 Visbeidzot vēl tikai jānorāda tiesas sēdē Komisijas apgalvotais, ka no prasības pieteikuma izriet, ka *Ordre* uzskata, ka tā otrajā 2009. gada 18. jūnija informācijas pieprasījumā un noteikti saistībā ar paziņojumu par iebildumiem esot sapratusi, ka izmeklēšanā ir iekļauti iebildumi par tās darbībām atlaižu jautājumā. Tātad nav uzskatāms, ka tai uz sacikstes principu balstītās administratīvās procedūras gaitā neesot dota iespēja lietderīgi izklāstīt savu viedokli par Komisijas šajā ziņā apgalvoto faktu un apstākļu atbilstību patiesībai un attiecināmību uz lietu.
- 238 Tātad otrais iebildums, kā arī līdz ar to septītais prasības pamats kopumā jānoraida.

Par pakārtoti izklāstīto astoto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu vērtējumā jautājumā par piemērojamā tiesiskā regulējuma tvērumu un likumdevēja nodomu

239 Šis prasības pamats ir konkrēti par apstrīdētā lēmuma 5.1. nodaļu “Iejaukšanās tirgus cenās”, kurā Komisija apraksta *Ordre* pārkāpjošo rīcību kā tādu lēmumu kopumu, kuru priekšmets ir uzspiest minimālu tirgus cenu, izmantojot savas nostājas un iejaukšanās attiecībā uz sadarbības līgumiem vai nolīgumiem, ko noslēgušas laboratorijas un kas ietver atlaides (preambulas 133.–221. apsvērumi).

240 Tas attiecas konkrētāk uz *CSP* L 6211-6. panta, proti, tajā rodamā jēdziena “atlaide”, interpretāciju.

241 *CSP* L 6211-6. pants ir formulēts šādi:

“Izņemot nolīgumus vai vienošanās, ko var noslēgt ar veselības apdrošināšanas sistēmām vai organizācijām vai publiskajām vai privātajām veselības aprūpes iestādēm un [sadarbības līgumi starp laboratorijām], kas minēti L 6211-5. pantā, fiziskas personas, sabiedrības un organizācijas, kas ekspluatē biomedicīnisko analīžu laboratoriju, nedrīkst trešajām personām nekādā veidā piešķirt atlaides attiecībā uz tām pasūtītajām analīzēm vai pārbaudēm.

Tās nedrīkst slēgt nolīgumu vai vienošanos, ar kuru kādai trešajai personai tiek piešķirti visi ieņēmumi no biomedicīnisko analīžu laboratorijas darbības vai kāda procentuāla daļa no tiem.”

242 Kā paskaidrots apstrīdētā lēmuma preambulas 106. apsvērumā, 2010. gada 13. janvāra rīkojumā Nr. 2010-49, kas stājies spēkā 2010. gada 16. janvārī, atlaides piešķirt tika aizliegts visām laboratorijām bez izņēmuma. Proti, *CSP* L 6211-6. panta pirmā daļa tad tikai aizstāta ar noteikumu, ka “maksu par biomedicīnas laboratorijas veiktajām biomedicīniskajām pārbaudēm tā iekasē atbilstoši biomedicīnisko darbību nomenklatūras tarifam”.

243 *Ordre* apgalvo, ka Komisija kļūdaini izprot *CSP* L 6211-6. pantu, uzskatīdama, ka, kamēr nebija stājies spēkā Rīkojums Nr. 2010-49, šajā tiesību normā laboratorijām bija atļauts brīvi piešķirt atlīdzināto biomedicīnisko analīžu pakalpojumu cenu samazinājumus, ja vien tie bija noteikti nolīgumos vai sadarbības līgumos, kas noslēgti starp laboratorijām vai ar stacionārās ārstniecības iestādēm. Tās ieskatā, šajā tiesību normā ir ietverts principiāls šādu cenas samazinājumu aizliegums, kā to apliecinot parlamenta sagatavošanas materiāli balsojumam par 1975. gada 11. jūlija Likumu Nr. 75-626 par biomedicīnisko analīžu laboratorijām un to vadītājiem un vadītāju vietniekiem, ar kuru tika ieviests *CSP* L 6211-6. pants, proti, Kultūras, ģimenes un sociālo lietu komisijas vārdā deputāta *Bichat* kunga veiktajā ziņojumā par likumprojektu (Nr. 750) par biomedicīnisko analīžu laboratorijām, kas pievienots Francijas *Assemblée nationale* 1975. gada 10. aprīļa sanāksmes protokolam (turpmāk tekstā – “*Bichat* ziņojums”).

244 Turklāt *Ordre* pārmet, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nav definējusi, kas saprotams ar terminu “atlaide”, bet gan tā preambulas 207. apsvērumā vienīgi kategoriski apgalvojusi, ka tā ir “nenoliedzams komerciāls žests”. Tās ieskatā, runa nekāda gadījumā nevar būt par komerciālu žestu. Izņēmumi no atlaižu aizlieguma attiecoties vai nu amata atlīdzību dalīšanu starp laboratorijām, vai maksas par darbuzņēmēja pakalpojumiem.

245 Komisija apstrīd *Ordre* argumentus.

246 Šajā ziņā tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 136. apsvērumā ir redzams, ka, Komisijas ieskatā, no *CSP* L 6211-6. panta, proti, tā pirmās daļas izriet, ka subjekts – slimokase, publiska vai privāta stacionārās ārstniecības iestāde vai cita laboratorija –, ar kuru laboratorija noslēdz līgumu vai nolīgumu, var izvēlēties labāko cenu no diviem laboratoriju piedāvājumiem attiecībā uz līdzvērtīgas kvalitātes pakalpojumiem un tādējādi šos pakalpojumus apmaksāt par cenu, kas ir mazāka par likumisko maksimālo cenu, proti, oficiālo atlīdzināšanas tarifu, kas saukts arī par nomenklatūru. Tātad Komisija uzskata, ka ierobežotos apstākļos, kas paredzēti *CSP* L 6211-6. panta pirmajā daļā, kuras

saturs ir atgādināts iepriekš 241. punktā, proti, saistībā ar sadarbības līgumiem starp laboratorijām un nolīgumiem, kas noslēgti starp laboratorijām un veselības apdrošināšanas organizācijām vai publiskām vai privātām veselības aprūpes iestādēm, var pastāvēt atlaide kā komerciāls žests, ar kuru tiek samazināta nomenklatūrā paredzētā atlīdzināmā cena.

- 247 Jākonstatē, ka attiecīgās tiesību normas formulējums neliek apšaubīt šādu interpretāciju.
- 248 Tomēr *Ordre* uzskata, ka CSP L 6211-6. pantā īstenībā ir atļauti tikai divi scenāriji: pirmkārt, amata atlīdzību sadalīšana starp laboratorijām, kuras daļa ar biomedicīnisko analīžu pakalpojumu sniegšanu saistītos uzdevumus, vai, otrkārt, maksas līgumos starp laboratorijām un veselības aprūpes iestādēm, kas atbilst kompensācijai par minēto iestāžu sniegtajiem pakalpojumiem. Jebkāds komerciāls žests esot izslēgts.
- 249 Pirmā *Ordre* izklāstītā interpretācija, ka termins “atlaide” CSP L 6211-6. panta pirmajā daļā var nozīmēt tikai amata atlīdzību sadali laboratoriju starpā noslēgto sadarbības līgumu kontekstā, ir balstīta uz parlamenta sagatavošanas materiāliem pirms šā panta iekļaušanas, kā izriet no *Bichat* ziņojuma. Tomēr jākonstatē, kā apgalvo Komisija, ka, pirmkārt, CSP L 6211-6. panta pirmās daļas formulējums ir skaidrs un, otrkārt, *Bichat* ziņojums mudina šo formulējumu interpretēt neatbilstoši redakcijai, kādā minētā tiesību norma ir pieņemta. Lai arī minētajā ziņojumā ir norādīts tostarp, ka “kategoriski aizliegtas atlaides trešajām personām, izņemot attaisnotus aptiekas farmaceita vai citas laboratorijas veiktus parauga noņemšanas gadījumus”, pieņemtā CSP L 6221-6. panta redakcija nav formulēta šādi.
- 250 Tātad pretēji tam, ko apgalvo *Ordre*, *Bichat* ziņojums neļauj secināt, ka sadarbības līgumos starp laboratorijām, kas ir CSP L 6211-6. panta pirmajā daļā īpaši paredzēts izņēmuma gadījums, būtu izslēgts komerciāls žests starp attiecīgajām laboratorijām, kas būtu plašāks par nomenklatūrā paredzētās atlīdzības sadali vien.
- 251 Katrā ziņā Komisija neapstrīd, ka CSP L 6211-6. panta pirmajā daļā attiecībā uz sadarbības līgumiem starp laboratorijām ir domātas norunas par veidu, kā tās sadala no klienta ņemto galīgo cenu, tātad veidu, kā sadalīt amata atlīdzības. Tā iebilst pret veidu, kā *Ordre* ir iejaukusies arī šajā ziņā, un tas tiek izvērtēts devītajā prasības pamatā. Tāpat arī arguments par to, ka Komisija neesot ņēmusi vērā apstākli, ka *Ordre* galu galā ir devusi labvēlīgu atzinumu par attiecīgajiem līgumiem, nav būtisks, lai izvērtētu šo prasības pamatu, kas ir par to, vai Komisija pareizi interpretējusi likumu.
- 252 Tātad nav konstatēts, ka Komisija ir kļūdaini interpretējusi CSP L 6211-6. pantu attiecībā uz sadarbības līgumiem starp laboratorijām.
- 253 Jautājumā par otro *Ordre* izklāstīto interpretāciju, ka līgumos, kas noslēgti starp laboratorijām un veselības aprūpes iestādēm, termins “atlaide” noteikti attiecas uz samazinājumu, ko laboratorija piešķir salīdzinājumā ar nomenklatūras cenu, lai kompensētu par kādu attiecīgās veselības aprūpes iestādes pretī sniegtu pakalpojumu, šo argumentu Komisija ir izvērtējusi un noraida apstrīdētā lēmuma preambulas 199.–212. apsvērumā.
- 254 Arī argumenti, ko *Ordre* šajā ziņā izklāsta Vispārējā tiesā, neļauj konstatēt, ka Komisija ir pārpratusi piemērojamo tiesisko regulējumu.
- 255 Pirmkārt, *Ordre* atsaucas uz Francijas judikatūru par to, kā interpretējami tiesību akti par ārsta profesiju.
- 256 Proti, Vispārējā tiesā minētie Francijas *Cour de cassation* [Kasācijas tiesa] spriedumi attiecas uz to, kā piemērojams CSP L 4113-5. pants, kurā teikts, ka “ikvienam, kas neatbilst nosacījumiem, kuri prasīti, lai varētu nodarboties ar konkrēto profesiju, ir aizliegts saskaņā ar kādu vienošanos saņemt kāda šajā grāmatā reglamentētās profesijas pārstāvja amata atlīdzības vai profesionālajā darbībā gūto peļņu vai kādu procentuālo daļu no tām”. *Ordre* norāda, ka šajā judikatūrā, tostarp Francijas *Cour de cassation*

2006. gada 21. novembra spriedumā, ir paskaidrots, ka maksas samaksa ir pakārtota divējādam nosacījumam, pirmkārt, lai tā būtu atlīdzība par iestādes sniegtajiem pakalpojumiem, kuri savas iedabas un izmaksu ziņā atbilstu pakalpojumam, kas sniegts ārstniecības personām, un, otrkārt, lai visu šo pakalpojumu vai kādu no tiem izmaksas neuzņemtos sociālā nodrošinājuma organizācija. Proti, *Cour de cassation* spriedumos, kā arī citos *Ordre* norādītajos nolēmumos tiesvedībās par maksām, pamatojoties uz *CSP* L 4113-5. pantu, ir aizliegta ikviena maksa, kas neatbilst faktiskai atlīdzībai par ārstiem sniegto pakalpojumu, jo no šīs atlīdzību par ārstniecības darbību aizsargājošās tiesību normas izriet, ka no tās atskaitāmajai summai savas iedabas un izmaksu ziņā ir jāatbilst tikai un vienīgi ārstniecības personai sniegtajam pakalpojumam.

- 257 *CSP* L 4113-5. pants atrodas *CSP* legislatīvās daļas ceturtnās daļas I grāmatā “Veselības aprūpes profesijas” par ārstniecības profesijām, un konkrēti no L 4113-1. panta izriet, ka šajās profesijās ietilpst ārsti, zobārstniecības speciālisti un akušieri, turpretim farmaceiti tiek reglamentēti *CSP* II grāmatā “Farmācijas profesijas”.
- 258 Lai arī patiešām, kā *Ordre* norādīja atbildē uz Vispārējās tiesas rakstveida jautājumu, *CSP* L 4113-5. panta formulējums ir līdzīgs *CSP* L 6211-6. panta otrās daļas formulējumam, kuru Komisija, šķiet, neņem vērā apstrīdētajā lēmumā, izslēgdama attiecīgo judikatūru. Tomēr šī otrā daļa skaidri attiecas uz laboratoriju ekspluatētāju finansiālās neatkarības konkrēto problemātiku, gluži kā *CSP* L 4113-5. pants attiecas uz ārsta finansiālo neatkarību. Taču nav konstatēts, ka šī problemātika noteikti sakrīt ar problemātiku jautājumā par iespēju piešķirt atlaides saistībā ar īpašiem līgumiem, tostarp ņemot vērā, ka *CSP* L 6211-6. panta pirmā daļa, kas attiecas uz atlaidēm, pastāv līdzās tā otrajai daļai, un tā tad atlaides, likumdevēja ieskatā, var arī neapdraudēt šo finansiālo neatkarību. Turklāt jānorāda, ka, izklāstot apsvērumus par atlaižu apmēru, *Ordre* nemēdz norādīt uz laboratoriju ekspluatētāju finansiālās neatkarības problemātiku (skat. tālāk 261. un nākamās punktus).
- 259 Šajos apstākļos nav uzskatāms, ka nosacījumi, ar kādiem *CSP* L 4113-5. pantā atļautas maksas, ir jāpiemēro arī tālab, lai noteiktu, kādos apstākļos *CSP* L 6211-6. pantā ir atļautas atlaides.
- 260 Turklāt Komisija pareizi izceļ noteiktas nesakarības *Ordre* šajā ziņā izklāstītajā argumentācijā. Pirmkārt, ja summām, ko atskaita par sniegto pakalpojumu, jābūt to vērtībai precīzi atbilstošai atlīdzībai, *Ordre* nevajadzētu atbalstīt arī paušālu 10 % atskaitījumu (skat. arī tālāk 263. punktu). Otrkārt, šajā interpretācijā netiek ņemts vērā, ka cenu konkurence ir atļauta saistībā ar arodslimību ārstēšanu, ko neatlīdzina no sociālā nodrošinājuma, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 155. apsvērumā, un to *Ordre* neapstrīd. Visbeidzot, apstrīdētā lēmuma preambulas 151. apsvērumā norādītais gadījums attiecas uz kādu līgumu starp laboratoriju un publisku slimnīcu piešķirtu atlaidi, kuru *Ordre* akceptējusi, pat ja tā neapšaubāmi nebija kompensācija par sniegtajiem pakalpojumiem.
- 261 Otrkārt, *CSP* daļā par farmaceitiem bioloģiem piemērojamajām ētikas normām esošā R 4235-75. panta pirmajā daļā ir paskaidrots, ka “farmaceits biologs nedrīkst samazināt savas amata atlīdzības negodīgas konkurences nolūkā vai kaitējot savu sniegto pakalpojumu kvalitātei” un ka “laboratoriju sadarbības līgumu gadījumā amata atlīdzības par pārsūtījumiem jānosaka taktiski un samērīgi”.
- 262 Tātad šajā tiesību normā ir ņemta vērā iespēja noteikt cenu citā, no nomenklatūras atšķirīgā apmērā, ar nosacījumu, ka nav negodīgas konkurences un tiek ievērota aprūpes kvalitāte, un turklāt laboratoriju sadarbības līgumu gadījumā – “taktiski un samērīgi”.
- 263 Taču, kā Komisija norāda tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 141. apsvērumā, līdz 2010. gada janvārim *Ordre* bija ieņēmusi principiālu nostāju, uzspiežot minimālo cenu, izmantojot savu maksimālo 10 % atlaižu politiku, neminot, ka meklējams pierādījums par negodīgu konkurenci vai iespējamu aprūpes kvalitātes apdraudējumu. Šajā ziņā apstrīdētā lēmuma preambulas 141. apsvērumā ir citēts tostarp kāds *CCG* 2005. gada 14. septembra administratīvajā sanāksmē pieņemtais lēmums, ka “padome apstiprina līdzšinējā sarakstē izklāstītos apsvērumus, proti, ka ikviena atlaide jānosaka taktiski un samērīgi un atlaide virs 10 % nedara godu mūsu profesijai”, un “atlaižu jomā nedrīkst būt paražu”.

- 264 Atsauce uz 10 % robežvērtību patiešām ir rodama ārstu profesijas reglamentējošajos tiesību aktos, jo 2011. gada 31. martā atceltajā CSP R 6141-35. pantā ir atļautas maksas, kas maksājamas stacionārās ārstniecības iestādei par ģimenes ārstiem sniegtajiem pakalpojumiem. Tomēr, būdama Vispārējās tiesas konkrēti par to iztaujāta rakstveida jautājumos un tiesas sēdē, *Ordre* nespēja minēt nevienu tiesību aktu, kas faktisko apstākļu iestāšanās laikā attiektos tieši uz farmaceitiem vai pat farmaceitiem biologiem un kurā būtu minēta šāda 10 % robežvērtība.
- 265 Šajos apstākļos nav pārmetams, ka Komisija uzskata, ka norāde farmaceitu biologu gadījumā uz maksas samazinājumu vai atlaidi maksimāli 10 % apmērā liecina par farmaceitiem biologiem piemērojamo tiesību aktu paplašinātu piemērošanu.
- 266 Treškārt, spriežot par pamatojumu, ar kādu Francijas likumdevējs Rikojumā Nr. 2010-49 aizliedz iespēju piešķirt atlaides, Francijas Konkurences iestādes 2010. gada 5. janvāra Atzinumā Nr. 10-A-01 par biomedicīniskā darba organizēšanas rikojuma projektu 156.–158. punktā ir teikts:
- “156 [Iecerētajā tiesību normā] ir aizliegta jebkāda atlaide salīdzinājumā ar biomedicīnisko darbību nomenklatūras tarifu, izņemot īpašo sadarbības līgumu gadījumu.
- 157 Ar šo tiesību normu tiek ierobežota šobrīd esošā tarifu noteikšanas brīvības daļa. Proti, [CSP] L 6211-6. pantā ir aizliegtas atlaides, taču “izņemot nolīgumus vai vienošanās, ko var noslēgt ar veselības apdrošināšanas sistēmām vai organizācijām vai publiskajām vai privātajām veselības aprūpes iestādēm”.
- 158 Tādējādi finansiālās attiecības starp medicīnisko analīžu laboratorijām un publiskajām vai privātajām veselības aprūpes iestādēm nav iepriekšnoteiktas nomenklatūrās un tarifos sociāli apdrošinātajām personām veicamajai atlīdzināšanai, kas nosaka maksimālo cenu, un šīs robežvērtības robežās uz tām attiecas vispārīgajām tiesībām atbilstošā cenu nolīgšanas brīvības kārtība, kas šobrīd paredzēta Komerclikuma L 410-2. panta pirmajā daļā.”
- 267 Tātad šie Francijas Konkurences iestādes apsvērumi arī runā par labu interpretācijai, ka faktisko apstākļu iestāšanās laikā laboratorijām bija zināma vienošanās brīvība, lai CSP L 6211-6. pantā norādītajos apstākļos piešķirtu atlaides.
- 268 Ceturtkārt, Rikojuma Nr. 2010-49 pieņemšana līdz ar no tās izrietošo aizliegumu jebkādi samazināt cenu salīdzinājumā ar nomenklatūrā biomedicīniskajām analīzēm noteikto ļauj secināt, ka CSP L 6211-6. pantā šāda vispārīga aizlieguma nav bijis.
- 269 Visbeidzot, apstākļi, ka dažos Komisijas lietas materiālos esošajos dokumentos ir norādes uz maksām par sniegtajiem pakalpojumiem, nepierāda, ka šis termins būtu interpretējams tikai kādā no CSP L 6211-6. panta kontekstā iespējamajiem veidiem, nedz to, ka no šīs tiesību normas būtu jāsecina, ka piedāvātā samazinājuma vērtībai noteikti jāsakrīt ar sniegtā pakalpojuma vērtību.
- 270 Līdz ar to jāsecina, ka *Ordre* atbalsta neobjektīvu līdz 2010. gadam spēkā esošā CSP L 6211-6. panta interpretāciju, jo šajā tiesību normā bija atļauta zināma cenu konkurence ne tikai gadījumos, kad tiek dalītas amata atlīdzības vai pretī saņemtā pakalpojuma vērtībai noteiktas atbilstošas maksas.
- 271 Visbeidzot katrā ziņā jāprecizē, ka, ja arī būtu bijis jāuzskata, ka Komisija pieļāvusi kļūdu interpretācijā jautājumā par CSP L 6211-6. pantā paredzētajiem gadījumiem, tas vēl neļautu noteikti attaisnot *Ordre* iejaukšanos jautājumā par konkrētos nolīgumos laboratoriju šajā ziņā noteikto procentuālo daļu apmēru. Citi argumenti, ar kuriem, *Ordre* ieskatā, esot attaisnotas šīs iejaukšanās, ir izvērtēti saistībā ar devīto prasības pamatu, konkrēti tā otro daļu tālāk 279. un nākamajos punktos.
- 272 No iepriekš izklāstītā izriet, ka astotais prasības pamats ir jānoraida.

Par pakārtoti izvirzīto devīto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu faktu vērtējumā, kā rezultātā radusies kļūda tiesību piemērošanā

273 Šis prasības pamats, gluži tāpat kā astotais prasības pamats (skat. iepriekš 239. punktu), attiecas uz apstrīdētā lēmuma 5.1. nodaļu "Iejaukšanās tirgus cenās", kurā *Ordre* rīcība, ar kuru paredzēts uzspiest maksimālo apmēru atļaidēm no valsts noteiktajām cenām, ir detalizēti izvērtēta apstrīdētā lēmuma preambulas 133.–221. apsvērumā. Tomēr būtībā tas ir par to, vai Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi šo pārkāpuma daļu.

274 Apstrīdētā lēmuma preambulas 662.–666. apsvērumā ir secinātas 5. nodaļā izklāstīto konstatējumu sekas. Tajos teikts:

"[..]

(662) Jautājumā par *ONP* lēmumiem, ar kuriem paredzēts uzspiest [minimālo] tirgus cenu, 5.1. nodaļā ir pierādīts, ka pirmais no tiem tika pieņemts jau 2003. gada decembrī, lai noteiktu "konkrētus noteikumus par finansiālajiem nosacījumiem, kam jābūt sadarbības līgumos".

(663) Lietas materiālos esošā informācija ļauj arī konstatēt, ka laikā no 2004. gada septembra līdz 2007. gada septembrim *ONP* ir centusies ar pieaugošu uzstājību uzspiest [minimālo] tirgus cenu, pamatojoties uz to, ka ikviena atkāpe no šā minimumam "nedara godu profesijai un varētu liecināt par nebrālīgu izturēšanos" [..]

(664) Nolūkā uzspiest [minimālo] tirgus cenu *ONP* nosūtīja vēstules ļoti liela skaita laboratoriju, kuras atbilstoši likumā tām noteiktajam pienākumam bija paziņojušas par sadarbības līgumiem ar citām laboratorijām vai ar stacionārās ārstniecības iestādēm, kuros bija noteiktas atlaides, kuras *ONP* uzskatīja par pārāk nozīmīgām. Visās vēstulēs *ONP* īpaši atsauca uz ētikas kodeksu un tātad netieši – uz savām disciplinārtbildības sankciju piemērošanas pilnvarām. Vairākos gadījumos *ONP* savu vēstuļu kopijas pat nosūtīja valsts decentralizētajiem dienestiem.

(665) Savos apsvērumos par paziņojumu par iebildumiem *ONP* pareizi atgādina, ka tā nav uzsākusi disciplinārlietu attiecībā uz atļaidēm, pamatojoties uz disciplinārtbildību par *CSP R 4235-75.* panta neievērošanu. Tomēr atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai represīvu pasākumu īstenošana nav obligāts nosacījums, lai varētu konstatēt rīcību, ar kuru paredzēts noteikt tirgus cenas. *LESD 101.* panta 1. punktā kā konkurenci ierobežojoši ir skaidri minēti uzņēmumu apvienību lēmumi, ar kuriem "tieši vai netieši nosaka [..] cenas".

(666) Līdz ar to nav apšaubāms, ka šā pārkāpuma izpaušmju veida mērķis ir vērsts pret konkurenci, vēl jo vairāk tāpēc, ka šis mērķis ir oficiāli atzīts 2005. gada 14. septembrī kādā *ONP* lēmumā, kurā ir teikts, ka "[...]atlaide virs 10 % nedara godu mūsu profesijai. Atlaižu jomā nedrīkst būt paražu".

275 *Ordre* argumenti par apstrīdētajā lēmumā veikto izvērtējumu ir izklāstīti divās daļās.

276 Pirmajā daļā *Ordre* apgalvo, ka Komisija kļūdaini uzskatīja, ka mazo laboratoriju interešu aizsardzībai *Ordre* sistemātiski centusies uzspiest minimālo cenu biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū.

277 Otrajā daļā *Ordre* apgalvo, ka Komisija nevar uzskatīt, ka tās rīcība attiecībā pret atļaidēm neietilpstot tās likumā noteiktajos uzdevumos, bet gan atspoguļojot pret konkurenci vērstus mērķus.

278 Jāsāk ar otrās daļas izvērtējumu.

– Par otro daļu

- 279 *Ordre* apgalvo, ka Komisija nevar uzskatīt, ka tās rīcība attiecībā pret atlaidēm neietilpstot tās likumā noteiktajos uzdevumos, bet gan atspoguļojot pret konkurenci vērstus mērķus. Tās ieskatā, visos Komisijas norādītajos gadījumos tās rīcība bijusi vēsta uz to, lai panāktu ētikas normu ievērošanu un rūpētos par profesionālās neatkarības principa ievērošanu tālab, lai saglabātu farmaceita biologa veikto darbību kvalitāti saistībā ar tās likumā paredzētajam uzraudzības uzdevumam veicamo *a posteriori* kontroli. Tā neesot iebildusi pret atlaižu principu, bet esot izteikusi apsvērumus, kad šīs atlaides iespējami apdraudēja publiskos naudas līdzekļus, aprūpes pakalpojuma kvalitāti vai veselības aprūpes personu neatkarību. Tā atgādina par saviem likumiskajiem uzdevumiem, kas noteikti CSP L 4231-1. pantā (nodrošināt profesionālo pienākumu ievērošanu un profesijas neatkarību, piedalīties sabiedrības veselības un veselības aprūpes pakalpojumu kvalitātes veicināšanā) un CSP R 4235-75. pantā (rūpēties par to, lai farmaceits biologs nesamazinātu savas amata atlīdzības negodīgas konkurences nolūkā vai kaitējot savu pakalpojumu kvalitātei). Tā atsaucas arī uz *Bichat* ziņojumu, kā arī Francijas sociālā nodrošinājuma kodeksa L 162-13-2. pantu.
- 280 *Ordre* turklāt apgalvo, ka nomenklatūrā noteiktā cena ir nevis tirgus cena, bet gan valsts noligtā līdzsvara cena, kurā ņem vērā analīzes faktiskās izmaksas, atlīdzību par aprūpes darbību un publisko naudas līdzekļi aizsardzību. Tās ieskatā, parasti ir pieļauts, ka pastāv noteikta attiecība starp slimnieku saņemto pakalpojumu kvalitāti un atlīdzības iedabu un veidu. Šajā ziņā tā piesauc Tiesas 2006. gada 5. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-94/04 un C-202/04 *Cipolla* u.c. (Krājums, I-11421. lpp., 67. punkts). Tādējādi, tā kā tai likumdevējs uzlicis pienākumu rūpēties, lai tiktu ievērotas ētikas normas, tostarp konkrēti uz farmaceitiem biologiem attiecināmais CSP R 4235-75. pants, tās ieskatā, tā nevarēja neuztraukties par noteiktām nozīmīgām atlaidēm (pārsvārā gadījumu virs 30 % un līdz pat 50 % apmēram) kā dempinga darbību pazīmi.
- 281 Komisija apstrīd *Ordre* argumentus.
- 282 Jākonstatē, ka *Ordre* argumentācija, ka tās rīcība nebija nekas cits kā likuma piemērošana, pārklājas ar argumentāciju, kas izklāstīta saistībā ar astoto prasības pamatu, bet saistībā ar šo daļu *Ordre* atgādina konkrēti par savu pienākumu rūpēties par CSP L 4231-1. un R 4235-75. panta ievērošanu.
- 283 Ievadam iepriekš 249. un 250. punktā izklāstīto iemeslu dēļ jāatmet tās arguments par *Bichat* ziņojumu.
- 284 CSP L 4231-1. panta saturs ir atgādināts iepriekš 2. punktā. No tā izriet, ka *Ordre* uzdevumos ietilpst tostarp pienākums nodrošināt farmaceitu profesionālo pienākumu ievērošanu, profesijas prestiža un neatkarības aizsardzību, uzraudzīt farmaceitu profesionālo kvalifikāciju un piedalīties sabiedrības veselības un veselības aprūpes pakalpojumu kvalitātes veicināšanā, it īpaši nodrošinot profesionālās darbības drošību.
- 285 CSP R 4235-75. panta saturs jau tika izklāstīts astotā prasības pamata izvērtējumā. Jāatgādina, ka šīs tiesību normas pirmajā daļā ir paskaidrots, ka “farmaceits biologs nedrīkst samazināt savas amata atlīdzības negodīgas konkurences nolūkā vai kaitējot savu sniegto pakalpojumu kvalitātei” un ka “laboratoriju sadarbības līgumu gadījumā amata atlīdzības par pārsūtījumiem jānosaka taktiski un samērīgi”.
- 286 Ar atlaižu jautājumā tai pārņemto rīcību, *Ordre* ieskatā, tā būtībā tikai piemēro likumu, atgādinot konkrētu atlaižu pārmērīgumu vai anormālumu, jo sistemātiska lielu atlaižu izmantošana nākot par ļaunu aprūpes kvalitātei, veselības aprūpes personu neatkarībai un radot publisko naudas līdzekļu nepareizas izmantošanas risku. Tā atgādina, ka tai arī jārūpējas par to, lai farmaceita biologa amata atlīdzība netiktu samazināta negodīgas konkurences nolūkā. Tātad LESD 101. pants uz tās rīcību neesot attiecināms.

- 287 Šajā ziņā nevar būt noliedzams, ka apstrīdētajā lēmumā aprakstītā *Ordre* rīcība cenu jautājumā nav nesaistīta ar tās farmaceitu bioloģu ētikas normās paredzēto pienākumu sarga misiju, ko Komisija turklāt atzīst arī tad, kad tā apstrīdētā lēmuma preambulas 174. apsvērumā norāda, ka uzraudzība pār ētikas normu ievērošanu farmaceitu noteikto cenu jautājumā ietilpst *Ordre* likumiskajos uzdevumos.
- 288 Turklāt apstrīdētajā lēmumā minētās *Ordre* ieviešanas bieži attiecas uz nozīmīgu atlaižu piešķiršanu, kas dažkārt var būt līdz 30 vai pat 50 % apmērā no biomedicīniskās izmeklēšanas nomenklatūras cenām. Šīs ieviešanas attiecas uz līgumiem, kas bija iesniegti *Ordre* atbilstoši CSP L 6221-5. pantā noteiktajam, ka laboratoriju ekspluatējošajām *SEL* bija pienākums tai paziņot “līgumus un vienošanās, ko noslēgušas šīs sabiedrības un kuru priekšmets ir tām nodrošināt laboratorijas darbībai izmantojamo materiālu vai telpu lietojumu”, kas kopš 2005. gada augusta ir pastiprināts ar CSP L 4221-19. pantu, kurā noteikts, ka tie jāpaziņo nākamajā mēnesī pēc to noslēgšanas
- 289 Tomēr apstrīdētā lēmuma preambulas 175.–221. apsvērumā Komisija detalizēti paskaidro kāpēc, tās ieskatā, *Ordre* rīcībā šajā jomā izpaužas likuma interpretācija drīzāk saimnieciskiem mērķiem, nekā stingra tā interpretācija.
- 290 Jākonstatē, ka neviens no *Ordre* izklāstītajiem argumentiem neatspēko Komisijas secinājumus, ka tai pārņemta rīcība nav likuma vienkārša piemērošana. Proti, tā ir vairākkārt pārsniegusi savas likumiskās misijas robežas, lai uzspiestu savu pašas veikto likuma saimniecisko interpretāciju.
- 291 Pirmkārt, kā pareizi apgalvo Komisija, no apstrīdētā lēmuma preambulas 142.–164. apsvērumā veiktajiem vēstuļu vai protokolu citātiem neizriet, ka savās ieviešanās attiecībā uz laboratoriju noslēgtajiem līgumiem *Ordre* būtu atsaukusies uz aprūpes kvalitāti, veselības aprūpes personu neatkarību vai publisko naudas līdzekļu nepareizas izmantošanas risku. *Ordre* arī neiesniedz nevienu konkrētu dokumentu, kas pamatotu tās argumentāciju šajā ziņā.
- 292 Jautājumā par saikni starp atlaižu piešķiršanu un aprūpes kvalitāti Komisija apgalvo un *Ordre* neapstrīd, ka nevienā brīdī tā nav konstatējusi, ka piešķirtās atlaides būtu skārušas attiecīgās laboratorijas pakalpojuma kvalitāti. Turklāt, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 218. apsvērumā, *Ordre* pati uzsver, ka kvalitātes kontrole ietilpst Francijas Veselības ministrijas ekskluzīvā kompetencē.
- 293 Savukārt par iepriekš 280. punktā minēto spriedumu *Cipolla* u.c. jāsaka, ka minētā sprieduma 67. punktā Tiesa patiešām norāda, ka nav izslēdzams, ka advokātiem uzspiestais minimālo honorāru tarifs ļautu izvairīties no tā, ka tie netiktu mudināti konkurēt specifiskajā Itālijas ļoti sāncensīgā tirgus kontekstā nodoties piedāvājumiem par pazeminātām cenām, tādējādi radot sniegto pakalpojumu kvalitātes pasliktināšanās risku. Taču šis spriedums ne tikai attiecas uz pakalpojumu sniegšanas brīvības problemātiku, tajā runa ir par pakalpojumiem, kas parasti tiek sniegti klienta patērētāja un pakalpojuma sniedzēja starpā esošās informācijas asimetrijas kontekstā atšķirībā no apstrīdētajā lēmumā aplūkotojumiem scenārijiem, kad attiecības ir starp nozares profesionāļiem. Tātad minētais spriedums nevar būt izšķirošs, lai atbalstītu *Ordre* tēzi.
- 294 Runājot par publisko naudas līdzekļu iespējamo apdraudējumu, *Ordre* atsauca konkrēti uz Francijas Sociālā nodrošinājuma kodeksa L 162-13-2. pantu, saskaņā ar kuru laboratoriju vadītājiem ir jāveic laboratoriju analīzes un izmeklēšanas, ievērojot visstingrāko taupību, kas ir saderīga ar norādījumu [recepšu] precīzu izpildi. Taču jākonstatē, ka *Ordre* vēstulēs nekad nav ticis norādīts uz publisko naudas līdzekļu iespējamo apdraudējumu. Turklāt Komisija pareizi apgalvo, pirmkārt, ka atlaides, kas piešķirtas publiskajām slimnīcām vai veselības apdrošināšanas kontrolē esošajām slimnīcām, publiskajiem naudas līdzekļiem var tikai nākt par labu. Otrkārt, tai ir arī taisnība, kad tā apgalvo, ka, ja arī nolīgumos starp laboratorijām un privātajām slimnīcām ir kādi ļaunprātīgas izmantošanas gadījumi, jo šīs pēdējās iespējami saņem atlaides, lai arī atmaksājumus saņemdamas atbilstoši nomenklatūrā noteiktajai cenai, tā esot anomālija tiesiskajā regulējumā, kas jānokārto citādi, nevis ar *Ordre*

iejaukšanos gadījumos, kad atlaides ir atļautas likumā. Turklāt jānorāda, kā tam uzmanību būtībā vērš Komisija (apstrīdētā lēmuma preambulas 197. apsvērumā), ka *Ordre*, ja tā uzskatīja, ka atlaides pašas par sevi rada krāpšanas problēmu, tai esot bijis jārikojas arī attiecībā uz atļaidēm līdz 10 % apmērā.

295 Jautājumā par apgalvoto saikni starp pārāk nozīmīgu atļaižu piešķiršanu un farmaceita biologa profesionālo neatkarību, kuras garants arī ir *Ordre*, tās argumenti aprobežojas ar vienkāršiem apgalvojumiem, kas nav balstīti ne uz vienu pierādījumu, kas izskaidrotu šo skaidri nesaredzamo saikni starp šiem abiem aspektiem.

296 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā Komisijas citēto vēstuļu izvilkmumos ir sistemātiski norādīts, ka atlaides jānosaka “taktiski un samērīgi” un ka noteikta, lai arī patiešām visnotaļ liela (bieži no 30 līdz 50 % apmēra) procentuāla lieluma atlaide “nedara godu profesijai” vai “varētu liecināt par nebrāļu izturēšanos”.

297 Taču, kā Komisija apgalvo apstrīdētā lēmuma preambulas 179. apsvērumā, atsauce uz CSP R 4235-75. pantu, saskaņā ar kuru amata atlīdzības noteikšanai jābūt veiktai “taktiski un samērīgi”, attiecas tikai uz līgumiem starp laboratorijām, tostarp “amata atlīdzībām par pārsūtījumiem”, nevis līgumiem starp laboratoriju un kādu citu organizāciju, kuru gadījumā *Ordre* tik un tā daudzkārtīgi uz to norāda.

298 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 175.–179. apsvērumā Komisija izklāsta tēzi, ka jēdziens “taktiski un samērīgi” attiecas uz risku, ka amata atlīdzības varētu būt pārāk lielas, salīdzinot farmaceitiem biologiēm piemērojamos tiesību aktus ar pantiem likumā par citām ārstniecības personām, un šo vērtējumu *Ordre* īpaši neapstrīd.

299 Treškārt, jautājumā par to, ka *Ordre* esot arī uzdevums novērst negodīgas konkurences risku, Komisija pareizi norāda, ka nav pietiekami, ka *Ordre* uz to atsaucas abstrakti. Proti, šāds risks varot rasties ne tikai no atlaides apmēra, vēl jo vairāk kontekstā, kad pašas *Ordre* piesauktajos ziņojumos, proti, pirmkārt, ziņojumā par biomedicīnas reformas projektu, ko Francijas veselības, jaunatnes, sporta un sabiedriskās dzīves ministram 2008. gada 23. septembrī sniedza *Ballereau* kungs, un, otrkārt, 2006. gada aprīļa ziņojumā Nr. 2006 045, ko sniegušas Francijas *Inspection générale des affaires sociales* [Sociālo lietu ģenerālinspekcijas] (*IGAS*) locekles *Lalande*, *Yeni* un *Laconde* kundzes, ir norādīts, ka Francijā ņemtā maksa ir lielāka nekā citās dalībvalstīs. Šis konstatējums joprojām ir pareizs, lai arī *Ordre* pareizi norāda, ka otrā ziņojuma secinājumi ir niansētāki un tajos ir atzīts, ka biomedicīniskās darbības cena Francijā, kas ietver vairākus posmus un tātad ir sarežģītāka, nav salīdzināma ar citās Savienības valstīs parasti izmantotajām cenām. Proti, Komisijas secinājums, ka laboratorijām ir marža, kas tām ļauj piešķirt atlaides, kamēr vēl tām nevarētu pārņemt, ka tās strādā ar zaudējumiem, arī ir balstīts, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 186. apsvērumā, uz atbildēm, ko vairāki farmaceiti snieguši Komisijas aptaujas anketās, kurās tie norādīja, ka lielā mērā nosedz savas izmaksas.

300 No iepriekš izklāstītā izriet, ka devītā prasības pamata otrā daļa ir jānoraida.

– Par pirmo daļu

301 Pirmkārt, *Ordre* ieskatā, iejaukšanās, ko Komisija atklājusi atļaižu jautājumā, esot tikai margināla, jo izmeklēšanas laikā no 2003. gada decembra līdz 2008. gada nogalei, tātad ilgāk nekā piecus gadus, Komisija esot atklājusi tikai 18 vēstules, kas īstenībā attiecas uz 14 līgumiem un 3 informācijas pieprasījumiem. No 4270 laboratorijām Francijā tas atbilstot 0,3 % attiecīgo laboratoriju piecos gados.

302 Otrkārt, apstrīdētā lēmuma preambulas 185. apsvērumā Komisija kļūdaini uzskatot, ka *Ordre* mērķis atļaižu jautājumā ir aizsargāt mazās laboratorijas, sistemātiski uzbrūkot grupām, jo no 18 vēstulēm 11 gadījumos tās attiecās uz mazajām laboratorijām, savukārt tikai 3 no tām esot adresētas reģionāla mēroga tīklam piederīgām *SEL*, 1 vēstule esot par specializētu laboratoriju un 3 vēstules par

laboratoriju grupām. Tātad skaidrs, ka *Ordre* mērķis atlaižu jautājumā esot bijis nevis sistemātiski uzbrukt laboratoriju grupām, bet gan aizsargāt sabiedrības veselību, panākot, ka tiek ievērots farmaceita biologa profesionālās neatkarības princips tālab, lai saglabātu biomedicīniskās darbības kvalitāti.

- 303 Treškārt, tās rīcības vērtējums attiecībā uz strīdīgajiem līgumiem neapstiprinot Komisijas secinājumus. Apstrīdētā lēmuma preambulas 161. un 162. apsvērumā Komisija norādot uz nolīgumiem starp divām laboratorijām par amata atlīdzību sadali, par kuriem *CCG* esot sniegusi labvēlīgu atzinumu. Pēc tam apstrīdētā lēmuma preambulas 159., 163. un 164. apsvērumā Komisija norādot uz trīs nolīgumiem starp laboratorijām un privātām veselības aprūpes iestādēm, kas esot privileģētās prakses līgumi vai veselības aprūpes personas līgumi, saistībā ar kuriem ir atļautas maksas, bet cena neesot brīva, jo tā ir pakārtota biomedicīnisko darbību nomenklatūrai. Apšaubot maksas 15 līdz 48 % apmērā no nomenklatūrā noteiktās cenas, *CCG* esot rīkojusies saistībā ar saviem likumiskajiem uzdevumiem tālab, lai panāktu, ka tiek ievērotas ētikas normas, jo bija publisko naudas līdzekļu apdraudējuma risks. Citos nolīgumos, ko Komisija norādījusi saistībā ar nolīgumiem ar publiskajām veselības aprūpes iestādēm (apstrīdētā lēmuma preambulas 147.–151. un 153. apsvērumi) un ar veselības apdrošināšanas organizācijām (apstrīdētā lēmuma preambulas 144., 145. un 152. apsvērumi), esot ietvertas atlaides, kas nav par labu pacientam un nenodrošina aprūpes optimālu kvalitāti, bet iespējami liecina par negodīgas konkurences darbībām. Tieši saistībā ar savu *a posteriori* kontroli *CCG* esot izklāstījusi apsvērumus par tiem, atgādinādama *CSP R 4235-75.* pantā noteiktos principus, bet tā neesot sūtījusi “atgādinājuma” vēstules un nekad neesot izmantojusi savas disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaras.
- 304 Komisija apstrīd *Ordre* argumentus, būtībā atgādinādama, ka *Ordre* pārkāpums atlaižu jautājumā ir pārkāpums mērķa dēļ.
- 305 Šajā ziņā jāatgādina no judikatūras izrietošais, ka LESD 101. panta 1. punktā rodamie jēdzieni “vienošanās”, “uzņēmumu apvienību lēmumi” un “saskaņotas darbības” no subjektīvā viedokļa aptver saskaņošanas formas, kurām ir viens un tas pats raksturs un kuras atšķiras tikai pēc to intensitātes un izpausmes veidiem (skat. Tiesas 2009. gada 4. jūnija spriedumu lietā *C-8/08 T-Mobile Netherlands* u.c., Krājums, I-4529. lpp., 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 306 Turklāt, lai noteiktu, vai tie ir vērsti pret konkurenci, ir jāņem vērā tostarp noteikumu, ar kuriem tas ieviests, saturs, to objektīvie mērķi, ko ar tiem ir iecerēts sasniegt, kā arī to saimnieciskais un juridiskais konteksts (šajā ziņā skat. iepriekš 305. punktā minēto spriedumu lietā *T-Mobile Netherlands* u.c., 27. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 307 Pēc tam judikatūra paskaidro, ka atšķirība starp “pārkāpumiem mērķa dēļ” un “pārkāpumiem seku dēļ” ir saistīta ar apstākli, ka noteiktu veidu vienotāšanās starp uzņēmumiem jau pēc sava rakstura var tikt uzskatītas par normālai konkurences funkcionēšanai kaitējošām (iepriekš 305. punktā minētais spriedums *T-Mobile Netherlands* u.c., 29. punkts, un iepriekš 61. punktā minētais spriedums *Allianz Hungária Biztosító* u.c., 35. punkts).
- 308 Tādējādi ir noteikts, ka noteiktas koluzīvas darbības, kā, piemēram, horizontāla cenu noteikšana kartēļos, ir uzskatāmas par tik ļoti kaitējošām, it īpaši cenām, preču pakalpojumu daudzumam vai kvalitātei, ka LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā nav jāpierāda to konkrētā ietekme tirgū (šajā ziņā skat. Tiesas 1985. gada 30. janvāra spriedumu lietā 123/83 *Clair, Recueil*, 391. lpp., 22. punkts).
- 309 Gadījumā, kad kāda šo saskaņoto darbību veida analīze neatklāj pietiekamu kaitējuma konkurencei pakāpi, ir turpretim jāpārbauda to sekas un, lai uz tām attiektos aizliegums, jābūt izpildītam to nosacījumu kopumam, no kuriem izriet, ka konkurence patiešām jūtami ir tikusi nepieļauta, ierobežota vai izkropļota (iepriekš 61. punktā minētais spriedums *Allianz Hungária Biztosító* u.c., 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 310 Lai novērtētu, vai nolīgums starp uzņēmumiem vai uzņēmumu apvienības lēmums ir tik pietiekami kaitējošs, ka to varētu uzskatīt par konkurences ierobežojumu “mērķa dēļ” LESD 101. panta 1. punkta izpratnē, jāizvērtē tā noteikumu saturs, ar to sasniegt gribētais mērķis, kā arī tā saimnieciskais un juridiskais konteksts. Vērtējot minēto kontekstu, ir vienlīdz jāņem vērā ietekmēto preču vai pakalpojumu iedaba, kā arī faktiskie attiecīgā tirgus vai attiecīgo tirgu darbības un uzbūves faktiskie nosacījumi (šajā ziņā skat. iepriekš 61. punktā minēto spriedumu *Allianz Hungária Biztosító* u.c., 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 311 Šajā lietā vispirms atgādināms, kā izriet no astotā prasības pamata izvērtējuma, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu, uzskatīdama, ka *Ordre* rīcībā atlaižu jautājumā izpaužas piemērojamā tiesiskā regulējuma plaša interpretācija, un tādējādi Komisijai bija likumīgs pamats to vērtēt no LESD 101. panta 1. punkta viedokļa.
- 312 Turklāt no tostarp apstrīdētā lēmuma 5.1. nodaļas un iepriekš 274. punktā citētā tās 7. nodaļas fragmenta izriet, ka Komisija balstās uz dokumentāriem pierādījumiem, lai pamatotu savu secinājumu par pārkāpuma esamību mērķa dēļ, kas izpaužas kā horizontāls nolīgums par cenām, pat ja preambulas 754. apsvērumā par pārkāpuma smagumu tā pieļauj, ka šis gadījums nav tipisks.
- 313 Tādējādi, Komisijas ieskatā, šis pārkāpums aizsākas ar *CCG* vadības 2003. gada 11. decembra sanāksmē pieņemto lēmumu, kas minēts tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 139. un 662. apsvērumā, lai “noteiktu konkrētus noteikumus par finansiālajiem nosacījumiem, kam jābūt sadarbības līgumos, kas noslēgti starp laboratorijām”. Šajā ziņā Komisija pareizi uzskata, ka pieņemt lēmumus šajā jomā neietilpst sabiedrisko pakalpojumu uzdevumos, ko Francijas valsts nodevusi *Ordre*.
- 314 Komisija min arī *CCG* vadības 2004. gada 15. aprīļa sanāksmes protokolu, no kura izriet, ka tā ir nolēmusi noteiktās specializētās organizācijās noskaidrot biomedicīnisko laboratoriju ienesīguma vispārīgo vidējo rādītāju, “pirms spriest par šiem dažādajiem līgumiem un vienošanās dokumentiem”.
- 315 Cits būtisks dokuments ir apstrīdētā lēmuma preambulas 141. un 666. apsvērumā citētais un saistībā ar astoto prasības pamatu jau minētais (skat. iepriekš 263. punktu) *CCG* vadības 2005. gada 14. septembra sanāksmes protokols. Komisijas ieskatā, tajā *Ordre* savu politiku padarīja oficiālu. Kā norādīts apstrīdētajā lēmumā, jautājumā par kādu līgumu, kas noslēgts starp laboratoriju un universitātes slimnīcu, šajā protokolā ir teikts, ka “padome apstiprina līdzšinējā sarakstē izklāstītos apsvērumus, proti, ka ikviena atlaide jānosaka taktiski un samērīgi un atlaide virs 10 % nedara godu mūsu profesijai”, un “atlaižu jomā nedrīkst būt paražu”.
- 316 Jākonstatē, ka, atskaitot vispārīgo argumentu, ka tās rīcībā izpaužas likuma piemērošana, *Ordre* neizvirza argumentus par attiecīgajiem protokoliem un apstākli, ka no tiem izrietot tās lēmums iejaukties attiecībā uz sadarbības līgumu noteikumiem vai laboratoriju klientiem piešķirtajām atlaidēm. Tomēr šie dokumenti ir nozīmīgi Komisijas konstatēto pierādījumu virknē tostarp tāpēc, ka no tiem var secināt *Ordre* iestāžu lēmumu iebilst pret noteikta apmēra atlaidēm.
- 317 Turklāt Komisija balstās uz laikā no 2004. gada līdz 2008. gadam veiktās sarakstes kopumu, lai pamatotu savu secinājumu par minimālo cenu (vai maksimālā atlaižu apmēra) uzspiešanas darbības esamību. Atbildot uz Vispārējās tiesas lūgumu, Komisija iesniedza vairāku šo laboratorijām adresēto vēstuļu un to *Ordre* iekšējo sanāksmju protokolu kopijas, kurās ir ikreiz atgādināts, ka atlaide, kas parasti dēvēta par “pazeminājumu” zināmā apmērā virs 10 %, nedara godu profesijai un varētu liecināt par nebrālīgu izturēšanos.
- 318 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 146. apsvērumā Komisija min *Ordre* saraksti ar *SEL Eimer*, kurā *Ordre* bija nobažījusies par piešķirto atlaižu apmēru, un jautājumu, par kuru Francijas *direction générale de la concurrence, de la consommation et de la répression des fraudes* [Konkurences, patēriņa un krāpšanas apkarošanas ģenerāldirekcija] (*DGCCRF*), kura bija vērsusies *Ordre*, 2009. gadā darīja

zināmu, ka attiecīgo vēstulju nosūtīšana var tikt vērtēta “kā tāda, kuras mērķis vai iespējamās sekas ir ierobežot uzņēmumu komerciālo brīvību, tos mudinot cenu veidošanā neņemt vērā to faktiskās izmaksas”.

- 319 Komisijas vērtējums ir apstiprināts arī citās apstrīdētajā lēmumā minētajās vēstulēs, jo ir tādas situācijas kā apstrīdētā lēmuma preambulas 150. un 160. apsvērumā minētās, kurās *Ordre* nav rīkojusies attiecībā uz mazāk nekā 10 % apmērā noteiktajām atlaidēm.
- 320 Turklāt *Ordre* neizvirza arīdzan argumentus par vēstulēm starp *Ordre* un laboratorijām, kas iztirzātas apstrīdētā lēmuma preambulas 155.–158. apsvērumā par tās iejaukšanos attiecībā uz līgumiem par biomedicīniskajām analizēm, ko veic saistībā ar arodslimību ārstēšanu. Taču, kā Komisija atgādina apstrīdētā lēmuma preambulas 155. apsvērumā un *Ordre* neapstrīd, veselības apdrošināšanas organizācijas šādas analīzes neatlīdzina un tādēļ to cena ir brīvi noteikta un noliģstama atbilstoši vispārīgajā *CDC* paredzētajā cenu nolīgšanas brīvības kārtībā.
- 321 Vispārējā tiesa uzskata, ka iepriekš 313.–320. punktā minētie pierādījumi apliecina uzņēmumu apvienības lēmumu, kas izpaužas kā horizontāla vienošanās par cenu netiešu noteikšanu, nosakot tirgus dalībniekiem maksimāli atļauto atlaižu apmēru, proti, 10 % no parasti atlīdzināmās cenas tādā kontekstā, ka līdz 2010. gadam likumā bija atļauts laboratorijām piemērot mazākas cenas.
- 322 Tādējādi, ievērojot apstrīdētajā lēmumā aprakstīto saimniecisko un juridisko kontekstu, proti, tostarp biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū, kas ir reglamentēts un aizsargāts, pieļaujot tikai ierobežotu iespēju cenu konkurencei ar atlaidēm par analizēm, kas veiktas saistībā ar arodslimību ārstēšanu, starp laboratorijām un ar slimnīcu iestādēm vai sociālā nodrošinājuma organizācijām, Komisija ir pareizi secinājusi, ka lēmumi un darbības, par kuriem ir izteikti pārmetumi *Ordre* un kas ir dokumentēti apstrīdētajā lēmumā, bija vērsti uz cenu noteikšanu tirgū, un to pret konkurenci vērstais mērķis nebija apšaubāms. Tādējādi saskaņā ar iepriekš 308. punktā minēto judikatūru Komisija varēja tos kvalificēt par LESD 101. panta 1. punktam pretrunā esošām bez vajadzības pierādīt to konkrētās sekas tirgū.
- 323 Turklāt vēl jāprecizē, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 703.–706. apsvērumā Komisija uzskatīja, ka LESD 101. panta 3. punktā paredzētie izņēmumi nav piemērojami, jo kopš administratīvās procedūras *Ordre* nav iesniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu uzskatīt, ka minētie izņēmumi esot piemērojami. Turklāt Komisija pakārtoti norāda, ka par “izteiktiem” dēvētie ierobežojumi nerada objektīvas saimnieciskas priekšrocības un nav par labu patērētājiem un ka katrā ziņā šajā lietā nekas neliecina, ka būtu izpildīti LESD 101. panta 3. punkta nosacījumi. Vērtējums jautājumā par šo tiesību normu, ko Komisija veikusi apstrīdētajā lēmumā, šajā prasībā nav atspēkots.
- 324 Ievērojot šos apsvērumus, *Ordre* arguments par to, ka apstrīdētajā lēmumā norādīto vēstulju skaits esot nepietiekams, nav izšķirošs, lai atspēkotu secinājumu, ka ir bijusi tās pārējai konkurencei īpaši kaitīga rīcība, kas pieļauta citādi ierobežojošos tiesību aktos.
- 325 Patiešām, par piecu gadu laikposmu ir norādītas tikai 18 vēstules. Tomēr apstrīdētā lēmuma preambulas 221. apsvērumā Komisija pareizi apgalvo, ka šis mazais skaits vēstulju var arī tikpat labi būt izskaidrojams ar apstākli, ka *Ordre* bija panākusi, ka valda disciplīna.
- 326 Tāpat šajā kontekstā nav izšķirošas nozīmes tam, vai, kā *Ordre* apgalvo, attiecīgās vēstules vienlīdz vai pat galvenokārt (proti, tās ieskatā, 11 vēstulju no 18 vēstulēm gadījumā) attiecās uz mazajām laboratorijām. Pat ja Komisijas atbilde uz šo argumentu, ka tas gluži vienkārši apliecinot *Ordre* politikas nesaskanību, gluži nepārlicina, jānorāda, ka *Ordre* konkrētā izturēšanās pret laboratorijām, cenšoties īstenot cenu konkurences ierobežojošu politiku, nav mazāk prettiesiska atkarībā no tā, vai tā attiecas uz mazajām vai lielajām laboratorijām.

- 327 Turklāt par *Ordre* argumentu, ka tās mērķis atlaižu jautājumā bija drīzāk aizsargāt sabiedrības veselību, panākot, ka tiek ievērots farmaceita biologa profesionālās neatkarības princips, nevis aizsargāt mazās laboratorijas, no iepriekš veiktā astotā prasības pamata un devītā prasības pamata otrās daļas izvērtējuma izriet, ka *Ordre* rīcība atlaižu jautājumā balstās uz tiesiskā regulējuma ietvaru plašu interpretāciju. Taču, tā kā šajā jomā tai nav reglamentēšanas pilnvaru, *Ordre* esot bijis jārikojas stingri likuma noteiktajos ietvaros. Katrā ziņā apstāklis, ka *Ordre* iespējami īstenojusi leģitīmu mērķi, neizslēdz, ka tās rīcība atlaižu jautājumā varētu būt uzskatīta par veiktu ar mērķi ierobežot konkurenci (šajā ziņā skat. Tiesas 2008. gada 20. novembra spriedumu lietā *C-209/07 Beef Industry Development Society un Barry Brothers*, Krājums, I-8637. lpp., 19.–21. punkts), ja vien šis mērķis ir konstatēts, kā tas nenoliedzami ir noticis šajā lietā.
- 328 Turklāt apstāklis, ka *Ordre* visbeidzot sniegusi labvēlīgu atzinumu noteiktos amata atlīdzību dalīšanas gadījumos, neliek apšaubīt, ka ir prettiesiska tās sākotnējā iejaukšanās, kas iemieso lēmumu ierobežot konkurenci.
- 329 Tāpat jautājumā par to, vai Komisija lieto pārāk spēcīgu terminu, kad tā runā par “atgādinājuma vēstulēm”, no apstrīdētajā lēmumā minētajiem piemēriem izriet, ka vismaz divos gadījumos, saņemusi attiecīgās laboratorijas paskaidrojumus jautājumā par konkrētām piešķirtajām atlaidēm, *Ordre* ir atkārtojusi savu nostāju (skat. apstrīdētā lēmuma preambulas 150. un 159. apsvērumā minētos piemērus). Turklāt, lai noskaidrotu, vai pastāv LESD 101. panta pārkāpums mērķa dēļ, nav nozīmes arī tam, vai ir vai nav nosūtītas atgādinājuma vēstules vai pat skaidri prasīts izdarīt grozījumus līgumos.
- 330 Tas pats sakāms par jautājumu, cik lielā mērā *Ordre* ir piedraudējusi ar savu disciplinārlietu izskatīšanas pilnvaru izmantošanu, reaģējama uz to, ko tā uzskatīja par pašplūsmu. Tomēr jāprecizē, ka, ievērojot iepriekš izvērtētos pierādījumus, nevar būt noliedzams, ka *Ordre* ir netieši norādījusi uz minēto pilnvaru izmantošanu, kad tā norādīja uz iespējami nebrālīgu izturēšanos.
- 331 Visbeidzot par to, ka noteiktas *Ordre* iejaukšanās attiekušās uz nolīgumiem, kas iespējami ietvēruši negodīgas konkurences darbības, šis arguments jau ir izvērtēts saistībā ar šā prasības pamata otro daļu. Šajā ziņā ir norādīts, ka šo argumentu *Ordre* bija izmantojusi tikai abstrakti, jo attiecīgajās vēstulēs nebija neviena konkrēta pierādījuma par negodīgu konkurenci.
- 332 No iepriekš izklāstītā izriet, ka devītā prasības pamata pirmā daļa, kā arī līdz ar to devītais prasības pamats kopumā ir jānoraida.

Par pārkāpuma vienotības un turpinātības apstrīdēšanu

- 333 Komisijas ieskatā, *Ordre* šķiet pirmoreiz replikas rakstā apstrīdam pārkāpuma vienotību un turpinātību, tādējādi izvirzīdama jaunu prasības pamatu, kas ir nepieņemams. Turklāt, tās ieskatā, šā apgalvotā prasības pamata pamatošanai *Ordre* neizklāsta nevienu argumentu, un tāpēc tas arī esot nepieņemams.
- 334 Šajā ziņā jāatgādina, ka no Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta un 48. panta 2. punkta izriet, ka pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jānorāda strīda priekšmets un jāietver izvirzīto pamatu kopsavilkums un ka ir aizliegts iztiesāšanas laikā izvirzīt jaunus pamatus, ja vien šie pamati nav balstīti uz tiesību un faktiskajiem apstākļiem, kas ir atklājušies procesa laikā. Tomēr prasības pamats, kas tieši vai netieši papildina pieteikumā par lietas ierosināšanu iepriekš izvirzītu prasības pamatu un kam ar to ir cieša saikne, ir jāatzīst par pieņemamu (skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 26. jūnija spriedumu lietā *T-94/98 Alferink u.c./Komisija*, Krājums, II-1125. lpp., 38. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 335 Šajā lietā replikas rakstā *Ordre* apstrīd, ka pastāv tā dēvētais kopplāns, kas “esot vienots un turpināts pārkāpums”. Tas esot samākslots veidojums, kas neiztur faktu izvērtējumu.

- 336 Izvērtējam, vai tas ir jauns prasības pamats, ciktāl no šīs argumentācijas ir iespējams izsecināt pārkāpuma vienotības un turpinātības apstrīdēšanu.
- 337 Šajā ziņā divos prasības pieteikuma fragmentos ir netieši norādīts uz kopplānu, kas ir galvenais elements Komisijas izvērtējumā par vienota un turpināta pārkāpuma esamību.
- 338 Pirmkārt, septītajā prasības pamatā, kāds tas formulēts prasības pieteikumā, *Ordre* apgalvo, ka Komisija ir pārsniegusi pārbaudes pilnvaras, no noteiktu dokumentu par cenām pārbaudes pārejot uz to izņemšanu, un tādējādi esot izdarīts tās tiesību uz aizstāvību pārkāpums. Replikas rakstā *Ordre* piebilst, ka Komisija ir centusies laboratoriju grupu attīstības problemātiku mākslīgi un *a posteriori* sasaistīt ar atlaižu problemātiku, lai attaisnotu veiktajā izmeklēšanā savākto pierādījumu izmantošanu attiecībā uz kopplānu.
- 339 Otrkārt, saistībā ar prasības pieteikumā izklāstītā devītā prasības pamata pirmo daļu *Ordre* apstrīd Komisijas apsvērumu, ka tās galvenais mērķis atlaižu jautājumā bija vērsties pret grupām, ievērojot lielo skaitu mazo laboratoriju, uz kurām attiecās piesauktās vēstules.
- 340 Prasības pieteikumā izklāstītais devītais prasības pamats ir par to, vai Komisija ir juridiski pietiekami pierādījusi LESD 101. panta pārkāpumu saistībā ar *Ordre* atlaižu politiku. Uz lielo skaitu mazo laboratoriju, uz kurām attiecās tās vēstules atlaižu jautājumā, *Ordre* norāda tikai tādēļ, lai saistībā ar pirmo daļu apgalvotu, ka Komisija ir kļūdaini uzskatījusi, ka tā, lai aizsargātu mazo laboratoriju intereses, ir sistemātiski centusies uzspiest minimālo cenu biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgū.
- 341 Jākonstatē, ka prasības pieteikumā nedz argumentācijā, kas izklāstīta septītā prasības pamata pamatošanai, nedz saistībā ar devītā prasības pamata pirmo daļu *Ordre* pat netieši nav apstrīdējusi pārkāpuma vienotību un turpinātību.
- 342 Šajos apstākļos pirmoreiz replikas rakstā izklāstītais prasības pamats, kurā tiek apstrīdēta pārkāpuma vienotība un turpinātība, nav uzskatāms par iepriekš izklāstīta prasības pamata paplašināšanu. Tāpēc tas savas novēlotības dēļ ir jāatzīst par nepieņemamu.

Secinājums par judikatūras Wouters piemērošanu un prasības atcelt lēmumu pamatošanai izklāstītie pamati

- 343 Šajā izvērtējuma posmā vēl jāizdara secinājums par judikatūras *Wouters* piemērojamību šajā lietā.
- 344 No iepriekš izdarītā otrā un trešā prasības pamata izvērtējuma izriet, ka *Ordre* rīcība jautājumā par *SEL* paziņošanas pienākumu attiecas uz, pirmkārt, neattaisnotu tās uzstāšanu uz to, lai *SEL* pastāvēšanas gaitā izdarīto grozījumu stāšanas spēkā tiktu pakārtota atliekošam nosacījumam un lai šajā ziņā atbilstoši tiktu izdarīti grozījumi noteiktu sabiedrību dokumentos, un, otrkārt, prasības paziņot likumā neprasītu informāciju, piedraudot ar sankcijām, tostarp attiecībā uz *Labco* grupas *SEL*, kuras *Ordre* vadība identificējusi kā draudus.
- 345 Šīs darbības katrā ziņā pārsniedz *Ordre* konsultatīvo lomu saistībā ar pie prefekta kārtojamajām akreditācijas procedūrām un neattaisno arīdzan apstākli, ka prefekta lēmumus *Ordre* ņem vērā reģistra pārvaldīšanā, jo šī darbība tiek veikta, pamatojoties uz tās iekšējo regulējumu. Tāpēc *Ordre* šo rīcību nevar uzdot par gluži vienkāršu prefekta šajā ziņā esošo pilnvaru paplašinājumu. Turklāt, kā Komisija pareizi norāda, *Ordre* nav reglamentēšanas pilnvaru.
- 346 Turklāt no trešā prasības pamata izvērtējuma izriet, ka to noteikumu stingra interpretācija, ar kuriem *Ordre* pamatojusi savus informācijas pieprasījumus jautājumā par akciju kustību *SEL*, nav attaisnojama attiecībā uz tās uzdevumu *a posteriori* pārbaudīt tiesību normas. Tātad izslēgtu LESD 101. panta 1. punkta piemērošanu jautājumā par attiecīgo rīcību nevar argumentēt, ka tās iespējamās konkurenci

ierobežojošās sekas ir vajadzīgas pienācīgai profesijas praktizēšanai atbilstoši likumā noteiktajai kārtībai, kā tas ir atzīts jautājumā par noteiktiem advokātu arodapvienības noteikumiem iepriekš 21. punktā minētā sprieduma *Wouters* 109. un 110. punktā.

347 Turklāt tāpat ir vērtējamas ceturtajā un piektajā prasības pamatā aplūkotās *Ordre* rīcības laboratoriju grupu attīstības jautājumā vai atlaižu jautājumā. Profesionālās ētikas pienākumu ievērošana *Ordre* patiešām ir jānodrošina saistībā ar tās likumiskajiem uzdevumiem, kuru vidū ir farmaceita biologa neatkarības aizsardzība un sabiedrības veselības sekmēšana. Tomēr tās rīcībai ir jāietilpst likumdevēja un pārvaldes iestāžu radītajos tiesiskā regulējuma ietvaros, jo pašai *Ordre* nav reglamentēšanas pilnvaru. Tādējādi tad, kad šī pēdējā rīkojas, balstīdamās uz tiesību normās burtiski noteiktajam pretrunā esošu interpretāciju, vai pat saistībā ar noteiktu stratēģiju tos interpretē visšaurāk, tās rīcība nevar būt ārpus LESD 101. panta 1. punkta piemērošanas jomas, pamatojoties uz argumentu, ka tā ir nesaraucjami saistīta ar kāda leģitīma mērķa sasniegšanu. Šajā ziņā Komisija pareizi uzskata, ka privātpersonu pārstāvības iestādes ziņā nav izvērst likumā paredzētās aizsardzības apjomu, lai rūpētos par kādas grupas interešu aizsardzību, lai arī likumdevējs ir iezīmējis piešķirtās aizsardzības robežas un atstājis iespēju zināmā mērā konkurēt.

348 Tātad no iepriekš 21. punktā minētā sprieduma *Wouters* izrietošie principi neļauj vispārīgi uzskatīt, ka uz apstrīdētajā lēmumā aplūkotajām *Ordre* ierobežojošajām rīcībām neattiecas LESD 101. panta 1. punkta aizliegums.

349 No tā izriet, ka pirmais prasības pamats ir jānoraida.

350 Tādējādi prasījumi par lēmuma atcelšanu ir jānoraida.

2. Par pakārtoto prasību samazināt naudas soda apmēru

351 Jāatgādina, ka Komisijas pieņemto lēmumu tiesiskuma pārbaudi papildina Regulas Nr. 1/2003 31. pantā Savienības tiesai atbilstoši LESD 261. pantam piešķirtā neierobežotā kompetence. Šī kompetence pilnvaro tiesu papildus sankciju likumības vienkāršai pārbaudei aizstāt Komisijas vērtējumu ar savu vērtējumu un līdz ar to atcelt, samazināt vai palielināt uzliktā naudas soda vai noteiktās kavējuma naudas apmēru.

352 Tādējādi Vispārējai tiesai tās nolēmuma pieņemšanas dienā, izmantojot savu neierobežoto kompetenci, ir jānovērtē, vai prasītājam ir uzlikts naudas sods, kura apmērs pareizi atspoguļo attiecīgā pārkāpuma smagumu un ilgumu (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2012. gada 27. septembra spriedumu lietā T-343/06 *Shell Petroleum u.c./Komisija*, 117. punkts un tajā minētā judikatūra).

353 Tomēr jāuzsver, ka neierobežotas kompetences īstenošana nav pielīdzināma pārbaudei pēc savas ierosmes, un jāatgādina, ka Savienības tiesās notiek uz sacīkstes principa balstīta tiesvedība (iepriekš 57. punktā minētais spriedums *Chalkor/Komisija*, 64. punkts).

354 Šajā lietā, kā izklāstīts iepriekš 11. punktā, Komisija, lai noteiktu naudas soda apmēru, piemēro pamatnostādņu 37. punktu. Šajā tiesību normā ir paredzēts:

“Lai gan šīs pamatnostādnes sniedz vispārēju metodiku naudas soda noteikšanai, konkrētie lietas apstākļi vai vajadzība panākt preventīvu iedarbību var attaisnot Komisijas novirzīšanos no šīs metodikas vai no 21. punktā minētajiem ierobežojumiem.”

355 No tā izriet, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 769. apsvērumā naudas sodu EUR 5 miljonu apmērā Komisija nosaka abstrakti, pat ja tā tur min faktoros, kurus tā ir ņēmusi vērā, nosakot naudas sodu. Naudas soda apmēra noteikšana ir iztirzāta apstrīdētā lēmuma preambulas 746.–772. apsvērumā. No tiem izriet, ka Komisija to ir noteikusi, ņemot vērā to, ka pārkāpums ir ļoti smags, jo skar nozīmīgu

tirgu, apstākļi, ka šī lieta ir pirmais gadījums, kad varētu tikt piemērots Regulas Nr. 1/2003 23. panta 4. punkts, kā arī to, ka *Ordre* biedri iespējami pilnībā neapzinājās piemērojamo tiesību normu tvērumu. Tā ņemusi vērā arī attiecīgās rīcības slepenumu. Jautājumā par vienotā un turpinātā pārkāpuma ilgumu Komisija uzskatīja, ka tas ildzis kopumā sešus gadus, no kuriem 2 gadus un 11 mēnešos ir konstatētas abas pārkāpjošās rīcības izpausmes. Visbeidzot Komisija ir noraidījusi *Ordre* piesaukto vainu mikstinošo apstākļu esamību.

- 356 Vispārējā tiesa ievadam norāda, ka abstrakto naudas soda apmēra noteikšanu *Ordre* neapstrīd. Šajā ziņā, pat ja būtu bijis vēlams, ka Komisija apstrīdētajā lēmumā būtu izklāstījusi skaitlisku pamatojumu, kas ļautu izvērtēt dažādo naudas soda apmēra noteikšanai būtisko parametru ņemšanu vērā, šajā lēmumā tomēr īstenībā nav nenorādīts pamatojums, ievērojot, ka Komisija ir konkretizējusi vērtēšanas elementus, kas tai ļāvuši noteikt pārkāpuma smagumu un ilgumu (skat. Tiesas 2002. gada 15. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija, *Recueil*, I-8375. lpp., 463. un 464. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 357 Taču, lai arī neapstrīdot pamatnostādņu 37. punkta izmantošanu tās gadījumā, *Ordre* lūdz samazināt naudas soda apmēru vairāku iemeslu dēļ.
- 358 Pirmkārt, *Ordre* ieskatā, esot bijis jāparedz, ka šajā lietā naudas sods nav saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu. Turklāt, ja arī naudas sods būtu jāuzliek, tam būtu jābūt simboliskam, jo tas būtu pietiekami atturošs un samērīgs pasākums ar sabiedriskā pakalpojuma uzdevumiem apveltītas bezpeļņas arodorganizācijas instances gadījumā. Tā vienlīdz atgādina, ka iespējamā naudas soda atturošā iedarbība ir neitralizēta kopš brīža, kad atlaižu jautājumā tika pieņemts Rikojums Nr. 2010-49. Visbeidzot, Komisijai esot bijis pret to jāattiecas tāpat, kā tā savā 2004. gada 24. jūnija lēmumā (Lieta COMP/A.38549 – Beļģijas arhitektu arodapvienība) attiekusies pret Beļģijas arhitektu arodapvienību, kurai par horizontālu vienošanos par cenām tika piemērots naudas sods tikai EUR 100 000 apmērā.
- 359 Šajā ziņā, lai arī Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā, kurā noteikts, ka naudas soda piemērošana ir Komisijai pavērta iespēja un nekādā gadījumā pārkāpuma konstatācijas loģiskas un automātiskas sekas, jautājums par šā naudas soda uzlikšanu vai neuzlikšanu gadījumā, kad tā konstatē LESD 101. panta pārkāpumu, ir atstāts tās ziņā, nav teikts, ka šajā lietā naudas sodam jābūt simboliskam vai pat nebūtu jābūt vispār.
- 360 Jautājumā par naudas sodu EUR 100 000 apmērā, kas Beļģijas arhitektu arodapvienībai uzlikts par to, ka tā saviem biedriem likusi izmantot minimālo cenu, jāatgādina, ka Komisijas lēmumu prakse nav izmantojama kā naudas sodu tiesiskais pamats konkurences jomā un lēmumiem, kas attiecas uz citām lietām, ir tikai orientējošs raksturs, nosakot, vai iespējami pastāv diskriminācija, jo ir maz ticams, ka lietas faktiskie apstākļi, piemēram, attiecīgie tirgi, preces, uzņēmumi un laikposmi, būs identiski (skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 8. oktobra spriedumu lietā T-73/04 *Carbone-Lorraine*/Komisija, Krājums, II-2661. lpp., 92. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 361 Turklāt minētajā lēmumā Komisija vispirms noteikusi naudas soda pamatsummu EUR 4 500 000, kas tomēr tika samazināts līdz EUR 100 000, ņemot vērā, ka minētais naudas sods ir radies 2004. gadā, kad Komisija vēl tikai sāka domāt par konkurenci brīvo profesiju jomā. Taču *Ordre* izdarīto pārkāpumu laikā Komisija jau bija publicējusi ziņojumu par konkurenci brīvajās profesijās, kurā izklāstīti ieteikumi dalībvalstīm šajā jautājumā. Kāds cits abas šīs lietas atšķirošs apstākļis ir tas, ka, atšķirībā no *Ordre*, Beļģijas arhitektu arodapvienība savu izturēšanos mainīja uzreiz, līdzko Komisija uzsāka procedūru.
- 362 Savukārt par to, ka šajā lietā uzliktā naudas soda atturošo iedarbību ir neitralizējušas 2010. gadā notikušās leģislatīvās izmaiņas, proti, pieņemot Rikojumu Nr. 2010-49, ar kuru bez izņēmumiem aizliegtas atlaides (skat. iepriekš 242. punktu), jānorāda, ka preventīvais raksturs attiecas galvenokārt

uz nākotnē iespējamiem konkurences tiesību pārkāpumiem, kas var arī neattiekties uz tā paša veida pārkāpumu, uz kuru attiecas apstrīdētajā lēmumā aplūkotās rīcības. Turklāt *Ordre* rīcība atlaižu jautājumā attiecas tikai uz vienu apstrīdētajā lēmumā pārnestā vienotā un turpinātā pārkāpuma daļu. Tātad šis arguments ir neefektīvs.

- 363 Tāpat apstāklis, ka *Ordre* nav peļņas organizācija un pilda sabiedriskā pakalpojuma uzdevumus, vēl neizslēdz, ka šo pienākumu konkrētajā izpildē tā varētu dot priekšroku kādām privātām interesēm, un tādējādi naudas soda nepiemērošanu vai simboliska naudas piemērošanu nevar attaisnot arī ar šo argumentu. Apstāklis, ka, *Ordre* ieskatā, nav iedomājams, ka kāda ar likumu izveidota arodapvienība nepildītu kādas Eiropas iestādes izdotu rīkojumu, turklāt ir tīri teorētisks arguments, kuram arī šajā ziņā nevar būt izšķirošas nozīmes.
- 364 Otrkārt, replikas rakstā *Ordre* norāda, ka no iebildumu raksta izriet, ka Komisija kļūdains ir atstājusi bez ievērības divus aspektus, kas ļautu samazināt naudas soda apmēru, proti, pirmkārt, tās brīvprātīgā sadarbība cenu jautājumā tās atbildē uz saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 18. panta 2. punktu izteikto informācijas pieprasījumu un, otrkārt, pārbaudes pilnvaru pārsniegšanu, kas esot tās tiesību uz aizstāvību pārkāpums. Vispārējai tiesai tostarp esot jāņem vērā šis nupat minētais procesuālais pārkāpums, pat gadījumā, ja tā uzskata, ka tā rezultātā apstrīdētais lēmums nebūtu jāatceļ.
- 365 Lai arī nav jāspriež par Komisijas argumentu, ka šie argumenti esot nepieņemami, jo saskaņā ar Reglamenta 48. panta 2. punkta pirmajā daļā noteikto tie ir novēloti, tie ir jānoraida. Proti, no iepriekš izklāstītā prasības atcelt lēmumu pamatošanai izvirzīto prasības pamatu izvērtējuma izriet, ka Komisija nav pārsniegusi pārbaudes pilnvaras un nav aizskārusi *Ordre* tiesības uz aizstāvību. Saistībā ar argumentu par apgalvoto *Ordre* sadarbību savā 2009. gada 10. februāra atbildē uz Komisijas 2009. gada 3. februāra informācijas pieprasījumu šī pēdējā [Komisija] pareizi apgalvo, ka pārkāpuma izcenojumu aspekts neizriet no kādas *Ordre* atzišanās brīvprātīgi veiktas izpaušanas, jo vairāk informācijas par darbībām atlaižu jautājumā tā pieprasījusi, pamatojoties uz tās rīcībā jau esošo informāciju, tostarp *Ordre* instanču sanāksmju protokolliem.
- 366 Treškārt, *Ordre* atsaucas uz noteiktiem īpašiem lietas apstākļiem, kas attaisnojot naudas soda apmēra samazināšanu.
- 367 *Ordre* ieskatā, uz to būtu bijis jāattiecina vainu mikstinošie apstākļi, ņemot vērā, ka tās rīcībai saistībā ar atlaidēm bijušas tikai niecīgas sekas, ka tās nolūks nebija izturēties labvēlīgāk pret mazajām laboratorijām, ka tās darbība saistībā ar laboratoriju attīstību bija vērsta uz farmaceita neatkarības aizsardzību un bija atbilstīga likumam, ka attiecīgās rīcības bija publiskas un ka tās biedru piederība bija obligāta.
- 368 Pirmkārt, jautājumā par attiecīgo rīcību publiskumu jākonstatē, ka Komisija paskaidro, ka apstrīdētā lēmuma preambulas 756. apsvērumā to ņēmusi vērā, norādot, ka tāpēc šī nav rīcība, kas būtu jāuzskata par īpaši smagu.
- 369 Tāpat jautājumā par piederības obligātumu apstrīdētā lēmuma preambulas 757. apsvērumā Komisija norāda, ka to ņēmusi vērā, izmantojot savu rīcības brīvību naudas soda apmēra noteikšanā, jo par *Ordre* darbību sekām var nākties atbildēt uzņēmumiem neatkarīgi no to faktiskās iesaistīšanās pakāpes. Proti, ir skaidri redzams, ka šī iesaistīšanās pakāpe varēja būt dažāda un, kā norādīts apstrīdētā lēmuma preambulas 754. apsvērumā, noteikti lēmumi iespējami uzspiesti *Ordre* biedriem pret viņu gribu.
- 370 Tomēr šie faktori ir jāizsver ar citām pārkāpumu raksturojošajām īpašībām. Tādējādi rīcība attiecībā uz atlaidēm ir viens no horizontālas vienošanās par cenām paveidiem, kas ir viens no vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem Lēmumu, ar kuriem paredzēts liegt laboratoriju grupu attīstību, gadījumā tie ir šķēršļi ražošanai, tehniskajai attīstībai un ieguldījumiem tirgū, kuru rezultātā iespējami varētu tikt aizkavēta starptautisku grupu darbošanās Francijas tirgū un sadalīts iekšējais tirgus, kā

Komisija to atgādina apstrīdētā lēmuma preambulas 755. apsvērumā. Ņemot vērā arī pārkāpuma ilgumu (skat. iepriekš 355. punktu), kā arī 2008. gadā EUR 4,4 miljardu vērtībā aplēstā skartā tirgus izmēru (apstrīdētā lēmuma preambulas 759. apsvērumā), kā arī to, ka *Ordre* rīcības ietekme bija nozīmīga, ievērojot, ka reģistrā reģistrētajiem farmaceitiem biologiēm pieder biomedicīnisko analīžu pakalpojumu tirgus daļa kopumā 95 % apmērā, Komisija varēja uzskatīt, ka norādītie apstākļi nav mainījuši pārkāpuma smagumu.

- 371 Otrkārt, tas, ka pārkāpumam atļāu ziņā esot bijušas tikai necīgas sekas un ka konkrēti ar rīcību attiecībā uz atļādem nebija domāts aizsargāt mazās laboratorijas, jāatgādina, ka pret konkurenci vērstas darbības ietekme nav noteicošais kritērijs, novērtējot piemērotu naudas soda apmēru, un ka citiem tādiem faktoriem kā nodoma faktors var būt lielāka nozīme nekā tiem, kuri attiecas uz minēto ietekmi šajā kontekstā, it īpaši, ja tie ir sevišķi smagi pārkāpumi, kā, piemēram, cenu noteikšanu un tirgu sadale (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 13. jūlija spriedumu lietā T-138/07 *Schindler Holding* u.c./Komisija, Krājums, II-4819. lpp., 222. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 372 Taču no iepriekš izklāstītā lēmuma atcelšanas prasījumu izvērtējuma izriet, ka Komisijas rīcībā ir dokumentārie pierādījumi, kuros apliecināts, pirmkārt, *Ordre* vadības nodoms bremsēt noteiktu laboratoriju grupas veidojumu attīstību un, otrkārt, iebilst pret atļādem virs 10 %, un šim mērķim nav likumīga pamata, un tāvad tas nav attaisnojams ar norādi uz farmaceita biologa neatkarības vai pat sabiedrības veselības aizsardzību.
- 373 Turklāt apstrīdētā lēmuma preambulas 761. apsvērumā atgādīnāto Komisijas secinājumu par to, ka tikušas īstenotas darbības attiecībā uz atļādem, *Ordre* nav izdevies sekmīgi atspēkot, kā izriet tostarp no iepriekš izklāstītā devītā prasības pamata pirmās daļas izvērtējuma.
- 374 Komisija tāvad nav pieļāvusi kļūdu, naudas soda apmēra noteikšanā nepiešķirdama nozīmi šiem faktoriem.
- 375 Treškārt, jautājumā par argumentu, ka *Ordre* esot vienīgi interpretējusi likumu, tā nav izklāstījusi argumentus, kuri ļautu izdarīt secinājumu, kas atšķirtos no Komisijas secinājuma, ka tās veiktā likuma interpretācija bija pretrunā to formulējumiem un atbilda konkurences ierobežošanas loģikai lielā vairākumā aspektu, kādā izpaužas vienotais un turpinātais pārkāpums, kurā tā tiek vainota. Komisija nav pieļāvusi kļūdu, apstrīdētā lēmuma preambulas 768. apsvērumā neatzīdama vainu mikstinoša apstākļa esamību, pamatojoties uz *Ordre* argumentiem, ka tās rīcību esot atļāvušas vai pat mudinājušas valsts iestādes vai tiesiskais regulējums.
- 376 Tomēr šis secinājums ir jāniansē attiecībā uz iebildumiem, kas apstrīdētajā lēmumā (preambulas 450. un nākamie apsvērumi) izklāstīti jautājumā par *SEL* statūtu un līgumu grozījumu spēkā stāšanos.
- 377 Proti, pat ja no iepriekš 128.–157. punktā izdarītā otrā prasības pamata izvērtējuma izriet, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, kas izriet no Francijas tiesību aktu nepareizas interpretācijas jautājumā par *SEL* pastāvēšanas gaitā notikušo statūtu grozījumu un līgumu tūlītēju spēkā stāšanos, iepriekš 155. punktā tomēr uzskatīts, ka lēmumā diemžēl nav gandrīz nekas teikts par Apkārtraksta Nr. 98-585 ietekmi šajā ziņā, atskaitot 562. zemsvītras piezīmē rodāmo atsauci uz apstākli, ka tajā ir ietverta atšķirīga piemērojams kārtības interpretācija norāde, ka “sabiedrībai vispirms jālūdz akreditācija saistībā ar šiem grozījumiem”.
- 378 Proti, pat ja šis Apkārtraksts un no tā izrietošā prefektu prakse pieņemt akreditāciju pārgrozošus lēmumus neliek apšaubīt Komisijas izvērtējuma tiesiskumu, tie ir apstākļi, kas iespējami ietekmējuši *Ordre* pārņemto nostāju ieņemšanu. Neatkarīgi no jautājuma par Apkārtraksta Nr. 98-585 un prefektu prakses tiesiskumu šajā konkrētajā ziņā ar tiem var tikt izskaidrota *Ordre* aizstāvētā izpratne par divkārsu sistēmu: laboratorijas atļāujas grozīšana deklarativā kārtībā, bet vajadzība pēc jaunas *SEL* akreditācijas ar atliekošu iedarbību. Taču jautājums par šo divkārsu sistēmu apstrīdētajā lēmumā nav iztirzāts.

- 379 Tādējādi, ņemot vienlīdz vērā no apstrīdētā lēmuma preambulas 453. un nākamajiem apsvērumiem izrietošo apstākli, ka vairākas nostājas attiecībā pret *SEL*, kas *Ordre* tiek pārņemtas, tā ir ieņēmusi līdz Apkārtrakstam Nr. 2005/206, šajā lietā jāuzskata, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu, neatzīdama vainu mikstinoša apstākļa esamību attiecībā uz šo konkrēto pārkāpuma aspektu kādā attiecīgā laikposma daļā, proti, konkrēti, kamēr nebija stājies spēkā 2005. gada 14. novembra Apkārtraksts Nr. 2005/206.
- 380 Ievērojot iepriekš izklāstīto, ir jāpieņem iebildums par to, ka naudas soda apmēra noteikšanā Komisija ir atstājusi bez ievēribas noteiktus vainu mikstinošus apstākļus. Turpinājumā tiks izvērtēts, kādas sekas no tā secināmas naudas soda apmēra noteikšanā.
- 381 Jākonstatē, ka iepriekš 376.–379. punktā identificētais vainu mikstinošais apstāklis attiecas tikai uz vienu no četriem lēmumu veidiem, par kuriem izteikti pārmetumi *Ordre* saistībā ar vienu aspektu tās rīcībā, ar kuru paredzēts liegt laboratoriju grupu attīstību. Turklāt tas attiecas tikai uz vienu daļu laikposma, kurā šā veida darbības tika veiktas (laikposmā no 2003. gada nogales līdz 2005. gadam). Taču Komisijai ir pierādījumi par citiem jautājumā par laboratoriju grupu attīstību pieņemtajiem lēmumiem attiecībā uz laikposmu līdz 2005. gadam.
- 382 Ievērojot šos apstākļus, attiecīgās kļūdas dēļ naudas soda apmēru varētu samazināt tikai minimāli. Tāpēc Vispārējā tiesa uzskata, ka, lai to ņemtu vērā, samazinājums EUR 250 000 apmērā ir pienācīgs, un tādējādi naudas sodam, kas uzlikts *Ordre*, jābūt noteiktam EUR 4 750 000 apmērā.
- 383 Visbeidzot vēl jāizvērtē *Ordre* argumenti par naudas soda nesamērīgumu vai nepienācīgumu, ievērojot, ka *Ordre* vājās maksātspējas dēļ varot tikt apdraudēta tās pienācīga darbība. Šis izvērtējums būtu jāveic attiecībā uz šādi pārrēķināto naudas sodu.
- 384 Kā Komisija norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 743. apsvērumā, apstākļi, ka naudas soda aprēķina metodē netiek ņemta vērā *Ordre* vājā maksātspēja, nav izšķirošs, ievērojot, ka Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkts ļauj ņemt vērā apgrozījumu, kāds ir katram pārkāpuma skartajā tirgū aktīvajam biedram.
- 385 No tostarp apstrīdētā lēmuma preambulas 744. apsvēruma izriet, ka Komisija naudas sodu uzlikusi, atsaucoties uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktu. Šīs tiesību normas trešajā daļā ir paredzēts, ka, ja apvienības pārkāpums ir saistīts ar tās dalībnieku darbībām, [naudas sods] nepārsniedz 10 % no kopējā katra tā dalībnieka apgrozījuma summas, kas darbojas tirgū, kuru skāris apvienības pārkāpums. Šīs tiesību normas trešajā daļā paredzētā pārbaude būtu jāveic attiecībā uz pārrēķināto apmēru, lai pārbaudītu, vai tas nav nesamērīgs.
- 386 Turklāt Regulas Nr. 1/2003 23. panta 4. punkta pirmajā daļā ir norādīts, ka, “ja [naudas sodu] uzliek uzņēmumu apvienībai, ņemot vērā tās dalībnieku apgrozījumu, un ja apvienība ir maksātspējīga, apvienībai ir pienākums prasīt iemaksas no saviem dalībniekiem, lai segtu [naudas soda] summu”.
- 387 Jākonstatē, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā izklāstītā argumentācija ietver konkrēti apsvērumu par *Ordre* biedru maksātspēju. Proti, apstrīdētā lēmuma preambulas 746.–751. apsvērumā Komisija norāda uz šīs, ar Regulu Nr. 1/2003 ieviestās tiesību normas novitāti, kā arī uz iespēju, ka, lai spētu samaksāt naudas sodu, *Ordre* faktiski var nākties izmantot iemaksas, ko veic tās biedri, kuri tomēr varēja dažādā mērā uzraudzīt vadības iestāžu pieņemtos lēmumus. Komisija šādi attaisno apstākli, ka tā šajā lietā atkāpjas no pamatnostādnes paredzētās aprēķināšanas metodes, un *Ordre* neapstrīd, ka pamatnostādņu 37. punkta piemērošana tai ir labvēlīgāka šajās pamatnostādnes paredzētās vispārīgās metodes piemērošana, kā Komisija to norāda apstrīdētā lēmuma preambulas 751. apsvērumā.
- 388 Jautājumā par naudas soda finansiālās iedarbības pārbaudi *Ordre* neapstrīd Komisijas izmantotos finanšu datus. No apstrīdētā lēmuma preambulas 771. apsvēruma secināms, ka 95 % no amata atlīdzības, ko 2008. gadā Francijā saņēmušas privātās biomedicīnisko analīžu laboratorijas, vērtības bija EUR 4,2 miljardi (nevis “EUR 4 205 033 miljoni”, kā norādīts, pamatojoties uz acīmredzamu

pārrakstīšanās kļūdu), jo jaunāku datu toreiz nebija. Turklāt no minētā preambulas 771. apsvēruma vienlīdz izriet, ka Komisija ir ņēmusi vērā 95 % no amata atlīdzību kopvērtības, lai izslēgtu to apgrozījumu, ko veic ārstiem bioloģiem vienpersoniski piederošās laboratorijās, kas atbilst aptuveni 5 % no privāto laboratoriju kopskaita. Šie skaitļi ir apstiprināti apstrīdētā lēmuma preambulas 23. un 759. apsvērumā, kuros ir norādīts uz privāto laboratoriju 2008. gada apgrozījumu EUR 4,4 miljardu apmērā, lai aprakstītu tirgus izmēru.

- 389 Vispārējās tiesas rīcībā ir vienīgi apstrīdētajā lēmumā sniegtā informācija par privāto biomedicīnisko analīžu laboratoriju attiecīgajā tirgū veikto apgrozījumu. Būtu tomēr jāuzsver, ka nav apgalvots, ka šis apjoms šodien varētu vairs nebūt atspoguļojošs. Katrā ziņā var pamatoti tikt uzskatīts, ka sprieduma dienā skartā tirgus vērtību tā nenovērtē pārāk augstu.
- 390 Taču uzliktā naudas soda Vispārējās tiesas samazinātais apmērs atbilst tikai mazliet vairāk nekā 1 % šā apjoma. Tātad tas nav pārmērīgs.
- 391 Turklāt, ievērojot lietas materiālus, nav redzams, ka būtu pamats domāt, ka pārrēķinātais naudas sods varētu apdraudēt attiecīgajā tirgū aktīvo G nodaļas biedru dzīvotspēju gadījumā, ja nākotnē tiktu izmantots to devums.
- 392 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, ir jāatceļ apstrīdētā lēmuma 3. pants un naudas sods jānosaka EUR 4,75 miljonu apmērā, kas ir summa, kuru Vispārējā tiesa, īstenojot savas neierobežotās pilnvaras, uzskata par piemērotu, ievērojot konkrētos lietas apstākļus, kas it īpaši ir saistīti ar Komisijas konstatētā pārkāpuma smagumu un ilgumu, tāpat kā *Ordre* rīcībā esošos līdzekļus, un prasība pārējā daļā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 393 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 3. punktam, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Vispārējā tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.
- 394 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punktam Vispārējā tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai.
- 395 Šajā lietā tika daļēji apmierināts tikai viens iebildums, kas izvirzīts, lai pamatotu pakārtoto prasību samazināt naudas soda apmēru, un tā rezultātā ir samazināts *Ordre* piemērotā naudas soda apmērs. Tādēļ lietas apstākļi būtu taisnīgi novērtēti, nospriežot, ka Komisija sedz savus un vienas desmitdaļas apmērā atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas radušies *Ordre*, kura sedz savus tiesāšanās izdevumus deviņu desmitdaļu apmērā.
- 396 *Labco* savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (devītā palāta)

nospriež:

- 1) **naudas sods, kas Komisijas 2010. gada 8. decembra Lēmuma C(2010) 8952, galīgā redakcija, par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu (Lieta 39510 – *Labco/ONP*) 3. pantā ir kopīgi un solidāri uzlikts *Ordre national des pharmaciens (ONP)*, *Conseil national de l'Ordre des pharmaciens (CNOP)* un *Conseil central de la section G de l'Ordre national des pharmaciens (CCG)*, ir noteikts EUR 4,75 miljonu apmērā;**

- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**
- 3) **Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un atlīdzina ONP, CNOP un CCG radušos tiesāšanās izdevumus vienas desmitdaļas apmērā;**
- 4) **ONP, CNOP un CCG sedz savus tiesāšanās izdevumus deviņu desmitdaļu apmērā;**
- 5) **Labco sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Berardis

Czúcz

Popescu

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2014. gada 10. decembrī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums	2
Tiesvedība un prasījumi	4
Juridiskais pamatojums	4
1. Par prasību atcelt lēmumu	4
Par pirmo prasības pamatu par kļūdu LESD 101. panta interpretācijā un piemērošanā, ņemot vērā spriedumu <i>Wouters</i>	5
Par prasības pamatiem par rīcību, kas vērsta pret laboratoriju grupu attīstību	8
Par prasības pamatiem par SEL kapitāla izveidošanu un grozīšanu	11
– Par ceturto prasības pamatu, kas būtībā ir par to, ka neesot ņemta vērā CCG kā akcionāra profesionālās neatkarības garanta loma saistībā ar tās minimālo līdzdalību SEL kapitālā	13
– Par piekto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu vērtējumā attiecībā uz likumdevēja nodomu saistībā ar SEL kapitāldaļu sadalīšanu virs 25 % robežvērtības un SEL kapitāldaļu sadalīšanā piemērojamā tiesiskā regulējuma neievērošanu	17
Par prasības pamatiem par SEL pastāvēšanas laikā esošajiem paziņošanas pienākumiem	19
– Par otro prasības pamatu, kas būtībā attiecas uz kļūdu vērtējumā, kura izriet no Francijas tiesību aktu piemērošanas jomas nepareizas interpretācijas jautājumā par CCG prefekta attiecīgo lomu, kad kādas SEL pastāvēšanas gaitā notiek pārmaiņas	19
– Par trešo prasības pamatu, kas būtībā ir par to, ka neesot ievērotas Francijas tiesību aktos paredzētā paziņošanas pienākuma piemērošanas joma un CCG loma saistībā ar tās uzdevumu a posteriori pārbaudīt sabiedrību dokumentus	24
Par sesto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu LESD 101. panta interpretācijā un piemērošanā, ciktāl uzliktie disciplinārsodi pastiprinot attiecīgo lēmumu iespējamās vai faktiskās sekas	27
Par prasības pamatiem attiecībā uz iebildumiem par cenām	29
Par septīto kā galveno izklāstīto prasības pamatu, kas būtībā ir par pilnvaru pārsniegšanu, kura izriet no pārbaudes pilnvaru robežu neievērošanas	29
– Par pirmo iebildumu	30
– Par otro iebildumu	31
Par pakārtoti izklāstīto astoto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu vērtējumā jautājumā par piemērojamā tiesiskā regulējuma tvērumu un likumdevēja nodomu	34
Par pakārtoti izvirzīto devīto prasības pamatu, kas būtībā ir par kļūdu faktu vērtējumā, kā rezultātā radusies kļūda tiesību piemērošanā	38
– Par otro daļu	39
– Par pirmo daļu	41

Par pārkāpuma vienotības un turpinātības apstrīdēšanu	45
Secinājums par judikatūras Wouters piemērošanu un prasības atcelt lēmumu pamatošanai izklāstītie pamati	46
2. Par pakārtoto prasību samazināt naudas soda apmēru	47
Par tiesāšanās izdevumiem	52